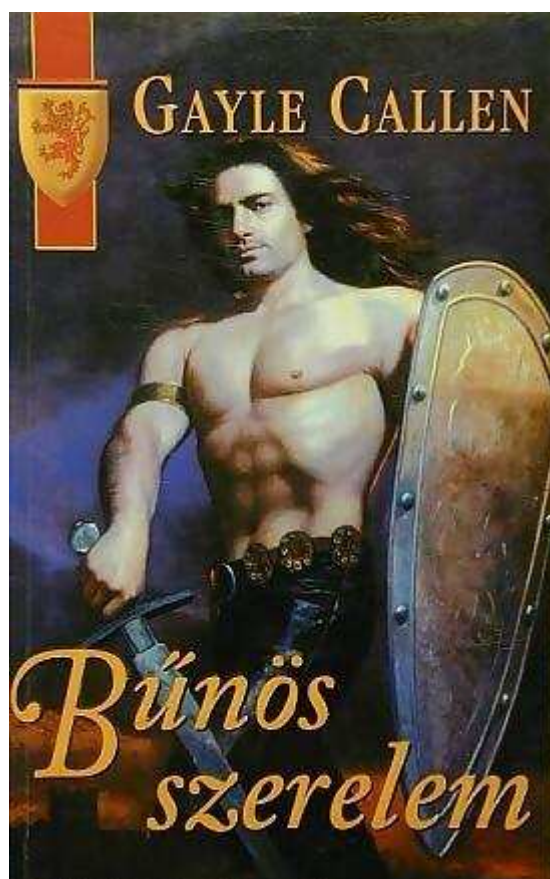

Gayle Callen

Bűnös szerelem

- *Mesélje el az álmát, édesem - suttogta a férfi.*
- Katherine zokogva rázta a fejét, majd megmarkolta a férfi vállát.*
- *Ez gyakran előfordul önnel?*
- A nő kezdett megnyugodni a karjában és felsóbajtott.*
- *Nem - suttogta.*
- A férfi beletörődött a nő hallgatásába. Elhatározta magában, hogy fel fogja fedni a nő titkait... az összesét.*
- A nő hirtelen felfogta, hogy hol van, és hogyan tartja a férfi a karjában. Ahelyett azonban, hogy kirántotta volna magát, a férfit kezdte tanulmányozni. Kék szeme olyan sötét volt, mint a viharos égbolt.*
- *Miért törődik velem? - kérdezte. - Nem mondok magának semmit. Mintha nem bízhátnék meg magában.*
- A férfi egy pillanatig gondolkozott, a nő testének súlyát érezte a combján.*
- *Őn retteg, és majd egyszer el fogja nekem mesélni, hogy mitől.*
- *Ennyire biztos magában? - A nő felvonta az egyik szemöldökét, most már nyugodtabbnak tűnt.*
- *Biztos vagyok a nők feletti hatalmamban.*

ALEXANDRA

A mű eredeti címe: The Darkest Knight Eredetileg kiadta: Avon Books

Fordította: Oberon Bt. - Vincze Mariann

©Pécsi Direkt Kft.

Minden jog fenntartva

ISBN: 963 368 439-0

Magyarországon kiadja

a Pécsi Direkt Kft. Alexandra Kiadója

7630 Pécs, Alkotás u. 3.

***Férjemnek, Jimnek,
aki mindig hitt bennem
és soha nem kételkedett abban, hogy meg
tudom valósítani az álmaimat***

ELSŐ FEJEZET

Anglia

1485 augusztusa

A férfi háttal az omladozó téglafalnak támaszkodva állt, kezét ökölbe szorította, csuklyája izzadó arcára borult. Megint hallotta azt a hangot, egy nő halk nyöszörgését, amelyet hirtelen elnémítottak. Mély lélegzetet vett és lassan a fal sarkához hajolt, hogy ismét kilessen mögüle, majd visszahúzta a fejét. Abban a pillanatban egész tisztán látta a jelenetet a telihold kísérteties fényében. Egy férfi, nem a testvérek közül való, egy küszködő nőt rángatott.

Egy pillanatra Reynold Welles testvér hitetlenül elgondolkozott. Amikor megint odanézett, egy másik férfi is csatlakozott a jelenethez, aki a bencés testvérek fekete csuháját viselte és egy pislákoló gyertyát tartott a kezében. A férfi odaintett neki és elindultak a kolostor udvara, a monostor szíve felé.

Melyik testvérnek lehet szüksége arra, hogy egy nőt vigyenek neki? Régebben Reynold ismert egy-két olyan szerzetest, akik egy éjszaka eltűntek, és nagyobb megelégedettséggel tértek vissza, mint amit az egyház békéje tudott nyújtani nekik. Bár Reynold nagyon is értette a nők vonzerejét, ő nem tudta ilyen könnyen megszegni az esküjét. De hogy egy nőt akarata ellenére hurcoljanak a Szent Antal apátságba, ez tiszta örület - vagy a kétségbeesés jele.

Az ígéretek, amit Istennek és a családjának tett, addig küzdöttek benne, míg meg nem fájdult a feje. A bűnei még mindig égtek, végtelen rémálmokat okozva neki. Csak a saját üdvözülésével kellene foglalkoznia, nem pedig egy idegenével. De látta maga előtt a nőt megkötözve és magányosan, akit az akarata ellenére hurcoltak ide. Hogy tudna tovább élni, ha a nő meghal, és még egy halál szárad majd az ő lelkén?

Lady Katherine Berkeley kirántotta a kezét a kötelékből és letépte a mocskos kendőt, ami a száját takarta. Ezért a fáradozásáért egy gyors pofont kapott az arcára, egy valódi ütést, amitől a füle csengeni kezdett és majdnem félrecsúszott a szemkötője. Egy forró száját érzett a füléhez nyomódni:

- Én nem akarom bántani, naccsága. Aszonták nekem, hogy ne bántsam, de fogom, ha ilyent csinál.

A támadó szája egy pillanattal tovább maradt a kelleténél és Katherine megremegett a félelemtől. Mostanáig nem bántotta ez a brutális férfi, aki akkor rabolta el, amikor az apja vadászkunyhója felé lovagolt két nappal ezelőtt. De ez a kétnapnyi megaláztatás és reszketés egy egész emberöltőnek tűnt. Egy csont és bőr lovon ült két napig, a szeme bekötve, egy nála kétszer nagyobb férfi ölében. A száját bekötötték és néha meg kellett markolni a férfi karját, hogy félrevonulhasson egy bokor mögé. És még akkor sem lehetett benne biztos, hogy a férfi nem figyel.

Az emléktől megborzongott, miközben hallgatag fogva tartója tovább rángatta. Már túl volt a kimerültségen és nem érdekelte, hogy hol van. Csak azt tudta, hogy szilárd talaj van a lába alatt és nem egy ügető ló. Hirtelen megálltak, a feje előrebukott, az állat beleverte a mellkasába. Hallotta, ahogy egy ajtó kinyílt előtte. Dohos, savanyú szag csapta meg az orrát, szeme égett a nedves kendő alatt.

- Erre - suttofta egy ismeretlen hang.

- Biztos benne, hogy biztonságos?

- Ez a hely omladozik. Már senki sem használja raktárként a kriptát. Amíg be van kötve a szája, addig nem lehet semmi baj.

Lady Katherine érezte, ahogy serceg a bőrből készült papucsja alatt a talaj, miközben előrelökdösték. Egy nyögés hallatszott a szájszelek alól. A terem minden zajt elnyomott, kivéve az apró lábak sietős zaját. Amikor elengedték, Katherine pánikba esett, nem érdekelte, hogy ez ugyanaz az ember, aki olyan erőszakosan elrabolta. Rekedt, fojtott hangon zokogott és a férfi kabátujj át rángatta.

- Kötzd meg! - szólalt meg az új hang.

Katherine kétségbeesetten rázta a fejét, néma könyörgéssel térdre rogyott. Minden sötét, hideg és idegen volt körülötte, kivéve azt a férfit, aki megpróbálta nem bántani. Most azonban a háta mögé rántották a karját, és bár egy pillanatig erőltlenül küzdött, elfogyott az akaratereje. Ez már túl sok volt

neki. Azt kívánta, bár csak ne ismerné a titkaikat. Biztonságban lehetne otthon és várhatná a jegyesét. Annyira naiv volt. Vajon meg fogják ölni azért, amit tud?

Amikor az ajtó becsapódott, Katherine rájött, hogy egyedül van. Lábra támolygott és egy pillanatig csendben hallgatózott. A levegő nyugodt volt, átjárta a csend. Pár lépést előrecsoszogott, majd megállt, mert a feje fölött hallotta a visszhangot. Hol lehet?

Oldalazva lépegetett, hogy ne az arcával, hanem a kezével tapogassa ki az ajtót. Beütötte a könyökét, amikor hátrafordult, hogy megkötözött kezével üsse meg az ajtót, de alig vette észre a fájdalmat. Kemény, régi fa volt, szilárdan beágyazva a kőfalba. A lábával is belerúgott, de csak nagyon kicsi zajt tudott csapni. Megint megpróbálta, ezúttal erősebben. Meddig akarják itt tartani? Megkötözve, szájszeccsel? Amíg meg nem hal?

Katherine erősen megrántotta a kötelet, amely már belemart a csuklójába és gyűlölte, hogy ilyen gyenge a karja. Zokogva húzogatta addig, míg a fájdalom elviselhetetlen nem lett és vér csöpögött végig az ujjain. Megtántorodott és elesett, és addig sírt, míg a világ vissza nem vonult a tudatából, és ólmos álom nem jött a szemére.

Katherine egy rándulással ébredt, majd nyűszített a vállába nyilálló fájdalom miatt. A karja bénának tűnt, semmire sem reagált. Kétségbeesetten felült és mozgatni kezdte az ujjait. Felsőhajtott, amikor mintha hegyes kis tűk bökődtek volna belülről a bőrét.

Előrehajtott fejjel kényszerítette magát arra, hogy átgondolja az elmúlt néhány hét eseményeit. Megpróbálta bemagyarázni magának, hogy bizonyos dolgokat másképp tett, de ez nem volt igaz. Az ő élete semmit sem jelent, amikor Richárd király élete forog veszélyben. Egy asszonytól, aki túlságosan félt ahhoz, hogy kiálljon a nyilvánosság elé, megtudta, hogy összeesküvés készül a király ellen. Ha Katherine nem menekül meg hamarosan, akkor már túl késő lesz. A király ellenségei, akikről azt hitte, hogy hűséges barátok, meg fogják támadni. Ha legalább a szobalánya nem hallgatta volna ki a terveket és ne mondta volna el elrablójának! Eladta Katherine-t néhány garasért.

De nem tudta feladni, mint ahogy mindenki elvárta volna tőle. Életében először nézett szembe egy igazi kihívással, és nem volt senki, aki segítsen neki. Akárki is raboltatta el, nyilvánvalóan életben akarja tartani. Miért? Talán valami sokkal rosszabbat forgat a fejében ellene - vagy csak nem akarta, hogy komoly sérüléseket szenvedjen. Valószínűleg ő nem ismeri az elrablóját - vagy mégis? A félelem a gyomráig hatolt. Meg kell szöknie!

Amennyire megkötözött keze lehetővé tette, gyorsan felfedezte börtönét. Folyton megbotlott a felborított hordókban és a felszaggatott gabonászsákokban. Amikor visszaért az első és egyetlen kijáráshoz, tudta, hogy valamilyen raktárhelyiségben van, amelyet már nem használnak és nincsenek ablakai. Egy törött lánánál megpróbálta elválni a köteleit, de ehelyett megint csak a csuklója kezdett vérezni. Miközben múltak az órák, egyre jobban érezte, hogy eluralkodik rajta a páni félelem. Elrablója csak azért volt olyan tapintatos vele útközben, hogy most elfeledetten hagyja meghalni? Amikor végre kinyílt az ajtó, egy pillanatra megkönnyebbülést érzett, hogy mégis csak emlékeznek rá.

Amikor kezek érintését érezte, vadul rugdalózni kezdett. Imádkozott, hogy az ajtó még mindig nyitva legyen, és el tudjon menekülni. Karok ragadták meg, könnyedén egy ismeretlen ölelésbe burkolták, miközben ő küzdött. Ez nem az elrablója volt, hanem egy másik férfi, erősebb és magasabb. Katherine valódi rettegéssel küzdött ellene, amíg ujjakat nem érzett a fején, amelyek meglazították a szemkötőjét. Azonnal nyugton maradt, és várta, hogy mire készül a férfi. Egy pillanatra megvakult a gyertya fényénél, majd a férfi maga felé fordította. A döbbenettől elállt a lélegzete.

Egy szerzetes tartotta fájdalmas szorításban, egy fekete csuhába öltözött szerzetes, akinek arcát eltakarta a csuklyája. Rettegve húzódott le, amikor a férfi felemelte a tenyerét, de csak csendre akarta inteni, és a szájszecc felé nyúlt. Levette a nőről, akinek repedezett ajkai kegyetlenül égtek.

- A kezem - szólalt meg rekedten.

A férfi a vállánál fogva megfordította, a nő pedig megrázkódott az erejétől. Katherine egészen addig viselte a durva érintést, amíg ki nem szabadult a karja, majd elrántotta magát. Megdörzsölte sebes csuklóját és gyanakodva figyelte a férfit, várta, hogy mi lesz a következő mozdulata. Hiszen azoknak a férfiaknak, akik ezt az életet választották, mindig volt valami sötét, titkos okuk rá. De ez csak nézte őt,

fejét kicsit oldalra döntve, arca csak egy fekete lyuk volt. Miért nem vette le a csuklyáját? Katherine megemelte az állat, remélte, hogy ez az erő jelének tűnik majd.

- Elenged?

Amikor a férfi bólintott, a csuklya előrebukott és elcsúszott. A nő megremegett a mély nyugtalanságtól.

- Akkor álljon el az útból és elmegyek.

A férfi magára mutatott, majd az ajtóra.

Katherine a fal mellett ment, egyszer sem fordított hátat a szerzetesnek.

- Nem, egyedül fogok kimenni. Már elment?

Ahogy a férfi kicsit oldalra fordította a fejét, a nő majdnem odahajolt, hogy megnézzze az arcát, majd meggondolta magát.

- A férfi, aki idehozott - mondta.

A férfi válaszként megvonta széles vállait.

- Maga nem beszél? Nincs nyelve?

A férfi megrázta a fejét, majd még sürgetőbben mutatott az ajtóra, és egy lépést tett a nő felé.

Katherine félrehúzódott a baljóslatúan magas és széles test elől, majd megkerülte a férfit, azt remélve, hogy hagyni fogja egyedül elmenni. De érezte a férfi leheletét a nyakán, és megrázkódott, amikor hideg borzongás futott végig a gerincén.

A nyitott ajtón túl görbe kőfalak és kővel kirakott utak árnyas világa tárult a szeme elé, és az egészet a felhők mögül kivilágító holdfény világította meg. Az udvar túlsó felén egy ősrégi templom állt. A szellő imát mormoló mély hangokat sodort felé. Egy monostor. Kinek jutna eszébe itt keresni egy nemes asszonyt?

Katherine egy lépést tett előre, és majdnem elesett, amikor az épület mögül egy erős kéz kapott a válla után. Küzdött a szerzetessel, rettegett attól, hogy mi mindent tehetnek vele ezek a hatalmas kezek. A férfi azonban csak egyszer rázta meg, mint egy gyereket, majd az egyik ujját a szája elé tette. Volt szája; a nő látta halvány árnyékát. A férfi magára mutatott, majd órá, aztán maga mögé, az ellenkező irányba, mint amerre a nő indult. Amikor Katherine elindult, csendben küzdött gyermekkori félelmei ellen. Addig fogja követni a szerzetest, amíg megbízhatónak tűnik. De csak addig, amíg ki nem szabadul ebből a monostorból.

Az alapján, amit Katherine a holdfényben látott, az egész hely nagyon elhanyagoltnak tűnt. A járdán lyukak voltak a macskakövek helyén. Tőle jobbra, a kertben elhalt ágak lógtak a fákról.

Annyira lekötötte az, hogy ne botoljon meg, hogy szinte alig vette észre, hogy abbamaradt az éneklés. Azonban a szerzetes megmerevedett előtte, és kinyújtotta a kezét, hogy megállítsa. Amikor a férfi ujjá majdnem súrolta a mellkasát, Katherine visszanyelte az émelygés keserű ízét. Bizonyára csak véletlen volt. A férfi még csak vissza sem nézett rá. De Katherine keze remegni kezdett. Gyenge karját a másikkal tartotta; ezt a szokását le szerette volna győzni. Mivel figyelme elterelődött a talajról, megbotlott, és lemaradt a férfi mögött. A fekete csuha visszafordult felé, ő pedig a vak félelemtől kis híján futásnak eredt.

Katherine még levegőért kapkodott, amikor a szerzetes hirtelen irányt változtatott és a kert felé rohant. Gyakorlatias énje figyelmeztetni szerette volna a férfit, hogy nem túl jó futó. Rendszeresen megrántotta a bokáját és összezúzta a térdét - és nem csak a magáét.

Amikor a férfi kétségbeesetten felé indult, Katherine gyorsan futásnak eredt, és remélte, hogy semmi sem kerül az útjába. A szoknyája önálló életre kelt, és azzal fenyegette, hogy megbotlik vagy benne, vagy a túl magasra nőtt növényekben. Az utolsó pár gyökeret átugrotta a kert túlsó végében, majd hirtelen megtorpant egy patakocska partján. Természetesen elveszítette az egyensúlyát és előrebillent, karjával csapkodott, hogy állva tudjon maradni. A szerzetes elkapta karjával a melle alatt, feje magasan Katherine-é fölé hajolt. Mielőtt Katherine összeszedhette volna a gondolatait, a férfi tovább lökdöste a part mentén. A nő olyan gyorsan ment, ahogy csak bírta, mintha csak a férfi meleg lehelete elől menekülne. Megpróbált nem gondolni kiszáradt torkára. A hűvös víz még mindig vonzotta a pillantását, de a férfi előtt nem fog térdre ereszkedni, hogy igyon.

Egyik papucsá beleragadt a sárba. Katherine lehajolt érte, a férfi pedig nekiment a hátának. A nő majdnem felsikított, de helyette a dühtől állt el a lélegzete, és olyan hirtelen egyenesedett fel, hogy a fejét beütötte a férfi csuklyás arcába. Az felmordult.

- Maradjon csendben, meghallhatják! - sziszegte a nő. - Elhagytam a papucsomat!

A szerzetes egy pillanatra az égre emelte gyapjával takart fejét, majd lehajolt, hogy a sárban kutasson. A nő grimaszolt, amikor a férfi odanyújtotta neki a sártól csöpögő papucsot és a lábára mutatott. Fél lábon ugrálva húzta vissza az immár használhatatlanná vált lábbelit, majd továbbment a patak mentén. Egy fal bukkant elő a sötétségből. Megmentője térdig merült a vízben, majd felé nyúlt.

- Van kapu a túloldalon? - suttogta Katherine.

A férfi megint intett neki, hogy nyújtsa a kezét.

- Segítség nélkül is át tudok kelni - mondta a nő, és egyik lábával a vízbe lépett.

Megcsúszott egy moszatoktól síkos sziklán és durván nekiesett a szerzetes oldalának, arcát beütötte a férfi vállába.

Mielőtt elhúzta a fejét, érezte a gyapjú tiszta illatát, és egy vad pillanatig elgondolkozott azon, miféle férfi lehet a szerzetes. Majd észhez tért, és meglökte a férfi izmos mellkasát, mert nyilvánvaló ereje megint félelmet keltett benne. A férfi megfordította, mint valami babát, a nő hátát a csípőjéhez szorította, karjával átfogta a mellkasát. Ahogy a nő mellei ellapultak a férfi ölelésétől és a víz a szoknyáját rángatta, Katherine úgy érezte, el fog ájulni. Nyelve megdagadt és kiszáradt, és a víz édes kísértést jelentett.

A szerzetes másik karja előremutatott a folyásirányba. A nő pislogva nézett oda.

- A víz nem folyik be a föld alá? - suttogta.

Érezte, ahogy a gyapjú hozzáér az összekuszálódott hajához, miközben a férfi megrázta a fejét. A férfi kezével a nő csípőjén noszogatta előre, felemelte a síkos szikláknál és a mély sárból, míg már csak a monostor falának körvonalai látszottak az árnyékban. Katherine mindkét tenyerével a kavicsos falnak támaszkodott.

- Nem bírok tovább menni - mondta halkán. - Hol van a kapu?

A szerzetes térdre rogyott mellette, és arra a pontra mutatott, ahol a víz a fal nyílásában eltűnt. Katherine hitetlenkedve hajolt arrafelé, de a szerzetes felemelte.

- Ott alul? - nyöszörgött a nő, és kábultan figyelte, ahogy a vízáramlat derékmagasságban elkapta a férfi fekete köpönyegét.

A férfi megrántotta és a nő ernyedte karizmai engedtek az erejének, míg térdre nem rogyott a patak medrében. Amikor a hideg víztől megborzongott, végre engedett a kísértésnek és belekortyolt a vízbe. A férfi csendben figyelte; egy sötétruhás férfi az ősi monostor holdfényes árnyékában. A nő abbahagyta az ivást és a fekete lyuk felé kapott, ahol a férfi arca volt; undorodott, mégis vágyott rá, hogy megtudja, mi van a csuklya alatt. A férfi hirtelen lebukott a víz alá. Katherine csak bámult a körkörös hullámokra ott, ahol a férfi eltűnt, majd egy rántást érzett a szoknyáján.

- Ó, nem!

Teleszívta a tüdejét levegővel, majd ő is alábukott.

MÁSODIK FEJEZET

A víz nagyon hideg volt. Katherine egy őrült pillanatig csak csapkodott a sötét, jéghideg pataokban, a homok belement a szemébe. Az áramlat magával sodorta, a gyenge karjával pedig nem tudott rendesen úszni. Pánikba esett, majdnem szétrobbant az oxigénhiánytól és felfelé rugdalta magát, míg be nem verte a fejét a monostor vastag kőfalába. Mozdulatlanul, kábultan lebegett, még úszni is elfelejtett, mindent elfelejtett. Annyira fáradt volt. Valami keményen megragadta a haját és előrefelé vontatta. Az utolsó buborék tört elő a szájából, amikor elérte a víz felszínét levegőért kapkodva és émelyegve. Két erős kar emelte ki a vízből. A szerzetes úgy tartotta, mint egy elárvult kismacskát, a sártól csöpögve és piszkosán, miközben gyengén köhécselt. Majd olyat tett, amire Katherine legkevésbé sem számított.

- Túl fogja élni? - érdeklődött udvariasan.

Katherine még mindig levegő után kapkodott, miközben a férfi karján lógott, bordái összenyomódtak, lába reszketett. Sikerült nedves hajtincseit kiszedni az arcából, és átnézett a válla fölött.

- Mondott... mondott valamit?

- Igen, mondtam - válaszolta a férfi mély hangon, nem csekély műveltségre utaló kiejtéssel. Csuklyája tompította a hangját. - Azt hittem, végül sikerült megölnie magát.

Katherine addig rugdalózott és fészkelődött, míg a szerzetes el nem engedte. Eltolta magát a férfi mellkasától, megpróbált nyugodtnak látszani és bátornak, bár a sötét vadon és ez a furcsa szerzetes félelemmel töltötte el.

- Megölni magam? - hangja suttogássá halkult.

- Maga próbált vízbe fojtani! Talán egyszerűbb lett volna átmászni a falon.

- Nekem igen. De nem tudtam volna magát vinni és az ön ujjai és lábujjai nem elég erősek a mászáshoz. Most pedig mennünk kell.

Miután a szerzetes a fal mellől felemelt egy csomagot, a nő felé mozdult, hogy megfogja a kezét. Katherine hátralépett.

- Elmenni? Magával?

A sötét csuklya meg sem mozdult, miközben a férfi hangja szólalt meg mögüle.

- Csak idő kérdése, hogy mikor fedeznek fel bennünket.

Katherine ugyanolyan csapdában érezte magát, mint a kriptában. Fogalma sem volt, hogy hol lehet és hogy mit tegyen. Mögötte vészjóslóan magasodtak a monostor falai. Az erdő és közte pedig a szerzetes állt.

- Hol vagyunk?

- Nyugat-Yorkshire-ben.

Katherine felsóhajtott. Anglia ezen részéről semmit sem tudott. Azt azonban tudta, hogy Nottingham - és a király - messze délen vannak. De hogyan jut el odáig?

- Mennünk kell - ismételte meg a szerzetes.

Amikor meg akarta érinteni a nőt, Katherine oldalt lépett és elindult az erdő felé. A fák körbezárták, kirekesztették a hold utolsó sugarát is. Fatörzstől fatörzsig tapogatózott, durva kérgeken horzsolta le a kezét és megbotlott a gyökerekben. Nem kért segítséget, bár a szerzetes továbbra is csendben követte.

Katherine térde hamarosan elgyengült az éhségtől és a kimerültségtől. Már majdnem beismerte a vereségét, amikor ritkulni kezdett az erdő és megpillantotta a hold sugarát az ágak között. Az erdő szélén megbotlott, megállt, és rémülten nézte a holdat, ahogyan ott imbolygóit a széles és egyenes síkság felett, amely előtte terült el és úgy tűnt, hogy a végtelenbe nyúlik.

- Bizonyára elfáradt - szólalt meg a férfi mély hangja mögötte. - Ismerek egy helyet, ahol aludhat egy keveset, és ahol senki sem talál meg minket.

Azt mondta: "minket". Katherine megborzongott. Ahhoz azonban túlságosan kimerült volt, hogy ellenkezzen. Még azt is hagyta, hogy a férfi karja a derekán pihenjen és úgy vezesse az egyenetlen talajon. Balra indultak, a fák sora mentén, míg végül egy szikla sima fala bukkant elő a sötétből. Kevesebb, mint egy órán keresztül mentek a fal mentén, és egyikük sem szólalt meg. A sziklában egy

nyílást vettek észre, amely csipkézett repedésként futott le a rekettys tetejétől. A szerzetes eltűnt a nyílásban és maga után húzta a nőt.

Katherine összezavarodva megtántorodott. Úgy érezte, hogy ráomlik a föld.

- Itt pihenhetünk- szólt a férfi. - Száraz és szélvédett hely.

A férfi az árnyékban állt, és Katherine nem látta sem a szemét, sem az arcát, hogy olvashatott volna a gondolataiban. Szórakozottan összekulcsolta a kezeit és elfordult a férfitől.

- Most miért beszél, ha az előbb nem tette?

- Betartottam a Magasabb Rendű Csendet a monostor falain belül.

- A Magasabb Rendű Csendet?

- A barátok éjjel nem beszélnek, csak ha imádkoznak vagy énekelnek.

Katherine a válla fölött a férfira pislantott, aki olyan szilárdan és sötéten állt ott, mint egy hatalmas hegy, amely összeolvad az éjszakával és a sziklával. Megborzongott, amikor hidegvíz csöpögött a testére rongyos ruháin keresztül. Semmi zaj nem zavarta meg a békét. Egyedül volt a férfival. Még egy lépést tett hátrafelé, és felnyögött, amikor egy kő súrolta a bokáját.

- Miért segített nekem?

Egy hosszú pillanatig csend volt, mielőtt a férfi megszólalt.

- Úgy tűnt, hogy segítségre van szüksége.

Hangja hirtelen elmélyült és eltemetett érzelmek morajlottak benne, amelyeket a nő csak sejtetett.

- Honnan tudta, hogy itt vagyok? - kérdezte.

- Láttam, amikor behozták a monostorba. Én... nem tudtam aludni.

Katherine csak képzelte volna, hogy a férfi bizonytalankodik? Mi az, amit nem mond el ez a szerzetes? Kétségei egyre nőttek, míg úgy nem érezte, hogy maguk alá temetik azok a gondok, amelyeknek egy fiatal nőt nem szabadna gyötörniük.

- Nem hagyhattam, hogy megtegyék magával, bármit is terveztek - szólt meg lágyan a férfi. - Hallottam a kiáltását.

A férfi nyers hangja megmozgatott valamit a lelke mélyén. Egy új és veszélyes érzélem viharzott végig forrón a gyomrában, és meggyőzte magát arról, hogy ez a félelem.

- Köszönöm a kedvességét. Most már visszamehet.

A férfi nem szólt semmit.

- Menjen - ismételte meg a nő. - Velem minden rendben lesz. - Kilesett a sziklahasadékon, valamiféle utat vagy ösvényt keresett a holdfényben.

- Most nem mehetek vissza - szólt meg a férfi.

- Aki elrabolta, hamarosan rá fog jönni, hogy segítettem magának, és a rendfőnök valószínűleg már észrevette, hogy eltűntem.

Katherine érezte a bűntudat súlyát, de rögtön félre is söpörte. Nem az ő hibája, hogy ez a szerzetes segített neki és ezzel a saját létét is kockáztatta.

- Akkor hova fog menni? - kérdezte.

Nem lehetett nem észrevenni a hosszú, feszült szünetet, mielőtt a férfi hirtelen hideggé vált hangon megszólalt.

- Magával megyek. Nem utazhat egyedül.

Katherine a férfi felé fordult, bőre hideg és nyirkos lett a rémülettől, miközben a teljes megsemmisülés szélén táncolt. Nem ismerte ezt a szerzetest, és nem is akarta megismerni. Soha nem utazott Yorknál délebbre. Most pedig elhurcolták egy romos monostorhoz, megkötözték, betömtek a száját, úgy bántak vele, mint egy állattal, és egy szerzetes mentette meg, aki kis híján vízbe fojtotta. Legszívesebben hisztérikusan felnevetett volna, és ezzel egyidőben a sírás is fojtogatta. De leginkább, valahol a lelke mélyén be akarta bizonyítani magának, hogy véghez tud vinni egy fontos cselekedetet, mielőtt Bolton grófjának felesége lesz.

Most azonban ott állt egy szikla belsejében éjfélkor, teljesen átázva, élelem és ló nélkül, és azt sem tudta, merre induljon. Hogyan fog így valaha is eljutni a királyhoz?

- Nem jöhet velem - mondta végül Katherine. - Ez nem... helyénvaló.

A szerzetes letette a batyuját.

- Hölgym, ön nem gondolkodik tiszta fejjel. Bizonyára éhes és fázik. Hoztam ételmezt és egy váltás ruhát is. Bár ahhoz nem elég jó, hogy nemes hölgynek látsszon benne.

Katherine elfojtotta a nevetését, és kiterítette nedves, piszkos szoknyáját.

- Honnan veszi, hogy nemes vagyok?

- A hangjából, hölgym.

A nő megborzongott. A hold a fejük felett éppen a felhők mögé csúszott és teljes sötétségben hagyta őt az idegennel, aki kétszer akkora volt, mint ő. Igazi pánik kezdett feltörni a torkából. Fázott, vizes volt és nyomorultan érezte magát, amikor felnézett a szerzetesre.

- Kérem, nem hagyhatná itt nekem az ételt, és hagyna magamra? Nem akarom, hogy segítsen.

- A tisztesség azt követeli, hogy nem hagyhatok magára egy nőt ezen a vidéken.

- Mit tud maga a tisztességről? - kérdezte keserű hangon a nő, és eszébe jutott az a másik szerzetes, akit évekkkel ezelőtt ismert.

Megmentője feje kicsit oldalra hajlott, de nem válaszolt. Ehelyett a csuklyájához emelte a kezét, és kezdte hátrafelé húzni. Katherine érezte, hogy a félelem lassan kúszik fel a torkán, és egyre nehezebben kap levegőt. Nem akarta látni a férfi arcát, nem akart úgy gondolni rá, mint egy férfira. Ugyanolyan szerzetes volt, mint a többi, akiben nem lehetett bízni, és minden cselekedetének titkos indítékai voltak. Azonban mégsem fordult el, amikor a csuklya nedves ráncokban lehullott a férfi vállára.

Az éjszakai árnyékban az arca olyan volt, mintha sziklából faragták volna ki négyszögletes állkapcsát és vékony ajkai mögött a rést. Szemöldöke vastagon csüngött a szemgödre fölött és teljes sötétségbe borította. Amikor az ajkai valami halvány mosolyszerűségre görbültek, a nő fura borzongást érzett.

- Nem mehetek magával! Csak adja ide a ruhákat és menjen!

- Ha akarja a ruhát, velem is számolnia kell - mondta olyan hangon a férfi, ami a lágyságától még vészjóslóbbnak tűnt.

- Akkor anélkül is megleszek.

Katherine elfordult és hirtelen megbotlott nedves szoknyájában. Négykézláb zuhant le a sáros földre. Kétségbeesésében fel akart kiáltani, de a szerzetes úgy emelte fel a karjánál fogva, mint valami tollpíhét, és lábra állította.

- Szüksége van rám - szólalt meg nyíltan. - Hacsak nem tud lehozni, követem.

- De miért?

A férfi nem válaszolt azonnal, és Katherine látta, ahogy a gyötrelemtől megvonaglott az arca, bár csak egy pillanatra. Lehet, hogy csak képzelődött?

- Nem tehetem ki annak a veszélynek, amely kint vár magára, bármi is legyen az - mondta. - Tehetetlen a természeti erővel szemben, tehetetlen ezekkel a férfiakkal szemben, ha esetleg üldözni kezdik. Még mindig nem értem, hogy miért raboltak el egy nemesasszonyt, amikor néhány pennyért egy parasztlány is... - A hangja megtört.

- Egy parasztlány is mi? - kérdezte Katherine. Az arca kipirult a forróságtól. - Arra gondol, hogy maguknak hozták el?

- Talán váltságdíjért? - mondta gyorsan a férfi.

Katherine nem válaszolt, csak megborzongott, amikor eszébe jutott az a két megalázó nap fogva tartója kezei közt. Megint azon gyöttrődött, hogy elrablója mennyire ügyelt arra, hogy ne tegyen benne kárt. A szerzetesnek igaza volt - megint meg fogják próbálni. Ismerte az áruló szándékait. És most, hogy egyszer már elszökött, vajon érdekelni fogja-e őket, hogy épségben marad-e?

- Miért nem bízik bennem? - kérdezte a férfi mély és nyers hangon, magasan a feje fölé hajolva. - Mit vétettem azzal, hogy megmentettem egy ismeretlen sorstól és a férfiak keze közül, akik elrabolták? Felajánlottam önnek a segítségemet, bár ezzel mindent elveszítettem, amiért küzdöttem a Szent Antal apátságban.

- Nem bízhatok meg magában! - kiáltott a nő. - Nem ismerem magát! Mégis segít nekem.

Katherine az egyik tenyerével eltakarta a szemét. Fájt annak a másik szerzetesnek az emléke, azé a "vallásos szenté", akiben az anyja megbízott. Senki sem védte meg tőle Katherine-t. Ha egy olyan férfi, mint ő, hivatkozhatott Isten meghívására, akkor bárki megteheti. A következő pap, aki elvarázsolta az anyját, nem sokkal volt jobb, de ő legalább békén hagyta Katherine-t.

Most azonban egyedül volt, és nem volt más választása, mint hogy egy olyan férfira bízta az életét, akinek a hivatását megvetette, egy olyanéba, aki azt vallotta, hogy neki szüksége van az ő segítségére, de nem tudott jó indokot adni, hogy miért. Túlságosan messze volt Richárd király nottinghami kastélyától, és fogalma sem volt, hogyan juthat el oda. Kilátástalan helyzete úgy nehezedett a lelkére, mint egy halotti lepel.

- Kihúzok magának egy takarót, amíg átveszi ezeket a nedves ruhákat - mondta a szerzetes, hangja csak halk zörejnek tűnt a sötétben, de nem volt szívtelen.

Katherine a mellkasa felett keresztbe fonta a karját, és érezte a ruhája hideg nedvességét. Átöltözni?

- A hold elpártolt mellőlünk, hölgyem.

- Előbb aludni akarok - felelte, és arra gondolt, hogy menten összeesik a kimerültségtől. Mit számít, hogy most vagy csak reggel öltözik-e át?

Durva ruhákat nyújtottak felé a sötétből.

- Még ma este át kell öltöznie, mielőtt elkap valami betegséget. Ez az alsónemű megvédi a bőrét a gypjúruhától. Aludhat ebben ma éjszaka. Kérem, legalább ebben fogadjon szót nekem. Nem szeretném végignézni, ahogy meghal.

- Nem vagyok egyedül - suttogta, miközben magához ölelte a köpenyt.

- Nem látom magát.

Katherine hallotta, ahogy az együttérzéstől nyers lett a hangja, és az eltökéltsége, hogy erős lesz, összeomlott a támadó felszín alatt. Halkan sírni kezdett, miközben kilazította a zsinórt a ruhája hátulján. Előrerántotta a ruhát és lehúzta nedves, szűk ujját. Mivel hímzett fűzője már napok óta nem volt rajta rendesen, a ruha egy kupacként hullott le a csípőjéről a lábához. Katherine szípozott, és még csak azzal sem törődött, hogy letörölje a könnyeket szutykos arcáról. Bárcsak ne ázott volna el a saját köpenye, legalább aludhatott volna benne. Ehelyett lehámozta a testéről, és ott állt meztelenül egy idegen férfi előtt, egy szerzetes előtt, és csak remélhette, hogy az nem látja.

Egy szípozás elakadt a torkán. A vászon megkarcolta a bőrét, amikor keresztülhúzta a fején, rá a testére.

- Itt van egy takaró - suttogta a férfi és kezét az övéhez ütötte, majd megfogta. - Feküdjön le, hölgyem.

Újabb könnyek futottak végig Katherine arcán, amikor térdre rogyott. Mintha "hölgy"-nek lehetne nevezni azok után, hogy levetkőzött egy szerzetes előtt, és mellette fog aludni, hogy nem lesz rajta semmi, csak egy köpeny. Lefeküdt a durva gypjúpokrócra, és alig érezte a másik takaró súlyát, amit ráterítettek. Azt mondogatta magában, túl fáradt ahhoz, hogy azzal foglalkozzon, hogy a férfi túlságosan közel fekszik hozzá. Csak aludni akart, aludni álmok nélkül. A férfi mellkasának emelkedésétől és süllyedésétől azonban mozgott a takaró, és egyenletes légzése ritmust tartott a nő szívverésével. A teste pedig hőt bocsátott ki, és olyan melegen tartotta Katherine-t, mintha tűz égne mellette. A nő azon gondolkodott, vajon jön-e majd álom a szemére.

Reynold Welles testvér hirtelen ébredt, majd csendben maradt és figyelt. A feje feletti résen át az ég halványszürke volt, jelezve a közelegő hajnalt, és megvilágította a durva, homokkőves szakadékot, ahol aludtak. Egy rövid pillanatig azt hitte, hogy az egész csak egy rossz álom volt, de amikor oldalra nézett, a nő ott volt, kinyújtózva a hátán, álmában pedig a férfi felé fordította az arcát.

Reynold éles hangon levegőt vett, ismét magába szívta a nő illatát. Lehunyta a szemét, és megpróbálta elnyomni magában a puszta gyönyör nyögését, amely kis híján kiszakadt belőle. Arra sem emlékezett, hogy mikor látott utoljára nőt, nem hogy mikor volt olyan közel hozzá, hogy az illatát érezze. Az érzékek, amelyek ellen hónapokon át küzdött, hogy elnyomja őket, most egyszerre bukkantak elő, hogy elcsábítsák. Eszébe jutott az egyik szolgálólány a szülei kastélyából, combjának fehér húsa, az illat, amely körbelebegte a mellét. Az a lány nem félt tőle, mint a többiek. Ő pedig belétemetkezett, és a nő forrósága és melegsége még most is valóságosnak tűnt. És éppen amikor visszavonult a szerzetesi élethez, hogy a bűnei vezekléseként Istent szolgálja, akkor megjelenik ez a nő, akit meg kell mentenie.

Reynold fél könyökre támaszkodott és a nőt nézte. Majdnem ugyanebben a pillanatban meg is bánta ezt, mert a szolgálólány képe eltűnt az agyából és egy új nő vette át a helyét. Nyugodt szépséggel ragyogott ez a sáros-piszkos leány, ahogy mézszőke fürtjei félig eltakarták az arcát. Reynold gondolkodás nélkül megsimogatta ujjával a haját és elhúzta a nő szája elől. Keze azonban olyan hatalmasnak és durvának tűnt a finom vonású arc mellett, hogy úgy rántotta vissza, mintha megégette volna magát. Azt mondta magának, hogy most már szerzetes és innen már nincs visszaút. Egy másik félénk hang azt suttogetta, hogy még csak novícius, az utolsó, végső esküjét még nem tette le.

De pontosan ez az út vezetett azokhoz a bűnökhöz, amelyeket egyszer elkövetett. Segítenie kellett ennek a nőnek, mert a becsület ezt kívánta, mert egy jó keresztény testvér mindig segít a szerencsétlenül jártakon. De Reynold pillantása nem a nő lelkét kereste. Hosszú, aranyszőke tincseket látott végigfutni a naptól piros orcán. A nő arca kacér volt, szív alakú, puha, csókra kész ajkakkal.

Reynoldot kiverte az izzadtság, de még mindig nem tudta levenni a szemét a nőről, akkor sem tudott volna megmozdulni, ha maga a rendfőnök jelent volna meg. A nő annyira lágy, gömbölyű és nőies volt, annyira kicsi az ő vaskos teste és ormótlan magassága mellett...

Hirtelen tudatára ébredt, milyen gondolatok járnak a fejében és megrémült. A vágy megbocsáthatatlan volt - csak a nő biztonsága számított. Csak egy pillanatra ugyan, de a fehér, nyugodt arc élesen emlékeztette Edmundéra.

Istenem, Edmund! Még mindig nagyon fájt az öccse emléke, aki annyira elmerült a könnyekben, hogy a bőre alig látott napsütést. Ez vezette Reynoldot Katherine-hez, a nő gyengesége, a szorult helyzete. Éppen ezeket a dolgokat próbálta lerombolni Edmundban, mintha az ilyen emberek nem lennének méltók a nagy lovaghoz, Sir Reynold Welleshez. Megfizetett ezért a szánalmas gógért, többszörösen megfizetett az öccse vérével. Megesküdött rá, hogy átveszi az öccse helyét és megpróbálja helyettesíteni, amennyire csak tőle telik, hogy vezekeljen a bűneiért, és hogy segítsen minden szegény, rászoruló lelken, mindegy, mi az ára. Most pedig...

Most pedig olyan ember lett belőle, aki nagyra becsüli a lelkierőt és a bátorságot, és feltételezte, hogy mindebből nagyon sok van ebben a leányban. Segíteni fog neki, bár az, hogy ellen tudjon állni a vonzerejének, nehezebbnek bizonyulhat, mint minden eddigi bűnbánat, amit elszenvedett.

Egyik karját kinyújtotta, azon pihentette a fejét, és továbbra is a nőt bámulta. A lány szeme hirtelen felpattant és egyenesen az övébe nézett.

HARMADIK FEJEZET

Katherine elnyomta a sikolyt, ami kis híján kiszakadt a torkából. Szemtől szemben feküdt a szerzetessel, teste a teste mellett, a férfi melege elnyomta az alatta lévő föld hidegét. A férfi a sötét szemöldöke alól nézett rá, alig tudta megállapítani, milyen színű a szeme. Ragyogó, tiszta lilának látszott, kiugró arccsontjai közül világított, erőt sugárzott és szörnyű intenzitással égette a nőt. Mit akarhat tőle ez a férfi? Mindent könnyedén megszerezhet erővel. Hirtelen felugrott, el a férfi mellől, háttal a sziklafalnak, és a rés bezárult a feje felett. A szerzetes lassan fél könyökre emelkedett.

- Jó reggelt, hölgyem - mondta.

Csak egy köpeny volt rajta, ezért Katherine összefonta karját a melle előtt és a földre süllyedt az egyenetlen fal mellett. A homokkő megkarcolta a hátát, de mindent megtett volna, hogy minél messzebb legyen a szerzetestől. Most már nem úgy tűnt, mintha csak egy barát lenne.

- Hol van a csuhája? - kérdezte.

A férfi felült, és lepillantott a rövid, gyapjúból készült parasztos zubbonyra, ami a derekán volt megkötve.

- Az alamizsnaosztó készletéből kölcsönöztem ezt a ruhát. Hiszen maga meg én szükségét szenvedő emberek vagyunk.

A nő nem válaszolt, de továbbra is a férfi szőrös lábát bámulta. A szerzetes megvonta a vállát.

- Valahol van egy harisnyám.

Katherine elfordította tekintetét az erős szempárról.

- Már nem úgy néz ki, mint egy szerzetes.

- És ez baj? Hiszen nem akarjuk, hogy felfigyeljenek ránk.

Már megint "mi", gondolta magában a nő és megrázkódott. Valamikor azt kívánta, bárcsak ne lenne annyira unalmas az élete; most pedig itt ül egy szerzetessel szemben, és nincs rajta más, csak egy köpeny. Piszkos lába mezítelen volt, hosszú haja kibomlott és kuszán lógott.

- Mi a neve, hölgyem?

A nő tétovázott. Lehet, hogy a férfi az ellensége, benne van az összeesküvésben és most a biztonság érzetébe akarja ringatni. Nem kockáztathatta a király életét azzal, hogy kiadja az értesüléseit.

- Katherine.

- Katherine kisasszony...

Kimondta a nevét és várt, de a nő nem szólt semmit.

- Másra is emlékszik, hölgyem?

Bólintott.

- Csak nem fogja elmondani nekem.

- Nem tehetem - felelte, és a mellkasához ölelte a térdét.

- Miért? Csináltam valamit, amivel elveszítettem a bizalmát?

A nő az ajkába harapott és megpróbált elnyomni magában egy hisztérikus nevetést. A bizalmát? Már senkiben sem bízott, legkevésbé ebben a sötét szerzetesben, aki ide hozta a föld mélyébe.

- Testvér, kérem értse meg, nem bízhatok senkiben. Egy férfi elrabolt.

- Valaki talán elrabolhatja azért, hogy feleségül vegye a hozománya miatt, de miért zárták volna be a Szent Antal apátságba?

- Talán összetűzéstől tartottak, mert már el vagyok jegyezve.

A szerzetes sötét szemöldöke alól figyelte. Semmi lágyág nem volt az arcában; csupa kemény szögletekből és erős csontokból állt. A nő akarata ellenére tanulmányozta, és bár óvatos akart lenni, teljesen lenyűgözte. A kezén húzódó halvány sebhelyekből arra következtetett, hogy a férfi nem volt mindig Isten szolgája. És amikor szokatlan színű szeme belészúrt és átlátott rajta, nem tudta elfordítani a tekintetét.

- Ezt maga sem hiszi - szólalt meg a férfi. - Pontosan tudja, hogy miért rabolták el. De nem fogja nekem elmondani.

- Senkinek sem mondhatom el - suttogetta, miközben a kezét dörzsölte. - Egyszer már megbíztam valakiben, és elraboltak az otthonomból. Nem fogom megint megkockáztatni ezt.

- Azt tervezi, hogy hazamegy?
- Nem tehetem. Várni fognak rám.
- Akkor hova megy? - kérdezte a férfi, és addig ostromolta a kérdéseivel, míg a nő már szédülni nem kezdett.

- Nottinghambe.

- Vannak ott rokonai?

- Igen! - mondta és halványan elmosolyodott, hogy hitelesebbnek tűnjön a hazugsága.

Mi ez, információgyűjtés? Most, hogy a monostor falán kívül volt, talán rákényszerítheti a saját terveit? Katherine felsóhajtott. Utálta azt az érzést, hogy mindenki az ellensége, de nem volt más választása.

A szerzetes hidegen és szótlanul bámult rá, nyilvánvalóan átlátott a nő hazugságán.

- Még mindig azt tervezi, hogy egyedül utazik?

Katherine bólintott.

- Nem akarom magát is veszélybe sodorni.

- Minden férfi szemében, aki szembejön magával, könnyű préda lesz - mondta nyugodtan.

Katherine elismerte, hogy igaza van. Az arca égett, és nem volt hajlandó viszonzni a férfi pillantását.

- Én meg tudnám védeni.

Katherine felnézett rá. A férfi hangja kemény volt és nem éppen engedékeny, teste pedig erőteljes. Még egyszer sem hagyták el ajkát Isten szeretetének szelíd szavai.

- Akkor a maga szemében is könnyű préda vagyok - szólalt meg végül Katherine.

A férfi bólintott és ragyogó tekintetével végigmérte.

- Becsületszavamat adom, hogy nem fogom bántani.

A nő szívét ismerős fájdalom csavarta meg.

- Egy szerzetes szava nem ér túl sokat.

A férfi megmerevedett és lassan lábra állt. Teljes magasságával lenézett a nőre és azt mondta:

- Az enyém igen.

Katherine hirtelen kicsinek érezte magát ennek a szerzetesnek a haragjával szemben, amit ugyanolyan megsemmisítőnek érzett, mint a testét. Amikor a férfi letérdelt elé, teljesen az egyenetlen falhoz hátrált és nem tudott uralkodni a reszketésén, könnyek égették a szemét. A fekete ruha még mindig megjelent rémálmaiban, és most visszatért, hogy ébrenlétében is kínozza.

A szerzetes egy pillanatra az arcát fürkészte, majd visszaült a sarkára.

- Miért fél azoktól a férfiktól, akik felesküdték Istenre?

Katherine kényszerítette magát, hogy a férfi szemébe nézzen:

- Azért, mert tapasztalatom szerint ritkán tartják be az esküjüket.

A férfi a közelében maradt és nehéz, sötét szemöldöke alól nézett rá olyan szemmel, amiről Katherine még mindig nem tudta elhinni, hogy igazi. Lehet, hogy a férfi őszintének tűnik, egyértelműen határozott, de ő már nem tudta rávenni a szívét, hogy megbízzon benne.

Azt is tudta azonban, hogy mikor kell feladni a küzdelmet. Milyen más választása lett volna? Egy nő egyedül nem tarthat ki sokáig ezen a veszélyes vidéken, főleg most, hogy a háború gondolata lángol a férfiak fejében. Kilazította a köpenyt a térde fölött.

- Azt mondta, van valami köpeny. Meg valami étel.

A férfi elmosolyodott. Valóban boldognak tűnt, hogy segíthet. Katherine-nek hálát kellett volna éreznie, hogy hűséges az esküjéhez; ehelyett azonban már a pusztá gondolat is nyugtalanná tette. A férfi hatalmas volt és erős, és nyilvánvaló, hogy nem az egyház számára nevelték.

- Mi a neve? - kérdezte végül a nő.

A szerzetes felemelte sötét fejét. Miközben a zsákjába nyúlt.

- Reynold.

- Reynold testvér - felelte a nő. A férfi bólintott.

- Reynold testvér, tudja, hogy juthatok el Nottinghambe?

- Tudom, de nem vagyok meggyőződve róla, hogy tényleg vannak ott rokonai.

Katherine egy pillanatra megfélekedezett önmagáról és a férfira mosolygott.

- Nincsenek. De gyorsan oda kell érnem. Vagy elvisz oda, vagy itt keringünk a mocsárban, mert nem fogom elárulni magának, hogy hol él a családom.

Reynold testvér egy barna gyapjúruhát tolt a nő térdéhez és Katherine elfintorodott.

- És ne is tegyek fel több kérdést? - érdeklődött miközben megint a zsákjában kotorászott.

A nő bólintott, majd hátat fordított, áthúzta a fején az ujjatlan ruhát és megkötötte a nyers bőrrövet.

- Hölgyem, bár kíváncsi vagyok a szándékaira, ne gondolja, hogy hagyom, hogy a szeszélyei szerint járjon el.

Katherine az ujjával megfésülte a haját, miközben szembefordult vele.

- Akkor egyedül megyek, maga pedig kövessen, ha akar. De akkor is Nottinghambe megyünk.

Reynold testvér az élelmiszertáskájából egy kerek vekni kenyeret vett elő és egy penészes sajtot, amelyre Katherine rávetette magát. Most az egyszer nem érdekelte, hogy ki mit gondol az étvágyáról.

- Istenem, segíts - szólalt meg a férfi és kétkedő pillantással figyelte.

A ló nagy volt és nehézkes a sok mezei munkától, lehajtott fejjel követte a mocsáron keresztülvezető halvány ösvényt. A vöröshajú férfi felhúzta a homlokáról a rongyos gyapjúsapkát, ahogy a forró reggeli napba bandzsított. Letörölte az izzadságot horgas orráról, és megdörzsölte a nyakát, amibe máris beleállt a fájdalom. Biztos volt benne, hogy a lány ezen az úton indult el, visszaszaladt Durhambe az apjához.

Az, hogy a szerzetes segítette a nőnek, meglepetésként érte. Figyelmeztették, hogy ez történhet, de ő nem foglalkozott vele. Nem érdekelte. Biztos volt benne, hogy a szerzetes nem okoz majd galibát. És mindig véghez vitte, amit rábíztak. Megesküdött, hogy biztos helyen tartja majd a lányt, de szó sem volt mindenféle bolondokról, akik közbeavatkozhatnak. Ez könnyű munka lesz. A monostor nem arra készíti fel a szerzeteseket, hogy az utat róják egy üldözött leánnyal.

Katherine figyelte, ahogy a szerzetes összegyűjtötte régi ruháikat és elásta a hasadék végében. A férfi annyira széles és magas volt, csupa csont és kemény izom. Nem úgy nézett ki, mint azok a szerzetesek, akiket Katherine ismert, a jóléttől teli, hájas hasukkal, vagy a fanatizmustól sápadt és sovány testükkel. A rövid ujjú zubbony látni engedte a karját, amely együtt hullámzott minden egyes mozdulatával. Azelőtt soha nem engedte meg magának, hogy egy férfi karját tanulmányozza. A keze sötét foltoktól volt piszkos, talán tintától.

- Mi történt magával? - kérdezte, és a férfi könyökére csavart koszos rongyra mutatott.

Reynold testvér élénk tekintete rávetődött.

- Jobb lesz, ha elindulunk, Katherine kisasszony. Az elrablója mostanra már biztosan azt hiszi, hogy messze vagyunk a monostortól. Talán levonhatom azt a következtetést, hogy azt hiszi, hazaszaladt az apja védőszárnyai alá, ez pedig nem Nottinghamben van, ugye?

Egy pillanatnyi gondolkodás után Katherine bólintott. Nem fogja elárulni egyik titkát sem. Figyelte, ahogy a férfi gyapjúharisnyát húz a lábára, majd nyersbőrből készült, fatalpú csizmát. Mozgatni kezdte csupasz lábujjait.

- Van csizmája számomra is abban a csodaszákban?

A férfi rosszálló tekintettel nézett a nő lábára.

- Nincs csizmám, ami jó lenne egy ilyen kicsi nő lábára, de találtam egy pár vastag pamutcipőt, ami erősebb, mint az, amit eddig hordott.

Katherine felhúzta a cipőt a lábára és felegyenesedett. A szerzetes megint őt figyelte, és ismét libabőrös lett a karja. Nem érzett semmi fenyegetést a férfiban. Azonban, gondolta magában keserűen, aligha lehet jó emberismerőnek nevezni.

Reynold testvér kilépett a kis hasadékból és ahogy a nap rásütött, ragyogó szoborrá változtatta. Katherine összehúzta magát, minden pillanatban azt várta, hogy a kízóik megtalálják őket, hogy nyilak szaggatják fel a férfi mellkasát. Ehelyett a férfi háta ívbe feszült és belenézett a napba, mintha csak magába akarná szívni. Talán imádkozik, gondolta a nő.

- Jöjjön, hölgyem. Nem látok senkit.

Amikor a szerzetes az egyik kezét felé nyújtotta, Katherine kikerülte, és kilépett a napfényre. A levegő már most melegebb volt, mint általában, bár a hűvös föld lehűtötte őket.

Reynold meghajolt és maga elé mutatott.

- Maga akart elől menni, Katherine kisasszony.

A nő felemelte az állat és néhány lépést tett a férfi előtt, majd megfordult, amikor az nem követte.

- Hacsak nem akar Skócia vad tájai felé menni, akkor inkább erre jöjjön, hölgyem.

A szerzetes az ellenkező irányba indult, és nem hagyott más választást Katherine-nek, mint hogy kövesse. Meg is feledkezett a köpenyről, amit nem varrtak rövidebbre a szokásosnál, mint az ő többi ruháját. Mindig megbotlott a szegélyében és nekiment a szerzetesnek, keze a férfi hátán kötött ki. Levegőért kapkodott a megaláztatástól és térdre esett. A férfi felemelte, és még mielőtt kiszabadulhatott volna az öleléséből, látta, hogy a férfi elfintorodik. Gyorsan kiemelte a kezét a férfi karjának meleg, kontúros bőréből.

- Az a könyöke - mondta Katherine, miközben leporolta a ruháját.

Reynold testvér átvette a zsákját a vállán.

- Talán meggyógyulna, ha valaki megtanította volna magát menni.

Felsandított a férfi sötét arcába, és elvakította a napfény. Talán haragszik rá a férfi? Fehér fogak villantak felé, és megnyugodott, majd összeszedte magát. Nem szabad lazítania soha többé.

Reynold testvér felajánlotta a karját, de Katherine lehajolt, felkapta a szoknyája alját, miközben a férfi mellett ment. A levegő melegen és tikkasztóan állt, haja pedig a nyakához tapadt. Előttük gyér fűvel borított dombok terültek el, néhol fákkal a távolban. Sehol egy ház vagy emberek, csak ők ketten. Katherine nagyot nyelt és a szerzetesre nézett.

- A könyöke...? - suttogta.

- A tegnapi érvágás.

A nő fintorgott, átkarolta gyenge kezét, ami gyakran szenvedett el ugyanilyen méltatlanságot.

- Beteg?

- A barátok abban hisznek, hogy az érvágás időnként megerősíti az embert, megtisztítja - oldalról a nőre pillantott és Katherine elfordult. - Ez volt az egyetlen módja, hogy kibújjak az éjszakai szolgálat alól. Addig sem kerestek, amíg megmentettem magát.

Katherine megbotlott, de még időben összeszedte magát.

- Értem tette?

A férfi megvonta a vállát és továbbment, arra kényszerítve a nőt, hogy tartsa vele a lépést.

- Miért tette? Mi vagyok én magának, hogy az egészségét kockáztatja értem? ,

- Valaki, akinek segítségre volt szüksége - válaszolta, és összehúzott szemmel pásztázta a mocsarat, mintha bármivel szemben meg tudná védeni a nőt.

- De a hivatása... nem fogják hiányolni?

A férfi tétovázott, és ismét valami különös érzelmű sötétítette el az arcát.

- Nem fogok túlságosan hiányozni nekik.

- Vissza fogják fogadni?

- Majdnem biztos. Én vagyok a legfiatalabb és a legerősebb. Szükségük van rám.

Katherine elhallgatott, és gondolatai a családjá felé kalandoztak. Az apja bizonyára szörnyen aggódik. Talán azt hiszi, hogy meghalt, megölték a vadállatok. Talán embereket küldött ki, hogy kutassák át az erdőt a teste után. De az anyja... Katherine kíváncsi lett volna, hogy egyáltalán észrevette-e, hogy eltűnt. Biztosan most is a huzatos, csupasz szobájában térdepel, böjtöl és imádkozik, hogy Katherine ne alázza meg a családot azzal, hogy az elrablója megszégyeníti.

Ahogy Reynold továbbment, érezte a talpa alatt a talaj ruganyosságát, a nap pedig kegyetlenül sütötte a fejét. Nem érdekelte. Hosszú hónapok óta először elégedetten várta, hogy mit fog hozni ez a nap. A levegő friss volt, nem fertőzte meg a keserűség és a nemtörődömség, mint a Szent Antal apátságban. De ahhoz az élethez kell majd visszatérnie. Csak ezt érdemelte.

Messze a távolban egy birkanyáját pillantott meg, amint a domboldalon legeltek az állatok. A pásztor észrevette őket és Reynold odaintett neki. Mellette a nő megmerevedett.

- Reynold testvér, miért hívta fel ránk a figyelmet? Szigorúan titkos küldetésünk van!

- Igazán? - replikázott a férfi, és szórakozott türelemmel és görbe szemmel nézett a nőre. - Könyörgöm, engem is avasson be.

Tudta, hogy úgysem teszi meg. Ehelyett Katherine kisasszony kihúzta magát és pár lépéssel megelőzte a férfit, mintha lépést tudna vele tartani.

- Azért integettem, mert ha nem tűnünk barátságosnak, akkor gyanúsnak tűnünk. Azt akarja, hogy az a fiatalember elmondja azoknak, akik esetleg követnek minket, hogy két idegent látott a környéken?

A nő állt egy kicsit lejjebb került.

- Erre nem gondoltam.

Reynold rámosolygott, aztán majdnem hangosan felnevetett, amikor a nő ismét megbotlott a ruhája szegélyében. Még soha nem látott ennyire esetlen leányt. Hát nem tanítják meg mindegyiknek, hogyan kell pukedlizni és közben nem orra esni? A saját húga szokta az ilyen kecses mozdulatokkal ámulatba ejteni. A családja emléke hűvös ürességet csempészett a napba. Csak azt remélte, hogy visszaér a monostorba, mielőtt a testvére észreveszi az eltűnését.

Félredobta az azzal a családdal kapcsolatos gondolatokat, amit már nyolc hónapja nem látott. Egy rövid ideig szabad volt, a nap gyönyörű volt, és ő a Szent Antal apátság falain kívül volt. Bár Katherine kisasszony olyan komolysággal őrizte a titkait, amit elragadónak talált, és rendbe akarta hozni az életét, mert a nőnek szüksége volt rá. A nő rejtélye izgatta Reynoldot. Hogy lehet egy naiv, botladozó, gyenge karú nő annyira félelmetes, hogy felnőtt férfiak akarják elrabolni? És miért vigyáztak arra annyira, hogy ne essen bántódása?

Aznap este egy fákkal övezett kis ligetben Reynold testvér két takarót húzott elő feneketlen zsákjából, és az egyiket Katherine-nek nyújtotta. A nő az orrát ráncolta.

- Az éjszaka e nélkül is épp elég meleg lesz.

- Aludhat a puszta földön is a rovarokkal, ha gondolja.

Katherine megborzongott és elvette a takarót. Ez a Reynold testvér idegesítette. Előásta a vekni kenyeret a zsákjából, és Katherine most még keményebbnek találta, mint azelőtt. A férfi egy maréknyi bogyót adott neki, amit a fák között talált, és a nő ellenállt a kísértésnek, hogy megjegyzést tegyen arra, hogy nincs megfőzve a gyümölcs, mint ahogy minden értelmes ember tenné.

Katherine mégis üres tekintettel nézett le a vacsorájára. Ha éhezett a megmenekülésük után, akkor ez itt most ünnepi lakomának számított. Az utolsó morzsáig megevett mindent, de közben sült birkahúst képzelt maga elé, meg hogy a tálca roskadozik a mártástól, amikor az inas kimeri a tányérjára. Katherine behunyta a szemét és ezt képzelte maga elé.

- Remélem, nem fog elaludni és megfulladni.

Félpillantott és a szerzetesre nézett.

- Nem mondta meg, hogy kit kell értesíteni a haláláról.

Erős volt a késztetés, hogy kidugja a nyelvét, de ehelyett inkább erősen ráharapott.

Reynold testvér felállt, a nő fölé magasodott. Katherine-be egy pillanatra belehasított a félelem és valami névtelen nyugtalanság. Mégis bíznia kell ebben a férfiban. Eddig becsületesnek bizonyult. Hacsak nem az úticéljával ellenkező irányba vezet. Megmerevedett.

- A fák túloldalán van egy kis patak - mondta a férfi és felemelte a zsákját, majd megint belekotort.

Látható elégedettséggel vett elő valamilyen tárgyat.

- Szappan. Megmosdom, aztán maga jön.

- Mosdani? - Ezt a szerzetest ilyenkor a tisztaság izgatja?

- Már hallott ilyesmiről, nem? - szólt vissza a válla fölött, miközben belépett a fák közé.

Katherine szipogott.

- Pont a természetellenes tisztasággal szoktak piszkálni - egyre nagyobb lett a csend, és úgy tűnt, mintha körbefonná az éjszaka. - Hetente egyszer fürdöm - fejezte be a mondatát, majd a melléhez húzta a térdét és megrázkódott. Hát nem pont ő panaszkodott a forróság miatt?

Katherine mozdulatlanul ült, miközben egyre sűrűbb lett a sötétség, és csillagok ragyogtak a fák koronája felett. A szél is rázendített és a fű visszasuttogott neki. A hold még épphogy csak

megvilágította a dombokat, és halvány fényénél Katherine egy fekete alakot vélt látni a távolban. Arrafelé bámult, vajon mozog-e, vagy csak képzelődött.

Valami hirtelen felemelkedett a földről pont előtte, ő pedig felsikoltott.

NEGYEDIK FEJEZET

Reynold meghajtotta a fejét, majd felállt. Úgy tűnt, hogy az imádkozás rituáléja esténként már belérögződött, és bizonyos módon könnyített a lelkén. A lány patakpart jelentős javulást jelentett térdének a kórusállás kemény kőpadlójához képest. Kelletlenül ismerte be, hogy megnyugtató lenne, ha megtisztítaná a gondolatait és csak a békére gondolna, ahelyett, hogy azt kívánja, bárcsak meg tudná változtatni a múltat. Nem gondolta, hogy ilyen édes-keserű lesz megint a kinti világban lenni és olyan örömekre emlékezni, amelyeket nem érdemelt meg és próbált elfelejteni.

Lerúgta a lábáról a bőrcsizmát és a harisnyát, majd keresztülhúzta a fején a paraszti zubbonyt. A nap erőfeszítéseinek szaga támadta meg az érzékszerveit. Gyakran meglepődött azon, hogy milyen könnyen beleszokott a monostorban megkövetelt tisztaságba. Most már el sem tudta képzelni, hogy elfelejtsen fürdeni.

Reynold magán hagyta az övét, a vékony ruhacsíkot a csípője körül Katherine kisasszony kedvéért, ha esetleg szüksége lenne a társaságára. Azt is el tudta képzelni, hogy a legkisebb mókus elől is sikoltva menekülne az erdőbe. Kuncogott azon a képen, ahogy a nő rémülten rohan az őket körülvevő nyílt mocsáron át. Természetesen nagyobb példányok üldöznék, az emberre halálos veszélyt jelentő fajtából.

A nyugtalanság úgy ült rá Reynoldra, mint a köd a síkságokra. Talán nem kellene túl sokáig elidőznie. Belelépett a derékig érő vízbe és borzongva elmerült. Magában elismerte, hogy bár Katherine néhány dologgal kapcsolatban meglehetősen naiv, másokkal kapcsolatban bolond, de volt benne valami nyugodt bátorság, amit ő csodált. A nemesasszonyok ritkán élnek át olyan durvaságot, amilyenben neki volt része az elmúlt héten. Mégsem hullott darabjaira, és nem követelte, hogy vigyék haza, mert gondolt a családjá biztonságára. Bár félt a férfitől és attól, ami volt - és ő érezte, hogy e mögött valami titkos ok lappang -, elfogadta a segítségét, és átmenetileg félretette a bizalmatlanságát.

Annyira azonban nem, hogy felfedje a titkait, gondolta magában a férfi, miközben a testét dörzsölte a szappannal. Annyira nem, hogy elmondja neki, milyen nemes indok vezethet el egy ártatlan lányt a családjától és jövődöbéli férjétől - mit is mondott, hogy hívják? John?

Reynold a víz alá bukott és megdörzsölte a haját. A víz lágy bugyborékolása mellett azt hitte, hallott valamit. Megtörte a víz felszínét, és az átható sikitástól megfagyott a vér az ereiben. Katherine!

Valami ősi ösztön kerítette hatalmába, ami mindent eltörölt a vörös harag kábulatában. Otthagytott egy nőt egyedül, tűz nélkül, ami megvédte volna a vadállatoktól, mert attól félt, hogy így az ellenségei könnyebben megtalálják. Mindezt a fürdés önző örömeért. Reynold a fogait csikorgatta és a düh mély morgása hagyta el ajkait.

Katherine küzdött a férfi ellen, aki megragadta a karját, mert megismerte a bűzéről.

- Ha megint sikít, akkor meg kell ütnöm, naccsága - rőfögte a férfi és a testsúlyát használta ki, hogy lenyomja a nőt, miközben megpróbálta összekötözni a kezét.

Katherine tudta, hogy észnél kell maradnia. Halkan küszködött a férfi alatt, érezte a teste fojtó nehezét, emlékezett a másik férfira, aki rajta volt, a másik férfira, akiben megbízott, és akire rábízta egy fiatal leány érzelmeit. A félelem fekete rémülete hatalmába kerítette. Mindez most újra megtörténik, és nem tud ellene semmit sem tenni.

A férfi rajta terpeszkedett és könnyedén lefogta a gyenge karját és kötelet tekert köré. A szabad kezével Katherine ütötte a férfit és azt suttogta:

- Nem, nem, nem... - mintha a szavaknak ereje lenne.

És kellett, hogy legyen, mert a háta mögül egy morajt hallott, amely az egész mocsáron visszhangzóit és szinte a föld is beleremegett. Az emberrabló megdermedt és felnézett, arca elsápadt a hold fényében. Olyan erővel rántották le a nő testéről, hogy az rémülten felsikoltott. Katherine teljesen megbénult, amikor hátrakúszva keményen nekiütközött egy fának, és csak bámult hatalmas, kétségbeesett szemekkel. A fák közül előtörő szörnyeteg csakis a szerzetes lehetett.

Katherine még soha életében nem látott férfit ennyire meztelenül, de sejtette, hogy nem mindennapi férfi. Víz csepegett testének kemény vonalairól, a nedves ruhadarab a csípőjére tapadt. Katherine tudta, hogy el kellene pirulnia, de a férfi teste annyira szép volt, mint bármelyik falfestmény az ősi istenekről,

minden izma összeállt és megfeszült, miközben a merénylőjét püfölte. Hirtelen egy kés villant meg Reynold testvér kezében. Háta ívbe feszült, amikor a feje fölé emelte és arra készült, hogy lecsapjon vele az ellenségre.

Katherine felsikoltott:

- Testvér, ne! Megpróbált nem bántani!

A férfi mozdulatlan maradt, izmai megfeszültek, széles mellkasa minden lélegzetvételnél megemelkedett. Kétség és aggodalom villant át az arcán, és úgy nézett a kezében lévő késre, mintha mérges kígyó volna. Amikor a sárba dobta, a másik férfi megtekeredett és végül sikerült elkapnia Reynold karját. Katherine a rémülettől felkiáltott. Csak azért akadályozta meg, hogy Reynold testvér megölje a férfit, hogy most a megmentője haljon meg?

Reynold egyetlen mordulással, kemény öklének egyetlen csapásával leütötte ellenfelét. A férfi megbénult. A szerzetes visszaszerezte a kést, Katherine lába közelébe lökte és odakiáltott:

- Várjon itt! - majd eltűnt a sötétben.

Katherine ottmaradt a fának támaszkodva és elrablója légzését figyelte. Óvatosan nézte a kést, tudta, hogy használni fogja, ha kell. Minden hang torznak és baljósatúnak tűnt. A fa levelei fölé hajoltak, fenyegetően suttoztak. Elrablójának sötét teste megrándult, ő pedig felugrott. A percek nagyon lassan múltak, míg végül Reynold testvér megint felbukkant és egy lovat vezetett.

Katherine talpra ugrott, óriási megkönnyebbülést érzett és hirtelen szemérmességet. Reynold testvér az életét kockáztatta, hogy megvédje őt, ő pedig semmi mást nem tett, mint kinevette őt és hivatását.

- Mit csináljunk vele? - kérdezte vékony hangon.

- Megkötözzük és itt hagyjuk - felelte Reynold testvér, és a támadó kezét a saját kötelével kötözte meg a háta mögött, majd addig húzta felfelé a lábát, amíg össze nem ért a kezével.

Katherine tudta, hogy el kellene fordulnia. A szerzetes bizonyára zavarban van a meztelensége miatt. De továbbra is a férfi testét tanulmányozta, lenyűgözték a hátizmai.

- Köszönetet kell mondanom magának - szólalt meg Reynold testvér, amikor felegyenesedett.

Katherine azon vette észre magát, hogy a mellkasán elszórt sötét szőrzetet bámulja. Vonakodva felemelte a tekintetét.

- Köszönetet, nekem?

- Megöltem volna - a férfi hangja rekedt volt és a nő csak sejtette, hogy milyen érzelmek állnak e mögött.

- De hiszen csak meg akart védeni engem.

- A gyilkosság sosem szükséges - Reynold testvér egy pillanatra a ló felé fordult, megsimogatta az oldalát, majd jó hangosan megveregette a farát.

Katherine levegőért kapkodott, miközben a ló elügetett.

- Hasznát vettük volna annak a lónak, gyorsabban tudtunk volna haladni!

Reynold testvér elmosolyodott. Egyre nehezebb volt úgy gondolni rá, mint egy szerzetesre, minél tovább állt előtte ilyen bronzszoborszerűen. Szinte ragyogott a holdfényben, a halvány, fehér sebhelyek a törzsén egy másik életre utaltak.

- A parasztok nem ülnek ilyen szép állaton.

Gyanút keltettünk volna.

- De nagyon sietek.

A férfi szeme összeszűkül.

- Miért?

Katherine a szája szélét harapdálta, miközben azon gondolkozott, mit válaszoljon. Nem ismerte a férfit, és nem bízhat egy idegenre királyi figyelmeztetéseket és felségárulásról szóló titkokat. És mi van, ha szavaival elárulja az apját? Ezt nem kockáztathatta meg. Tudta, hogy az apja ártatlan az összeesküvésben. Úgy döntött, hogy témát vált.

- Nem kellett volna megnéznünk, mi volt a nyeregtáskában?

Reynold testvér egy sóhaj kíséretében az égre emelte a tekintetét.

- És lopjuk el, ami nem a miénk?

- Hát, bizonyára jogunk van egy kis... elégtételhez.

- Talán, de mindenem van, amire szükségünk lehet.

Katherine felsóhajtott.

- Még több penészes sajt.

- A nemesi neveltetése egyre nyilvánvalóbb.

Hamarosan egy gyaloghíntót fog kérni, és szolgálkat, akik a vállukon hordozzák.

A nő elvörösödött.

- Tudja, hogy ez nem igaz. Csak túl szeretném élni.

Reynold testvér szúrós tekintettel nézett rá, tekintetére a holdfény árnyéka vetült.

- Értem. Nem szabad viccelődnöm önnel. Bizonyos szempontból a húgomra emlékeztet.

Katherine gondolkodás nélkül és gúnyosan felelt:

- Milyen megnyugtató.

A férfi felvonta az egyik sötét szemöldökét.

- Nem akarja, hogy úgy bánjak önnel, mint a húgommal?

- Nem. Azaz, de! Én... - összezavarodva fordult el, és beleütközött az eszméletlen férfibá. Karjával átölelte magát és megborzongott.

- Nem mehetnénk tovább?

- Dehogynem.

Reynold testvér összeszedte a zsákját és a pokrócaikat, majd keresztülvezette a nőt a fák között. A ruhái és a csizmája egy kupacban voltak a patak partján.

- Most, hogy pillanatnyilag biztonságban vagyunk az ellenségünktől, itt fogunk aludni. Majd reggel gondoskodom róla.

- Gondoskodik róla?

- Meg kell tudnom, hogy miért akarja ennyire elfogni magát.

Katherine elfordította a tekintetét.

- Hacsak nem akarja maga elmondani nekem.

A nő behunyta a szemét és csak hűvös, nyári szellőt érzett maga körül és a víz lágy bugyborékolását hallotta a lába alatt. A szerzetes ruhái csábítóan suttogtak, miközben a férfi felhúzta ókét a háta mögött. Reynold testvér megmentette az életét -megint. Hát nem érdemelte ki, hogy megtudja az igazat?

Megfordult, és szembenézett a férfival. A hold magasabbra kúszott és árnyékba szorította a férfit, így nem látszott az ereje, csak a távolságát hangsúlyozta. A nő lassan leült, egy pillanatra sem vette le a szemét a hatalmas alakról. A mellkasához húzta a térdét és mély levegőt vett.

- Miért lett szerzetes? És miért nincs leborotválva a feje?

Reynold testvér mélyen felsóhajtott, majd térdre rogyott a nő mellett. Sötét volt, és Katherine érezte, hogy rémültnek kellene lennie, de nem volt. Már nem tartott attól, hogy a férfi meg fogja támadni. Ehelyett a férfi átölelte a combját, amely kétszer akkora volt, mint az övé.

- Katherine kisasszony, bizonyára fáradt. Nem várhat ez reggelig?

- Nem, most szeretném tudni. Hacsak nem érzi úgy, hogy hallgatnia kell...

A férfi megrázta a fejét, majd beletúrt rövid hajába.

- A fejemet nem tonzúrázták, mert senki sem ragaszkodott ahhoz, hogy belépjek. A Szent Antal apátságban a legtöbb szerzetes idős. Megelégedtek az erős hátammal.

A nő vonakodó egyetértéssel bólintott.

- Bizonyára már gyermekkorában megkapta a hívást. Általában úgy szokták.

A férfi kuncogott.

- Az egyetlen hívás gyermekkoromban az volt, hogy megtudjam, mi van a tejeslány szoknyája alatt.

Katherine levegő után kapkodott döbenten, de egyben lenyűgözve. Próbálta elképzelni fiatalemberként, mielőtt a monostorba került volna, amikor még a lányok sokkal fontosabbak voltak az imáknál. Reynold testvér hanyatt dőlt, felhúzta a térdét, feje a tenyerén nyugodott. A holdfény a férfi testének körvonalain és hajlatain játszott, míg úgy nem tűnt, mintha egy árnyékos hegy emelkedne ki a talajból.

- Nem, Katherine kisasszony. A mai éjszaka után már bizonyára rájött, hogy nem voltam istenfélő fiú, aki szerzetesekkel volt összezárva gyermekkorában.

- De...

Reynold félbeszakította, a jókedélye elszállt. - Volt egy öcsém, aki alávetette magát apám döntésének, és belépett egy rendházba - hirtelen a szavak, amelyeket soha nem mondott ki hangosan, most csak csak úgy áradtak belőle. - Úgy tűnt, hogy a papságnak szenteli az életét. Csak a könyveinek élt.

Katherine hangja lágy és tétovázó volt, amikor megszólalt:

- Mi történt vele?

- Meghalt - a férfi hangja meglehetősen nyers volt, és remélte, hogy a nő nem kérdegeti tovább.

Reynold kétségbeesetten rettegett attól, hogy a nő együttérzésére minden ki fog törni belőle, a vétkeisége, a bűntudata.

- Sajnálom - szólalt meg végül Katherine. - Biztosan nagyon hiányzik.

Reynold félkönyökre támaszkodott. A hangjában lévő harag saját maga ellen irányult, de ezt a nő nem tudhatta. Katherine hátradőlt és elfordította a férfiről csillogó tekintetét.

- Nem igazán ismertem - mondta a férfi. - Ő volt az én szent öcsém, gyermekkorában örökké betegeskedett, és már nagyon fiatalon az egyház mellett döntött. Nem volt semmi, amiről beszélgethettünk volna, semmi közös témánk. Én egy nemesi családban nőttem fel, a bátyámmal együtt. De ő volt a legidősebb, az örökös, én pedig csak... a testvére. Találkoztunk elnevezés számomra, nem gondolja?

- Tehát lovagnak képezték ki.

A nő nyilvánvalóan nem adta fel. Összekulcsolta az ujjait, a férfira bámult és feszült figyelemmel előrehajolt. Reynold egyetlen olyan nőre sem emlékezett, a hűgát leszámítva, akit tényleg érdekelt a mondanivalója, és nem rettent meg teste hatalmas méreteitől. Ez a nő csak az esküjétől félt, de ezt ő még mindig nem tudta megérteni. Végül bólintott a nő kérdésére, de nem szólt semmit.

- Ezután nyilvánvaló, hogy átvette az öccse helyét a monostorban, amikor meghalt. Miért tette, ha nem volt hívása? Maga nem látszik olyanak, mint a többi szerzetes, akiket ismertem.

Reynold a hasára fordult, közelebb Katherine-hez, de nem érintette meg. A patakba merítette a kezét, csöpögő tenyeréből ivott, és döbbenetesen vette észre, hogy remeg.

- A családom ezt várta el tőlem - mondta lassan.

- És én is ezt vártam el magamtól. - Ez utóbbit nyers suttogással morogta maga elé, és meg is bánta, amikor meghallotta a nő döbbenet sápítozását. Egy pillanatra újra átélte azt a fájdalmat, amit a bátyja ökle okozott, a szégyent, amikor nyugodtan állt és tűrte az ütések, mert megérdemelte.

- Ennyi? - kérdezte a nő csodálkozva. - Lemondott a világban elfoglalt helyéről, csak azért, mert a szülei ezt akarták?

- A szüleim meghaltak. Mivel én vagyok a fiatalabbik fiú, az én házasságom nem hoz annyit a családnak, amennyit a bátyámé. De ha egy fiú az egy ház tagja, az hatalmat jelent a családnak.

Reynold figyelte, ahogy Katherine visszatér a karjára és a feje hátrahanyatlik. Azt morogta maga elé:

- De hogy feladja az egész életét a családjáért...

- Azt akarja mondani, hogy az eljegyzése szerelemből fakadt, és az apjának semmi köze nem volt hozzá?

A nő kis híján felugrott a meglepetéstől, és csak egy pillanatra nézett a férfira. Felegyenesedett és megdörzsölte a karját.

- Az más. Egy nőnek férjhez kell mennie.

- Tehát nem az apja hozta össze a vőlegényével.

- Dehogynem, természetesen, de rögtön tudtam, hogy szeretni fogom. Szerencsém volt, hogy egyáltalán bármi érdeklődést tanúsított irántam.

Reynold nyugodt hangon kérdezte:

- Hogy érti ezt?

Egy pillanatra Katherine megfélemedezett arról, hogy a férfi is ott van. Képzeteiben csak apja kastélyának hatalmas előcsarnokát látta, és a férfit, aki a kandalló mellett várta az apjával. Katherine akkor tizennégy éves volt, és éppen azzal a férfival találkozott, aki majd feleségül fogja venni. A teremben azonban túl meleg volt, és annyira rosszul lett, hogy megbotlott a jól begyakorolt pukedli

közben. A férfi a sötét, göndör haját körülvevő tűz arany dicsfényében rámosolygott, mintha gyenge karja semmit sem számítana. De természetesen nem tudta, hogy milyen is igazából Katherine, nem ismerte a bűneit. És túlságosan hamar elment.

Reynold testvér bizonyára beszélt hozzá közben, mert most megérintette a karját, és Katherine gyorsan el is rántotta, inkább megszokásból, mint ijedtében.

- Bocsánat, mit mondott? - kérdezte, és megpróbálta palástolni a hangja remegését.
- Azt kérdeztem, miért érezte annyira szerencsésnek magát attól, hogy egy férfi magába szerethet.
- Ez túl személyes kérdés, Reynold testvér - válaszolta Katherine és az egyik takaróért nyúlt, hogy kiterítse a földre.

- Maga mondta, Katherine kisasszony.

A nő hasra fordult és fejét elfordította a férfitől.

- Csak a karom miatt mondtam, amit gondolom, maga is észrevett, és ami miatt nem sok ember lenne hajlandó feleségül venni.

- Ez úgy hangzik, mintha inkább hálás lenne és nem szerelmes.
- Persze, hogy hálás voltam - vágott vissza a nő.
- Jóképű volt, jómódú, és udvariasan bánt velem. Mi mást kívánhattam volna?

Hallotta, hogy Reynold testvér megfordul a közelében.

- És azt gondolja, hogy csak én elégedtem meg kevesebbrel-a családom miatt?

Katherine tudta, hogy kellőképpen mérges ahhoz, hogy az éjszaka hátralevő részében ezzel a bolond szerzetessel vitakozzon, de a szemhéja már elnehezedett és a talaj tulajdonképpen elég puhának tűnt. Éppen álomba merült volna, amikor meghallotta Reynold testvér hangját, ami úgy hangzott, mintha nagyon messziről szólna.

- Nem akar megfürödni?

Lassan felpillantott és a hátára fordult. A szerzetes mellette ült.

- Mit mondott?
- A víz nagyon frissítő. Nem akar megfürödni?

Katherine megrázkódott. A hold a fák mögé kúszott. A feje felett az ágak hajladoztak, hatalmas darabokat villantva fel a csillagos égből. Fürödni, itt, a szabadban?

- Talán majd máskor - válaszolta.
- Az emberrabló miatt nem kell aggódnia. Biztonságosan meg van kötözve.

A nő felsóhajtott.

- Már el is feledkeztem róla.
- Én megvédem.

Mély, komoly hangja még ott lebegett Katherine körül a levegőben. Az éjszakai mennybolttal a háttérben a férfi egy óriásnak tűnt, sötét idegennek, aki megmentette őt minden látható ok nélkül. És még azt várta, hogy bízson benne, amíg ő fürdik? Katherine megrázta a fejét és elfordult.

- A fák közelében fogok állni, magának háttal - folytatta a férfi. - Vegye le a ruháját és hagyja magán a köntöst, ha akarja.

Felállt és elindult, miközben Katherine tátott szájjal bámulta. Olyan volt, mintha eltűnt volna az éjszakában. Talán ha ő nem látja a férfit, akkor a férfi sem látja őt.

Majdnem úgy döntött, hogy inkább aludni tér, csak azért, hogy a férfinak ellentmondjon, de a víz megnyugtató mormogása hatott az érzékeire. A fogságban töltött napok mocskát még mindig érezte magán. Térdre emelkedett. A férfi a lágy szappant egy ruhadarabba csavarva a pokróca mellett hagyta. Katherine óvatosan levette a nyers, ujjatlan ruhát, majd hátranézett a válla felett. A szerzetest nem látta sehhol, és egy pillanatra beléhasított a pánik, hogy a férfi elhagyta. De nem, már bizonyította, hogy nem hagyta magára.

Felállt és lassan a patak partjához ment, lábával tapogatva ki a talaj göröngyeit. A víz sötétén, csábítóan bugyogott. Megfogta a köpeny hajtását, amely a nyak vonalától futott le. Miben fog aludni, ha most éppen fürdik? Mély levegőt vett és megpróbált nem pánikba esni, majd áthúzta a fején a ruhát és belelépett a vízbe.

Amikor Reynold hallotta a csobbanást, mély lélegzetet vett és megpróbált lazítani. Úgy állt és figyelt az erdő szélén, mint valami őrszem, de az érzékei nem a kötelességére hangolódtak, hanem Katherine fürdőzésének hangjaira. Lehunyta a szemét. Nem szabadna ilyen dolgokra gondolnia. Megpróbált arra a kéziratra koncentrálni, amelyet nemrég kezdett el másolni. Egy csobbanást hallott maga mögött, majd kuncogást. Egy izzadtság-csepp kúszott végig Reynold arcán. Lelki szemeivel látta, ahogy a víz végigcsorog a nő meztelen kezén, ahogy a csillagos ég felé emeli. A víz a mellét csapkodja, amikor...

Reynold nagy erővel belecsapott az egyik fatörzsbe. Nem engedhette meg magának, hogy ilyen gondolatok járjanak a fejében. A régi életének vége, az már örökre halott számára. Most már szerzetes. Őszintén tette le az esküt, és nem fogja -nem lehet - megszegni.

Eszébe jutott, hogy mit érzett, amikor alig néhány órával ezelőtt meghallotta Katherine sikolyát. Akkor megfélekedezett a monostorról, még a lovagi eskükről is megfélekedezett, amiket a király előtt tett le Skócia harcmezein. Egyetlen előkelő lovag sem rohant volna ki a vízből, hogy csontokat törjön és húst szaggasson azért, mert valaki a védelme alatt álló nőhöz ért. Egyetlen előkelő lovag sem fogta volna a kését és tört volna ki a fák közül gyilkos szándékkal.

Gyilkosság - hát nem pont ezt tette nyolc hónappal ezelőtt? Az Istennek tett esküje mellett nem fogadta meg azt is, hogy soha többé nem árt egyetlen léleknek sem? Az erőszak és a harctéri bátorság a részévé vált, de csak annyit ért el vele, hogy elszakította a családjától és kiteszítotná tették. Mindez összezavarta. Talán Katherine is egy próbatétel, amelyben helyt kell állnia, hogy bizonyítsa Istennek és a családjának, hogy képes a szerzetesi életre, hogy képes megtenni ezt a tiszteletreméltó tettet.

Egy csobbanást hallott, majd egy halk káromkodást.

- Végeztem - kiáltotta a nő. - Csak hadd töröljem le a sarat a térdemről, kicsit elestem.

Egy kis mosoly jelent meg Reynold szája szegletében, bár próbálta elnyomni. A nő annyira más volt, olyan üdítően ártatlan. Isten nem is választhatott volna jobb próbatételt.

- Felöltöztem, Reynold testvér!

A férfi mereven a tisztásra ment és a nőt ott találta a sötétben a pokrócon fekvő. Érezte, hogy hangja nem lenne kellőképpen nyers, ezért csendben kiterítette takaróját a lány mellé. Lefeküdt és szokatlanul szótlan maradt, lágy lélegzését hallgatta.

- Fázik? - kérdezte. - Ne rakjak tüzet?

A nő azonban már aludt.

Katherine lassan ébredt, csodálatos álma volt. James jött el megint, hogy meglátogassa, ahelyett, hogy csak egy újabb üzenetet küldött volna vagy egy újabb ajándékot. Azt kérte, hogy négyszemközt találkozzanak, apai felügyelet nélkül. A bástyán álltak és az alattuk elterülő vidéket nézték, miközben a naplemente melegében úsztak. A férfi átölelte Katherine-t, aki arra számított, hogy ez ellenérzést fog kiváltani belőle, mert eszébe jut annak a másik férfinak a karja. Ehelyett azonban felsóhajtott és a férfinak hajolt, a nyakán érezte a férfi leheletének melegét. Bárcsak megcsókolta volna, hogy megmutassa, nem csak a hozományáért veszi feleségül. Aztán a férfi megérintette, keze a nő melle alá csúszott, ő pedig felnyögött.

Katherine mosolygott, azt kívánta, bárcsak ez az egész igaz lenne. De az álom egyes részei nem tűntek el. Még mindig érezte maga mellett egy férfi megbízható erejét. Az egész egy pillanat alatt jutott el a tudatáig, Reynold testvér ott aludt közvetlen közelében az előző éjjel.

Az ő teste hajlott a hátának és a combjának, az ő keze érintette gyengéden a mellét. Kinyitotta a száját, hogy sikítson, de meghallotta, hogy a férfi halkán horkol.

ÖTÖDIK FEJEZET

Egy könyök fúródott Reynold hasába és kis híján minden levegőt kiszorított a tüdejéből. Felmordult és a hátára fordult, el a lány melegségtől, ami magához vonzotta. A "lány melegség" felkiáltott és talpra ugrott.

- Reynold testvér! Kérem, maradjon a saját pokrócán!

A férfi nevetéssel küszködött a csinos arcba bandzsítva, amelyet a reggeli napfény és arany fürtök kereteztek.

- Önnek is jó reggelt, hölgyem.

- Nem vagyok a hölgye - replikázott a nő és dühösen rángatta a parasztruhát, ami összecsavarodva lógott a testén. - Ha a jegyesem megtudná, hogy éppen hol járt a keze, akkor kihívná egy... egy párbajra!

Reynold vigyorogva felállt és összehajtogatta a takaróját.

- Úgy érte, hogy a kezem útnak indult és én nem emlékszem rá? Micsoda kegyetlenség!

- Természetesen ma éjszaka nem vagyok hajlandó a szabadban aludni, mivel ön úgy tűnik, nem tud uralkodni magán.

Reynold csak megrázta a fejét és összehajtogatta a nő takaróját is, mert látta, hogy az úgysem hajlandó rá. Talált neki egy zöld ágat, amivel megtisztíthatta a fogait. Amikor a pillantásuk találkozott, Katherine elvörösödött. A bokrok közé rohant, hogy egyedül lehessen, majd egy pillanattal később visszatért, és sietve csatlakozott a férfihoz.

- Az a férfi - suttozta. - A férfi, aki megpróbált... mihez kezdünk vele?

Reynold azonnal kijózanodott. Katherine-nel a sarkában elindult az eredeti táborhelyük felé. Az emberrabló ébren volt és éppen a kötelékeivel küszködött. A férfi hirtelen elcsendesedett és óvatos tekintettel figyelte a szerzetest.

- Jó reggelt! - szólalt meg Reynold. Leguggolt és kivette a szájpecket. - Ma már hajlandó beszélni velem?

Az emberrabló egy pillanatig az állkapcsát tornáztatta, majd Reynold lába felé köpött.

- Ez nem volt éppen udvarias dolog. Azt mondja meg nekem, ki küldte Katherine kisasszonyért.

A férfi arcátlanul kidugta a nyelvét hiányzó fogai között. Reynold Katherine-re nézett, aki a tisztás túloldalán állt, és rémült tekintettel figyelte elrablóját. Talán attól félt, hogy a férfi majd felfedi a titkait? Az világos, hogy tudja, legalábbis sejtí, hogy ki rendelte el az elrablását. Talán az a csodálatos vőlegény mégsem olyan csodálatos. Reynold tovább tanulmányozta Katherine-t, míg a nő rá nem emelte a tekintetét, akkor elpirult és elfordította a fejét. A férfi azt akarta, hogy Katherine elmondja neki az igazságot, amit tudnia kell. Nem akarta, hogy olyan helyzettel kelljen szembe néznie, amire nincs felkészülve. Szüksége volt arra, hogy a nő megbízzon benne. Hirtelen egy ütést mért a férfi állkapcsára.

Katherine levegőért kapkodott, amikor a férfi összeesett.

- Ezt miért tette?

Reynold kioldotta a férfi lábán a kötelet és visszament Katherine mellé.

- Nem hagyhatom itt csak úgy meghalni.

Aztán visszaterelte a nőt a patak mellé, hogy összeszedjék a dolgaikat, és nem engedte, hogy megegye a már összeaszott almáját és a kenyéret, amíg nem értek jó messzire.

Délelőtt viharfelhők gyülekeztek a fejük felett, a levegő pedig nyomasztóan forró volt. Katherine lába szinte égett. Amíg Reynold testvér egyet lépett, addig ő kettőt, majd amikor megbotlott a ruha szegélyében, megrántotta a férfi karját.

- Kérem, lassítson!

A férfi az oldalához rántotta a könyökét és magához szorította a nő kezét.

- Azt hittem, sietős dolga van, méltóságos kisasszony. Nem kell már szörnyű dolgokat jóvátennie?

A nő még jobban elvörösödött, és addig rángatózott, amíg a férfi el nem engedte a kezét. Egy nedves fürtöt a füle mögé tűrt, és megpróbált a férfi előtt menni, hogy ő diktálja a tempót.

- Mesélje el, Katherine kisasszony, hogyan sérült meg a karja?

Bár már felkészült erre, most mégis megrázta a kérdés. Képzletében visszarepült öt évet, és megfogta a karját, ami mindig emlékeztette arra, mennyire bolond volt.

- Lehet, hogy segít, ha elmondja nekem - mondta a férfi lágy hangon, és lenézett rá, ahogy ott ment mellette.

Katherine szeme összeszűkült.

- Ma a gyóntatóm lesz, testvér?

A férfi hirtelen megmerevedett, minden érzélem eltűnt az arcáról. Ismét a jól képzett lovag volt, szenttelen és távolságtartó. Katherine össze-rándult és hirtelen arra vágyott, hogy megint a melegséget sugárzó ibolyakék szemeket lássa, amikor a férfi rámosolyog.

- Sajnálom - szólt.

A férfi rápillantott, majd megint félrenézett, még mindig zordan, töprengő szeme mélyen ült a szemöldöke alatt.

- Erről nem akarok beszélni. Az emberek általában sajnálnak, de csak nagyon ritkán kérdezik meg, hogy mi történt. Egyszerűen csak elfutottam onnan, ahol nem kellett volna lennem. Megbotlottam és elesem, és a karommal fogtam fel az ütést. Még mindig érzem azt a csattanást.

Azt nem mondta el, hogy miért kellett menekülnie, bár már a gondolatától is kirázta a hideg a hőségben is. A férfi modora szelídebb lett.

- Nem tudta senki rendesen a helyére rakni?

- Azt hiszem, megpróbálták, de akkor is ez a szégyenfoltom. Csak a fájdalomra emlékszem.

Reynold testvér továbbra is a nőt nézte, ám az zavarában nem vizionozta a pillantását. Mély együttérzést látott a férfi szemében és teljesen elveszett az élenkségében. Egy pillanatra azt sem vette észre, hogy megálltak, és bizonytalanul állnak egymással szemben az út közepén.

- Hadd nézzem meg a karját - szólalt meg végül a férfi.

- Micsoda? Nem! - csattant fel a nő és megpróbált elhúzódni tőle. - ígérem, hogy nem fogom lelassítani az utunkat. Lépést tudok tartani! — De a férfi erős keze már el is kapta a karját a könyökénél és a csuklójánál.

- Tudom, hogy lépést tud tartani, de engedje, hogy megnézzem - ragaszkodott hozzá a férfi komoly tekintettel. - Én is sokszor megsérültem, és láttam, hogy olyan csontokat raktak helyre, amelyek reménytelennek tűntek. Talán még nem túl késő.

Katherine tudta, hogy a férfi nem tehet semmit, csak azt akarta, hogy beadja a derekát. Érezte, hogy nevetséges könnyek gyűlnek a szemébe. Reynold testvér erősen fogta, de nem fájdalmasan. Csak türelmesen várt, mialatt a nő megpróbálta leküzdeni annak a lánynak a kínos fájdalmát, aki mindig másnak érezte magát, értéktelennek.

- Katherine kisasszony - mormolta a férfi mély és megnyugtató hangon -, bizonyára a családjából sokan látták a karját.

A nő megrázta a fejét, és hálás volt, hogy még mindig vissza tudja tartani a könnyeit. Haja úgy hullott a szemébe, mint valami függöny, és visszatartotta a lélegzetét, amikor Reynold testvér gyengéden a füle mögé tűrte a fürtjeit.

- Egy sérülés miatt nem kell szégyenkeznie. A férje elől is titkolni fogja?

Igaza van, gondolta magában, és szeretett volna felnyögni az irtózatból. Lecsillapodott, hagyta, hogy a férfi tartsa a karját, de már nem nézett rá, csak lelki szemével látta az apja és a kastélyszemélyzet szánakozó tekintetét, és az anyja szemében a hideg szemrehányást. James gyűlölné a gyengeségét, sajnálná és talán megvetné.

Reynold testvér felé hajolt, szinte eltakarta az eget.

- Az arca elárulja, hogy mit érez, Katherine kisasszony, de nem engedheti, hogy mások reakciói határozzák meg az életét. Olyasmit élt túl, amit nem sokan lettek volna képesek. A férje büszke lesz magára.

Katherine érezte, hogy könnyek folynak végig az arcán, miközben Reynold testvér lassan felhúzta ruhája ujját. A férfi felemelte a karját, a fény felé fordította, és a nő is jól látta a szörnyű, csipkézett szélű sebet a felkarján, ahol a csont áttörte a bőrt, a halvány, fehér foltokat, ahol a sebészek megvágták, hogy

kivéreztessek. A gyomra összeszorult a fájdalomtól, miközben konokul nézte azt, ami ifjúsága romba döntésére emlékeztette, arra, amit az a másik szerzetes tett vele.

Reynold testvér az ujjával végigsimította a sebhelyet, és a csontot tapintotta. Katherine alig tudott nyugton maradni. El akart bújni és zokogni.

- Nagyon bátor volt - mondta a férfi és lejjebb engedte a karját, de nem engedte el. - Ritkán láttam ennél rosszabbat és a legtöbb lovag inkább levágatta a karját.

Katherine magához tért kábulatából és gyorsan letörölte a könnyeket az arcáról. Megköszörülte a torkát, és nem volt képes a szerzetesre nézni, aki éppen most adta neki az együttérzés ajándékát, amelyet egész életében értékelni fog. Hunyorgott és alig tudta kivenni a sötét szalagot a legelők és az árpaföldek között.

- Az ott a folyó? - kérdezte rekedt hangon.

A férfi meggyorsította a lépteit.

- Talán ott a közelben lesz valami hely, ahol kivárhatjuk a vihar végét.

Ahogy a vízhez közeledtek, egy kis település akadt a szemükbe az út másik oldalán, néhány ház, távolabb egy udvarház. Egy hatalmas malom lapátolta a folyó vizét; a kő alapokon fából épült falakkal és zsúpfedéllel. Kerekei lustán lapátolták a vizet, amely természetellenesen alacsonynak tűnt.

- Ott van egy vámbódé - mondta Reynold testvér halkán, és a néhány falusira mutatott, akik a malom mellett álltak. - Nem akarom elpazarolni azt a néhány shillinget, amim van, így inkább átviszem.

Katherine megpróbált elhúzódní, de a férfi a karjába nyomta a zsákját és a csizmáját, minden erőlködés nélkül felemelte, és odahúzta magához. A mellkasa meleg volt és kemény a nő oldalának, ujjai a térdére és a melle alá csavarodtak. Hirtelen egy kép rémlett fel Katherine előtt, ahogy Reynold testvér majdnem meztelenül rohan a fák között, hogy megmentse őt. Azt, hogy kiszáradt a szája és majd kiugrott a szíve, annak tudta be, hogy ő csak egy mindentől óvott leány, akinek nincs tapasztalata a férfiakkal.

- Ne vessen - suttozta a férfi, és a nő az arcán érezte forró leheletét. - Ne keltsen gyanút! Ugye nem akarja felidegesíteni őket azzal, hogy nem tudjuk kifizetni a vámot?

Megperdítette a nőt, hogy önfeledtnek tűnjön. Katherine feje hátrahanyatlott, és arcán érezte a hűsítő vízcseppeket. A férfi úgy tett, mintha le akarná dobni, mire a nő egy kis sikolyt hallatott és megragadta a férfi vállát. A férfi elvigyorodott és ő visszamosolygott rá, lazított a férfi karjában és megbízott benne. Belegázolt a vízbe, miközben Katherine boldogan kapálózott a lábával, és kinyúlt, hogy megérintse a vizet. Reynold testvér megingott.

- Azért ennyire élethűen nem kell - suttozta.

Katherine lelocsolta.

Az eső apró cseppekben eleredt és Katherine hangosan felnevetett, elengedte a férfi széles vállát és a karját lóbálta. Reynold testvér annyira erős volt, hogy nem félt attól, hogy elejti - legalábbis véletlenül nem, gondolta magában hirtelen, amikor a férfi belemártotta a folyóba a ruhája hátsó végét és vigyorgott. Meginogtak és nevettek, amíg a túloldalra nem értek, ahol Reynold testvér letette Katherine-t a földre. Egy pillanatig közel tartotta magához, és a lábáról csöpögő víz benedvesítette a nő köpenyét. A nő azt hitte, hogy a férfi ajkait érzi a homlokán, de bizonyára csak képzelődött, mert az éppen a molnárnak integetett, a morajló égre mutatott, majd a legközelebbi pajta felé.

A férfi visszaintegetett és bólintott.

Reynold testvér a kezénél fogva húzta maga után. Katherine ellenállt és érezte, hogy a szívverése egyre gyorsabb.

- Ez biztosan nem szükséges.

- Ki tudja, meddig tart ez a csúnya idő - kiáltott a férfi, és belökte a rozoga ajtót.

Katherine a férfi karja mögül kukucskált, de a homályos, párás levegőben csak cölöpöket látott, amelyek hosszú fűnek tündek, és egy kaszát a sarokba támasztva.

- Mi az? - kérdezte gyanakvóan.

- Fű, valószínűleg a malom tavából - felelte Reynold, miközben megfordult és hanyatt vágta magát a szénán, kinyújtott karral.

Katherine így többet is látott a hosszú, szőrös combokból, mint amennyi helyénvaló lett volna.

- Reynold testvér!

Hirtelen marokra fogta a nő szoknyáját és maga felé rántotta. Katherine felsikoltott, miközben elesett. Reynold felmordul, és máris megbánta, amit tett, mihelyt a nő rajta kötött ki. Alig emlékezett az utolsó alkalomra, amikor egy nő combja az övével egybefonódott. Ennyire biztosan nem volt emlékezetes. Katherine csupa melegség és puha bőr volt, kipirult a felháborodottságtól, amikor addig fészkelődött, amíg a férfi mellé nem került. A büntudat ott ólálkodott a férfi agyában, de amikor a nő megpróbált felállni, megfogta a karját.

- Maradjon itt. Nem hagyom, hogy elázzon az esőben.

A nő dühöngve lefejtette a férfi kezét a karjáról, majd felült és mereven hátat fordított neki.

- Reynold testvér, nem hinném, hogy ez helyénvaló viselkedés.

A férfi majdnem nekiállt könyörögni, hogy ne használja folyton a címét, de ezúttal visszafogta magát. Egy feszült pillanatig a nő karcsú hátára bámult. Vajon a bőrét látja a ruha fűzői között? Fogcsikorgatva igyekezett a szent eskükre gondolni, amelyek olyan könnyen kibabráltak vele.

- Bocsássa meg a viselkedésemet. Teljesen elragadtattam magam.

- Úgy látom, elég sok gyakorlata van - mondta a nő, még mindig nem volt hajlandó ránézni, de a nyaka hátul égővörös volt.

Reynold kuncogott, keresztbe rakta a bokáját és a kezével megtámasztotta a fejét.

- Csak annyit szeretnék hozzátenni, hogy egy csűr belseje aligha ismeretlen előttem. Bár azt nem mondhatom, hogy tehenet fejtem, vagy egy lányt csókoltam meg.

A nő arccsontjának édes íve mosolyra kerekedett, és megfordult, hogy a férfira nézzen.

- Maga a legszokatlanabb szerzetes, akivel valaha is találkoztam.

- Csak azért, mert sosem foglalkozott azzal, hogy elképzelje, mindannyiunknak volt egy élete a monostoron kívül.

- Mióta szerzetes?

- Nyolc hónapja.

- Ó, hát az nem olyan hosszú idő...

Reynold felmordult és behunyta a szemét.

- Nem hosszú? Amikor lovagi tornára, párviadalokra, az udvari szokásokra neveltek, nem is beszélve a csinos lányokról, akkor a nyolc hónap egy örökkévalóságnak tűnik. De nem bántam meg a döntésemet.

A nő megfordult, hogy lássa az arcát, és Reynold tekintetét magára vonzotta melle teltsége, ahogy az egyik karjához nyomódott.

- Találkozott már a királyi család valamelyik tagjával? - kérdezte a nő hirtelen tétova hangon.

- Milyen család? - kontrázott a férfi gúnyosan és az elmúlt néhány év trón körüli zavargásaira gondolt, amikor Richárd, aki egykor a király fiatal unokaöccse régense volt, majd magának követelte a koronát a fiú állítólagos törvénytelen mivoltára hivatkozva. Reynold északon nőtt fel és sokat hallott már Richárd legendás bátorságáról és ravaszságáról. Yorkshire lakosai önként követték. Ki mondta volna, hogy az új király nem az igazat mondja? És egy tizennégy éves gyerekkirály nem tud elköormányozni egy országot, amely mögött százéves lázadás és háború áll.

- Tudja, hogy mire gondolok! - felelte Katherine előrehajolva, amivel ismét felhívta Reynold figyelmét a kebleire. - Járt már az udvarban?

- Sokszor - mondta a férfi szórakozottan, miközben azon gondolkozott, vajon mennyire nyílhat szét a nő túlméretezett paraszti ruhája. Egyre inkább melege lett.

A nő most már rémisztő mértékben dőlt előre.

- Mit gondol, tudna nekem segíteni abban, hogy az udvaroncokat megkerülve kerüljek Richárd király elé?

Reynold megfélekedezett a melleiről.

- Richárd király? Hát csak erről van szó? Csak nem azt a butaságot forgatja a fejében, hogy talán elmege az esküvőjére?

Katherine visszahúzódott, sötétkék szeme jéggé változott.

- Azt hiszi, hogy kockára tenném az életét és a sajátomat is egy ilyen ostobaságért? Nincs túl nagy véleményem az eszemről, Reynold testvér.

A férfi felült.

- Mit kellene gondolnom? Nem akarja elmondani nekem, hogy miért megyünk Nottinghambe - az egyik könyökére támaszkodott. - Miért ez a titokzatoskodás, Katherine? Miért zárták be azok az emberek? El kell mondania!

Katherine majdnem mindent elfelejtett, amikor a férfi hatalmas, meleg és a munkától megkeményedett tenyerébe fogta az állat. A férfi addig fordította maga felé, míg nem találkozott a pillantásuk, és ő csak bámulni tudott rá. A férfi furcsa színű szeme tele volt aggodalommal. Az egykor oly tiltóan nehéz szemöldöke most erősnek és biztonságot nyújtónak láttatta, olyannak, akire támaszkodhat - akiben meg lehet bízni.

De nem kockáztathatja meg, hogy megbízik benne, nem fedheti fel a titkát senki másnak, csakis Richárd királynak. Az egyik legkedveltebb udvaronca szervezte az összeesküvést az apja vadászatai során. Eleanor, az apja szeretője kihallgatta őket, és rábízta Katherine-re az értesüléseit. Ő pedig nem árulhatja el az egyetlen nőt, aki valaha is úgy viselkedett vele, mint a lányával. És nem fog azokra a híresztelésekre hallgatni, amelyek szerint az apja is bűnös. Egy férfi sem bána úgy a saját lányával, mint ahogy vele bántak.

Katherine Reynold testvér szemébe nézett, amely tele volt aggodalommal. Beszélni akart, de nem jöttek az ajkára a szavak. A férfi pillantása a szájára tévedt, ő pedig hirtelen megdöbbenő szorítást érzett mélyen a testében, egy lassú melegséget, amely sugárzott kifelé. Még soha nem érzett ilyen epekedő forróságot. Mindez az új érzés csupán egy férfi szeme és keze miatt - de ő nem ehhez a férfihoz fog feleségül menni. Hiszen szerzetes!

Katherine hátat fordított neki, és azon igyekezett, hogy uralkodni tudjon a lélegzetén. Mi volt vele a baj? Alig ismeri ezt az embert - ezt a szerzetest. Miért kell egyfolytában emlékeztetnie magát arra, hogy ki is ez a férfi?

- Sajnálom, testvér - suttogta rekedten. - Nem mondhatok magának semmit. Vannak emberek, akiket meg kell védenem. Kérem, értse meg ezt és ne tegyen fel olyan kérdéseket, amelyekre nem válaszolhatok.

Hallotta, hogy a férfi felsóhajt, miközben hanyatt dől a fűvön. Katherine mereven ült és a nyersfa falat nézte.

- Feküdjön le, Katherine kisasszony - mormolta a férfi. - Pihenjen.

Katherine mélyen aludt, mozdulatlanul, nyilván kimerítették az erőfeszítések, amelyekhez nem volt hozzászokva. Reynold fejét a karjára támasztotta és a nőt figyelte, a csillogó aranybarna szempillákat tanulmányozta, a kerek keblek emelkedését és süllyedését, amelyeket nem rejtett el egy rossz szabású paraszti ruha. Reynold mélyeket lélegzett, küszködött az érzelmeivel, amelyek mindent magukba foglaltak a nő féltésétől az őszinte vágyig. És Isten segítsen rajta, de valóban kívánta a nőt, ezt a törékeny leányt, akinek akkora szíve van, hogy magára vállalta egy férfi ügyét, bármily veszély árán. Az összes többi nő, akivel valaha is találkozott, vagy akinek csapta a szelet, egyenesen élete férfiához rohant volna, legyen az az apja vagy az udvarlója. Ő sosem volt igazán a nők hasznára, csak a legalapvetőbb szükségletekben. Néha sajnálta a bátyját, akinek meg kellett házasodnia és örökösöket kellett nemznie. Azonban ha fiatal korában egy ilyen nővel találkozott volna, mint Katherine, talán máshogy alakult volna az élete.

Reynold felsóhajtott. Nehéz volt racionálisan gondolkoznia, amikor a nő lába álmában megmozdult és kivillant vádlójának fehér bőre, amikor az ajkát biggyeszi, majd kissé szétnyitja. Csak arra tudott gondolni, hogy megcsókolja, hogy remegő kezébe fogja az egyik varázslatos mellét.

"*Hagyd abba!*" Mondta magának dühösen és a hátára fordult, egyik karjával eltakarta a szemét. Megpróbált a monostorra gondolni, a könyvre, amit éppen másolt, de a lány kivételével minden elhomályosult előtte. Miért fantáziái arról, hogy vele szeretkezik? Tudta, hogy ez lehetetlen - nem csak a nő volt eljegyezve valami bolonddal, de most már ő is a monostorhoz tartozott. Már csak a becsülete foszlányaiba kapaszkodhatott. Emlékezett még a bátyja megvetésére, undorára és a húga zokogására.

Az öccse miatta halt meg. Ő hozta magára ezt a nyomorult életet, de arra nem gondolt, hogy még csak nem is méricskélhet majd egy ilyen gyönyörű nőt.

Megfordult, és megint Katherine-re nézett, arccsontja ívére és azokra a telt ajkakra, amelyek annyira csábították. Ez a nő egy kihívás a becsülete és a vezeklése ellen. Úgy döntött, nem fog elbukni.

Az álom hosszú évekig nem kísértette Katherine-t. Az öreg szerzetes volt az egyetlen, aki bármi kedvességet mutatott irányában, és az apja, akinek néha eszébe jutott, hogy ő is ott van. Tudni akarta, hogy miket tanulmányoz, és azt is, hogy mire gondol. És mindig átölelte, amit a saját apja és anyja nagyon ritkán tett. De amikor egyszer kettesben maradtak, az ölelésekből intim érintés lett. Amikor Katherine végre észrevette, hogy valami szörnyen rossz dolog történik, akkor döbbenten és rémülten felkiáltott. A férfi nem törődött vele, és a keze már nem volt gyengéd, hanem nyirkos és fájdalmas.

Katherine rekedt sikolyára Reynold hirtelen felugrott kellemes bódulatából. A nő eltorzult arca fénylett az izzadtságtól és természetellenesen merev testtartásban feküdt, végtagjai kitekeredtek.

- Katherine - kiáltott a férfi és kinyúlt, hogy megérintse a vállát. - Ez csak egy álom. Ébredjen fel!

A nő megint felsikoltott, és ez a hang annyira kétségbeesett volt, hogy Reynold érezte, hogy mindene libabőrös lett. Térdre ugrott és megrázta a nő mindkét vállát. A nő hirtelen összecsuklott és kitört belőle a sírás, hangos zokogás rázta a mellkasát. A férfi a karjába zárta, és Katherine nem tiltakozott. Csak belecsimpaszkodott a férfiba, aki úgy ringatta, mint egy gyermeket, ujjával pedig beletürt kusza hajába.

- Mesélje el az álmát, édesem - suttogta.

Katherine egyre jobban zokogva rázta a fejét, majd megmarkolta a férfi vállát.

- Ez gyakran előfordul önnel?

A nő kezdett megnyugodni a karjában és reszketve felsóhajtott.

- Nem - suttogta. - Ez se... semmiség. Sajnálom.

A férfi bölintott, beletörődött a nő hallgatásába. Elhatározta magában, hogy fel fogja fedni a nő titkait - az összesét. Segít neki rendbe hozni a dolgokat, mert soha nem törődött azzal, hogy az öccsének segítsen.

- Nem akar visszamenni aludni? - kérdezte.

A nő megrázta a fejét, majd hirtelen felfogta, hol van és hogy a férfi a karjában tartja. Ahelyett azonban, hogy kirántotta volna magát, a férfit kezdte tanulmányozni, kék szeme olyan sötét volt, mint a viharos égbolt.

- Reynold testvér?

- Igen?

- Miért törődik velem? Miért kockáztatja érttem az életét? Nem mondok magának semmit, mintha nem bíznék meg magában.

A férfi egy pillanatig tétozott, a nő fejének súlyát érezte a könyökén, testét a combján.

- Ön retteg, és egyszer el fogja nekem mesélni, hogy mitől.

- Ennyire biztos magában? - A nő felvonta egyik szemöldökét, most már nyugodtabbnak tűnt.

- Biztos vagyok a nők feletti hatalmamban.

A férfi kacsintott, hogy elejét vegye a nő felháborodott kitörésének.

HATODIK FEJEZET

Nem sokkal alkonyat előtt egy vár közelébe értek, amely egy völgyben magasodott a folyópart mentén, és friss szántóföldek húzódtak mellette, ameddig a szem ellátott. Korábban elhaladtak az egyik félreeső kis falu mellett, és Reynold megérdeklődte, hogy a várban megszállhatnak-e utazók.

- Nem veszélyes ez? - kérdezte Katherine, és egy vékony bőrcsíkkal hátrafogta a haját. - Mi van, ha valaki kíváncsiskodni kezd?

- Jobb válaszolni az egyszerű kérdésekre, mint hogy megint megtámadjanak.

A nő megborzongott, és hátrapillantott a válla fölött.

- Gondolja, hogy követnek minket?

- Nem zárnam ki a lehetőséget. Az a férfi nagyon eltökéltnek tűnt, hogy újra elfogja magát. Talán ha lenne szíves felvilágosítani az indítékairól - mondta Reynold és felhúzta a szemöldökét.

Katherine a szemét forgatta és felsóhajtott. Mindent elmondana a férfinak, ha az apja nem lenne veszélyben. Az egyenetlen talaj lefelé lejtett, és Katherine megragadta Reynold karját, hogy ne essen bele egy sáros lyukba. A férfi megveregette a kezét.

- Ne aggódjon. Meggyőzően színészkedem, ha kell.

- Ebben nem kételkedem - felelte a nő szárazon.

Szóltanul mentek tovább kéz a kézben, és most Katherine nem húzódott el. Keze a férfi könyökénél volt, ahol a kemény izmok találkoztak. A férfi szilárdnak és erősnek tűnt, mint ahogy egy férfinak illik. Vajon James is ilyen lehet? Már három éve volt a jegyese, ez három évig ritkán érkező ajándékokat és leveleket jelentett, de még szó sem volt az esküvő időpontjáról. Úgy emlékezett rá, hogy jóképű és magas, de közel sem olyan robusztus, mint Reynold testvér. Soha nem érintette meg, csak megcsókolta a kezét. Még a hozomány sem volt elég meggyőző James számára, hogy megesküdjének? Talán már elfelejtette őt? Vagy talán csak a teste szépséghibájára emlékezett?

Éppen akkor értek a kastélyhoz, amikor a kapukat bezárták éjszakára. A falak a kapu mellett mindkét oldalon a talaj felé lejtettek, majd két torony felé ágaskodtak, amelyek szinte eltakarták az eget. Reynold testvér rámosolygott és még erősebben szorította. Éppen előttük egy férfi egy szekeret tolt, amely zsúfolásig volt gyermekekkel. Egy vékony arcú kislány barna fürtökkel integetett nekik és kuncogott.

Valami miatt Katherine azt hitte, hogy a lovagból lett szerzetes nyugtalanul fog viselkedni. Ehelyett azonban a férfi vigyorgott, válaszként megfenyegette az ujjával a kislányt és rákacsintott. A gyermek örömeiben sikoltozott, míg a férfi rá nem szólt, hogy maradjon csendben. Katherine kételkedve nézte a szerzetest, aki előrehajolt, míg az ajka kis híján a nő füléhez nem ért.

- Szeretem a gyerekeket - suttogetta.

A szavak elhalványultak, amint a férfi ajka Katherine fülét súrolta, ő pedig megborzongott. A férfi meleg leheletét érezte a nyakán és úgy tűnt, hogy egy pillanatig még elidőzik ott, rövid szakálla dörzsölte a nőt. Katherine mozdulatlan maradt, teljesen elmerült a férfi közellétének varázsában.

- Ön nem szereti a gyerekeket? - mormolta a férfi. - Vagy a testvérei elvették tőlük a kedvét?

- Egyetlen gyermek vagyok - felelte a nő nyugtalanul, és azt kívánta, hogy a férfi menjen arrébb.

Nem tudott tiszta fejjel gondolkozni.

- Ó, milyen kár! Nem volt senki, akivel játszson fiatal korában, senki, akivel gyakoroljon, amikor felnőtt - de a hangja megtört, és ő összeráncolta a homlokát.

A nő nem hagyhatott ki egy ilyen lehetőséget.

- Miért, Reynold testvér, maga nem a falusi lánykákkal játszadozott? - Mindent tudni akart a férfiről, de nem tudta, hol kezdje el. Azt hitte, hogy a férfi majd nevetni fog, de annak arcára csak még nagyobb aggodalom ült ki, mielőtt még elleplezhette volna.

- Túlágosan nagy voltam - felelte végül.

- Túlágosan nagy? Ez meg mit jelentsen?

- Féltek tőlem. - Mélyen ülő szemei szinte vágyakozóan révedtek a távolba. - Néha nem tudtam kordában tartani az erőmet.

A nő mosolya is eltűnt és a torka összeszorult az együttérzéstől, amikor elképzelte a kisfiút, aki ugyan esetlen, de egy hatalmas testbe van bezárva, és ezért egyedül játszik. Szerette volna megcsókolni ennek a kisfiúnak a szemöldökét, megsimogatni kócos haját.

Katherine azon vette észre magát, hogy kezét a férfi sokkal nagyobb tenyerébe csúsztatja. Látta a férfi arcára kiülő meglepetést, amikor felemelte összefonódott ujjait. Tágra nyílt szemekkel bámultak egymásra, majd szétváltak, és elkapták a tekintetüket. A nő bőre hirtelen túlságosan forró lett a teste számára és a tömeg mintha egyre jobban bezárta volna őket.

Katherine hálás volt, amikor az előttük álló szekér megindult. Az örök, akik átkutatták őket, nem voltak olyan magasak, mint az ő szerzetese, de nagydarabok voltak és szélesek, és fényes mellvértet viseltek nehéz fegyverzet helyett. Mindegyiknek egy dárda volt a piszkos kezében. Már sok kapun belépett életében, de mindig gyaloghintóban, és az örök tisztelettudóan meghajoltak előtte, és féltek a szemébe nézni. Most pedig átkutatták Reynold testvérét és a zsákját, aztán megveregették a derekát otromba, durva kezükkel. Katherine megmerevedett, amikor az örök keze a melléhez ért. Halk, ziháló nevetést hallott. Amikor a férfi megint hozzáért, hátrahúzta a tenyerét, hogy megpofozza a férfit, de Reynold testvér elkapta a csuklóját, és gyorsan lefogta a könyökével.

- Most már átmehetünk a feleséggel? - kérdezte csípősen.

Katherine alig érezte az utolsó veregetést és alig hallotta a hagymaszagú nevetést, amit az örök küldött még utána. Feleség? Reynold testvér átvezette a csapórács alatt, amelyet a kapu tetejébe építettek. A baljóslatú, vasvégű csúcsok úgy lógtak a feje felett, mint egy tátongó pofából kiálló fogak. A torony alatt majdnem teljes volt a sötétség, csak a kétoldalt nyitott ajtókon szűrődött be némi fény. Elmosódottan látta a lezárt lyukakat a tetőn és a lőréseket a falakon. Nem kellett figyelmeztetni rá, hogy siessen. Két kitámasztott, szilárd faajtón mentek keresztül, és egy külső udvarba érkeztek, amely üresen állt a két kastélyfal között.

A nevetgélő gyerekeket szállító szekeret követték, átmentek egy kisebb kapun, amely mintha zsúfolásig lett volna emberekkel. A távolabbi sarokban a hatalmas, kőből épült előcsarnok óriási tornyai magasan a belső udvart minden oldalról szegélyező faépületek fölé tornyosultak. Egy csapat ugató kutya haladt el mellettük és Katherine hátraugrott. Reynold rámutatott és megvonta a vállát, amin a gyerekek megint felnevettek.

A nő rosszállóan vonta fel a szemöldökét. A férje, mi? Szerette volna félrevonni és elmondani neki, hogy valójában mi a véleménye az ötletéről. De akárhogy is van, ha egy férfi és egy nő együtt utazik, akkor a legkevésbé gyanúsak, ha házasságban vannak. De ez még nem jelenti azt, hogy neki tetszik ez az egész.

Már napok óta nem esett, és a por súlyosan lógott a levegőben és összekeveredett a lovak és a túlterhelt férfiak szagával. Katherine türelmetlenül felsóhajtott, amikor Reynold testvér ragaszkodott ahhoz, hogy várják meg, míg az összes gyerek leugrál a szekérről. Durcásan kapaszkodott egészséges karjával a férfibá, és hagyta, hogy keresztülvoncsolja a tömegben a kastély épületébe. Bár azt hitte, hogy a napon meleg van, a hatalmas előcsarnokbelsejében elborította a füstös forróság és a lélegzete is elakadt. Néhány ablak volt ugyan az épület két falán, de a ködös üveg nem sok fényt eresztett be így, a nap végén. Ehelyett embermagasságú kandallókban égett a tűz a terem szemközti végében, és gyertyák meg olajlámpák lógtak a falak menti tartókban.

Az előtér zsúfolásig volt kecskelábú asztalokkal és padokkal. Egy türelmetlen szolgáló vezette őket az egyik asztalhoz, közel a főbejárathoz, messze a magas emelvénytől. Katherine-t hirtelen elfogta a honvágy, amikor a nemesi család előjött magánlakosztályából és elfoglalták a helyüket, hogy meghallgassák a lelkész imáját. Az öt gyermek között volt csecsemő és felnőtt is. A legidősebb, egy fiatal ember, úgy üldögélt a széken, mint aki unatkozik. A nők olyan tarkák voltak, mint a virágok és ragyogtak a fáklyák fényében. Drótkeretes pillangófátylakkal fogták hátra a hajukat, csak a lányok voltak hajadonfőtt.

Bár Katherine titokban mindig kíváncsi volt az apja alattvalóira, soha nem engedték meg neki, hogy egy asztalhoz üljön velük. Most, hogy ő is ott tülekedett egy padon a tömegben, csípője Reynold testvééréhez szorult, és egy széles asszonyéhoz, akinek ferdén lógott a fátyla, mindent megadott volna, hogy a várúr családjával együtt kényelmes széken ülhessen, és tisztelettudó szolgák lessék minden kívánságát.

Reynold testvér együttérzőn rámosolygott, és érezte, hogy forró könnyek gyülekeznek a szemhéja alatt. Amikor a férfi megveregette a combját, megmerevedett és eltolta a kezét. A férfi egy vigyorral belenyúlt a csodaszákjába, és átnyújtott neki egy kést és egy kanalat. A terem elcsendesedett, amikor a lelkész belefogott az imába és megköszönte Istennek és a várúrnak, hogy lehetővé tették számukra ezt a vacsorát. Katherine egy pillanatra lelkiismeret-furdalást érzett, mert eszébe jutott, hogy csak a márki kedvességének köszönhetően ehethet ma itt.

Ő és Reynold testvér megosztottak egy vastag szelet kenyéren. Egy szolgálólány nagylelkű mennyiségben loccsantotta eléjük a levest, és Katherine hirtelen megfélekedett a honvágyáról. A sűrű zöldségleves gőzölgött és nagy darab zöldségek úszkáltak benne csábítóan. Előrehajolt, hogy belelegezze az illatot, ugyanabban a pillanatban, amikor Reynold testvér. Forró étel. Egymásra néztek, orruk szinte összeért. Elvigyorodtak.

A szerzetes megvárta a fatálaton érkező sült vadhúst, Katherine azonban azonnal nekilátott az evésnek. Csak addig hagyta abba, amíg a férfi egy darab húst rakott a levestől átázott kenyér tetejére és vágott magának is egy szeletet, mielőtt a nő azt is megrohmozta volna, és mindezt egy kancsónyi sörrel öblítette le. Tudta, hogy Reynold figyelni és közben jól szórakozik rajta, de nem foglalkozott vele, csak a kanaluk koccant össze néha, amikor ugyanazt a répát akarták megszerezni maguknak.

Amikor megtelt a gyomra, Katherine boldog elégedettséggel hintázott a székén. Reynold testvér erős karjával átölelte, ő pedig lustán hagyta, és elégedetten bámulta az asztaltársaikat. A gyermekek álmosan hajtották le a fejüket párnaként használt karjukra. A férfiak és a nők még jobban összebújtak, mint ő és Reynold, és halkán beszélgettek.

Félig csukott szemén keresztül Katherine körbenézett a csarnokban. Pillantása a várúr családjára esett, majd gyorsan elkapta. A legidősebb fiú őt bámulta.

Kiegyenesítette a hátát és felnézett Reynoldra, de ő alig figyelt rá. A kisgyerekek és a férfi grimaszokat vágtak egymásnak. Katherine tétovázva ismét felnézett, és megint a fiú szúrós és pimasz tekintetével találkozott. Oldalra nézett, majd hátra a válla felett, de senki más nem figyelt a fiatal uraságra. Elvörösödött, de nem tudott mit tenni, megint odanézett. A férfi rávigyorgott.

Katherine elkapta tekintetét, és többé már nem nézett a férfira. A gyomra összeszorult az idegességtől, és már nem tudott lazítani.

Valami hideg és nedves ért a kezéhez. Összerezcent, majd hirtelen észrevette, hogy az egyik kastélybeli kutya az, ami lelkesen bámul rá, a nyelve kilógott a hőségétől. Éppen oda akarta adni neki az utolsó falat átázott szelet kenyeret, amikor a szerzetes megállította a kezét.

- Jön az alamizsnaosztó. Azt tartsa meg neki.

A nő nézte, ahogy egy púpos, kicsi ember elnyűtt ruhában összegyűjtötte a maradék ételt a szegények számára.

- Miért nem jönnek ők is ide, és esznek úgy, mint mi? - kérdezte halkán.

- Az örök tudták, hogy utazók vagyunk. Nem szeretik mindennap ugyanazokat az arcokat látni, akik megeszik az uruk ételmét.

Valaki kétszer dörömbölt az asztalon a csarnok másik végében. A padokat hirtelen hátratólták, az asztalokat a falnak döntötték. Reynold testvér amennyire csak tudta, eltörölgette a kanalaikat és késeiket és vissza tette őket a zsákjába. Az emberek kis csoportokra oszlottak, beszélgettek és nevetgéltek, a várúr családja pedig egy óriási tűzhely mellett foglalt helyet. A fejük feletti fehérre meszelt falakat színes falikárpitok díszítették. Katherine még néhányszor magán érezte a nemesember fiának szemtelen pillantását, de elhatározta, hogy nem vesz róla tudomást.

Amikor meghallotta a lanthúrok első pendüléseit, rájött, hogy itt most szórakoztatni fogják őket, és száműzte ostoba idegességét. Magával ragadta az izgalom és dúdolni kezdett. Az anyja mindig aludni küldte evés után, ő pedig magányosan feküdt az ágyában és csak hallgatta a nagy dínomdánomot. Egyszer belopózott, hogy megnézzé, hogyan pörögnek-forognak, nevetnek és isznak az emberek, gyakran túl sokat is. Most pedig itt volt az alkalom, hogy ő is köztük legyen.

Reynold testvérhez fordult, hogy megkérje, táncoljon vele, és négykézláb találta maga mellett a tömegben, amint a gyerekekkel játszott, akikkel összebarátkozott. Kábultan figyelte, ahogy azok megpróbálták felmászni a férfi hátára. A férfi morgott, és lelökte őket. A gyerekek nem ijedtek meg

sötét arcától és sűrű szemöldökétől. Valójában, gondolta magában Katherine, ahogy körbepillantott a teremben, a szerzetes nagyon magára vonta a figyelmet, és nem csak a gyerekekét. A nők számító szemmel nézték, sokan közelebb somfordáltak. Katherine csendesen dühöngött magában. Hát nem látják, hogy van felesége?

Amikor tudatosodott benne, hogy mi jár a fejében, majdnem hangosan felsóhajtott. Csak nem féltékeny a szerzetesre? A zenész egy vidám dallamba fogott, és Reynold testvér elkapta a derekát, hogy táncba vigye. Féltérugta a tülekedőket, addig pörgette Katherine-t, míg az kénytelen nem volt megragadni a karját és hagyni, hogy átölelje. A férfi jól táncolt, könnyedén tanította meg neki a lépéseket, miközben az irtózatos magasból levigyorgott a nőre. De úgy tűnt, hogy a beteg karjára mindig vigyázott.

A nő azt mondta magának, hogy a pörgéstől szédül, és nem az ibolyakék szemekből sugárzó melegségtől, vagy a férfi kemény karjától, amellyel átkarolta.

Reynold testvér a tánc minden egyes lépését ismerte. Katherine szédülten hajolt hátra az ölelésében, miközben a terem forgott körülötte. A muzsika elhallgatott, és a férfi olyan hirtelen állt meg, hogy Katherine nekiütődött a testének, és a férfi közel tartotta magához.

Abban a pillanatban érezte combjának izmait, ahogy összefonódtak az övével, a mellkasának emelkedését, ahogy mélyeket lélegzett, a csípője nyomását a hasán. A férfi arca hirtelen töprengővé vált, szeme összeszűkül, ajkát vékony, kemény vonallá szorította össze.

Katherine azt hitte volna, hogy dühös, ha nem érezte volna a belőle áradó vágyat. Nyolc hónap egy monostorban bizonyára nehéz egy férfi számára, akin látszott, hogy élvezi az emberek társaságát - főleg a nőkéét. Még utoljára megszorította, majd egy padhoz húzta és mereven leült a nő mellé. Katherine a hideg profilját nézte, amikor a férfi üres tekintettel bámulta a táncolókat. Belehasított az együttérzés. Miért is kellene, hogy őt érdekeljék a férfi fájdalmai? De érdekelték.

- Egész jól táncol - szeme sarkából a férfit nézett.

Az megvonta a vállát.

- A nevelésemhez hozzátartozott a gróf lányaival való gyakorlás.

- Gyakorlás?

A férfi tekintete találkozott az övével.

- Tánc.

- Ó - mondta Katherine és érezte, hogy arca lángol zavarában.

Milyen ostobán viselkedett. Komoly küldetése volt, el kellett érnie a királyt, és ő hajlamos volt erről könnyedén megfeledkezni és itt táncolni Reynold testvérral egész éjjel. A pörgő embereket figyelte a pislákoló fáklyák fényében, és csak a mellette ülő férfit tudott gondolni, és arra, hogy vajon megint felkéri-e majd egy táncra. És azok a nők még mindig őt bámulják! Megrázta a fejét, melege volt és elsédült a füsttől.

- Ha megbocsát, egy kis egyedüllétre van szükségem.

- Elkísérem - mondta a férfi, majd megfogta a kezét és felállt.

Katherine lerázta magáról a karját, és nem volt képes a szemébe nézni.

- Kérem, szeretnék inkább egyedül menni.

- Katherine kisasszony, nem ismerjük ezeket az embereket.

- És magát is alig ismerem, nem igaz?

A férfi ajka elvékonyodott és Katherine össze-rándult, körbenézett, hogy hallotta-e valaki a környéken.

- Bocsásson meg... férjemuram. Csupán fáradt vagyok és túlságosan melegem van. Egy perc múlva itt vagyok.

Kicsúszott a férfi karjából és keresztülfurakodott a táncolók között, kikerülve egy férfi csalogató ujjait. Egyfolytában "bocsánat"-okat mormolt. Végül kiért egy sötét folyosóra, ahol a pislákoló fáklyák rendszeres időközönként fénytócsákat rajzoltak a falra. Befordult az egyik sarkon, a kastély külső falát kereste, ahol az öltözőszobát sejtette. A tánc zaját szinte azonnal elnyelték a vastag kőfalak. Tudatában volt annak, hogy egyedül van. Hirtelen eszébe jutott, hogy Reynold testvért és őt túl könnyen engedték

be a kastélyba. Mi van akkor, ha az emberrabló is idejött, aztán addig bujdokolt, amíg egyedül nem találja őt?

Félelemmel telve nézett hátra a válla fölött, de nem volt ott senki, csak a nedves kőpadló és a fáklyák füstös, ingadozó lángja. Tovább sietett, minden terembe benézett az öltözőszobát keresve, és addig fordult be a sarkokon, míg végül meg nem szédült. Hirtelen megállt és megingott, kezét a testéhez szorította. Nem emlékezett rá, hogy jobbra vagy balra fordult az utolsó saroknál.

Betakarta a száját, hogy ne sikítson fel hisztérikusan, és megpróbálta eszébe idézni a visszautat.

Az öltözőszoba már nem is tűnt olyan fontosnak, csak az, hogy megtalálja Reynold testvérét. Amíg mozdulatlanul állt és összpontosítva lehunyta a szemét, halk visszhangokat hallott.

Mohón a hangok irányába fordult, futni kezdett, majd megbotlott a ruhája szegélyében és a falnak esett. Sérült könyöke járt rosszabbul, majd olyan hirtelen esett össze, hogy keményen megütötte magát a kövön. Feje lángolt a fájdalomtól, nekidőlt a falnak és lehunyta a szemét.

HETEDIK FEJEZET

A hangok egyre közelebből jöttek, és a folyosó végén egy gyertya lángja bukkant fel. Katherine rájött, hogy csak egyvalaki jön felé, egy férfi. Énekelt. Katherine lecsúszott, háttal a nedves kőfalnak, a sötétben a fáklyák fénytócsái közé szorult. Ha most megmozdul, akkor a férfi meglátja. Lehet, hogy az elrablója? Talán követte idáig?

A gyertyafény természetellenesen mozgott, le és fel ingadozott a folyosón. A dallamtalan ének egyre hangosabb lett. A férfi csuklóit és magában nevetgélt. Részeg, gondolta Katherine döbbenet, de egyben kissé megkönnyebbülve. Ha őt követné, akkor nem itta volna le magát, nem igaz? De lehet, hogy ez csak egy trükk.

Gyors, rémült lihegéssel vette a levegőt és ott maradt a falhoz szögezve, remélte, hogy a sötétség elrejtje. Az éneklő ember egyre közelebb jött, egyszer-kétszer megbillent. A gyertyafény megvilágította az arcát, és meglátta, hogy nem az elrablója. Meghajlott a fal mentén, és óriási megkönnyebbülést érzett, de csak egy pillanatra. A várúr fia volt. - Hol van, szőke kis angyal? - kiáltott a fiatalember, és tovább billegett, végül megállt. Előrenyújtotta a gyertyát, vadul hadonászott vele a levegőben. Katherine-nek nem volt más választása, minthogy elugorjon a fröcskölő viasz elől.

- Itt van, angyal - mondta a férfi, és egyre közelebb jött, a nő arca elé tartva a gyertyát.

Katherine erőt vett magán, hogy nyugodtnak és bátornak tűnjön. A férfi keze remegett és rossz lehelete ingerelte a nő orrát.

- Micsoda édes kis nő maga - motyogta a férfi. - Pont miattam hagyta el a mulatságot, mi?

- Nem, uram - a lehető legkevesebbet szeretett volna beszélni, mert kétségei voltak afelől, hogy a férfi higgadtan tud gondolkozni ennyi borral a fejében, amennyit megivott. A férfi tekintete súlyos szemhéja mögül végigvándorolt a testén, ő pedig még jobban belenyomódott a falba. Miért volt olyan ostoba, hogy egyedül jött ki a csarnokból?

A férfi arca közelebb, fiatalnak és lágynak tűnt. Katherine megpróbált eloldalazni, de a fiú elkapta az egyik karját és szorosán megmarkolta. Megütötte a vállát.

- Engedjen el! A férjem vár rám.

- Ugyan, ugyan, nem fogja bánni, ha osztoznia kell, angyalom. Gyere, adj egy csókot!

Katherine kirántotta magát a férfi szorításából. Amikor arculütötte, a férfi ledobta a gyertyát, hogy most a másik kezét szorítsa meg. A fény elaludt, és ők ott maradtak a sötétben, a fáklyák fényének árnyékában. Megpróbált sikítani, de a férfi egyik kezével befogta a száját. Előrelendült, és megütötte a férfi arcát. A férfi keze már nem volt játékos. Katherine karját a háta mögé csavarta, és ő felkiáltott a fájdalomtól. A melle lelapult a férfi mellkasának szorításától, és megcsapta a férfi rossz, forró lehelete.

- Sikítani fogok! - mondta és megpróbált fészkelődni.

A férfi felnevetett.

- Nem, nem fogsz, hacsak nem akarod, hogy a férjed fizessen az ostoba ballépésedért. Végül is, kinek fog hinni az apám, neked vagy nekem?

Rettegés árasztotta el Katherine testét. Elfordította az arcát. A férfi nedves ajkai a fülét és az arcát érintették, majd végül a szája sarkát. Katherine gyomra megemelkedett, és alig tudta visszafogni a hányingerét.

- Engedje el! - szólalt meg mögöttük egy mély hang.

A nő megvonaglott a férfi szorításában, amikor megismerte Reynoldot. De ahelyett, hogy védte volna magát, vagy elengedte volna Katherine-t, csak nevetett. Szembefordult Reynolddal, Katherine-t pedig a mellkasához húzta. A nő felnézett Reynold dühös arcába, majd felkiáltott, amikor a férfi durván megmarkolta a mellét.

- Mert különben mit csinálsz, parasztfiú? - a hangja ugyanolyan undok volt, mint részeg nevetése. A fejét nekiütötte Katherine-ének, amikor átnézett a vállá fölött és széthúzta a ruha nyakvonalát. - Miért tartanál meg magadnak egy ilyen kincset?

Megpróbálta a kezét beledugni a ruha elejébe és szétfeszíteni a varrást.

- Kérem - suttogta Katherine. Teste és lelke rettegett. Miért áll Reynold ilyen nyugodtan? A fáklyák fényének árnyékában arca keménynek és dühösnek látszott, mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt. De még mindig nem csinált semmit. Az úrfi elengedte a testét, hogy megragadja a karját.

- A férje már tudja, ha maga még nem is. Ma éjjel egyedül alszik. Jöjjön velem a mennyországba, angyalom.

Húzni kezdte maga után a folyosón, Katherine pedig leszorította a sarkát és megpróbált kiszabadulni. Megbotlott, majd hátradőlt, szabad kezét a szerzetes felé nyújtotta.

Bár odakiáltott neki, a férfi nem nézett rá. Ahogy kíméletlenül húzták végig a folyosón, a férfi sötét alakja mozdulatlan maradt, lehajtott fejjel, keze ökölbe szorítva. A nő megint felkiáltott, míg elrablója be nem fogta a száját, és be nem fordult vele a sarkon. Többé nem látta Reynoldot.

A fiatal férfi lehajolt és átvette a vállán. Megbillent az egyik oldalra, és Katherine kis híján beverte a fejét a falba. A férfi kiegyenesedett, és alig ingott meg, amikor leemelt egy fáklyát a falról.

- Nem áll rendelkezésünkre az egész éjszaka - panaszkodott, mintha a nő is legalább anyyira várná, mint ő.

Katherine bénultan lógott rajta, alig kapott levegőt, mert a férfi válla belenyomódott a gyomrába. Reynold cserbenhagyta. Eppen kezdett volna megbízni benne, és a férfi máris becsapta. Azt hitte, hogy a férfi más, mint azok, akiket eddig ismert, és hogy az együttérzése és megértése megváltoztatja az életét. Még a síráshoz is túlságosan csüggedt volt. Ott lógott a férfi vállán, érezte, hogy a vér a fejébe száll, és remélte, hogy elájul, mielőtt még ez alatt a nemesember alatt találja magát.

Már nem tudta követni, merre mennek a folyosókon. Minden egyes lépcső külön félelmet jelentett, mert a nemes megingott, és fennállt a veszélye, hogy hátraesnek. Végül kinyitott egy ajtót és egy dohos szagú ágyra dobta a nőt, amelyből por szállt fel a levegőbe, Katherine-nek pedig tüsszentenie kellett. Kábultan figyelte, ahogy a férfi meggyújtotta a gyertyákat a fáklyával, majd azt a kandallóba dobta.

Mit keres itt? Itt fekszik, és arra vár, hogy megtörténjen a legrosszabb. Felült, de a férfi visszalökte, majd a csípőjére terpeszkedett, hogy az ágyhoz szőgezze.

- Ne harcolj, angyalom - suttogta a férfi hadarva. - Mit neked még egy férfi, amikor az a nagydarab mamlasz már járt az ágyadban?

- Engedjen el - kérte Katherine, és megpróbálta letolni magáról. A férfi lefogta a karját, és addig csókolta, amíg a nő el nem tekergőzött. Amikor a férfi felemelte a fejét, hogy az arcába vigyorogjon, Katherine számára a következő pillanatok összemosódtak. Úgy látta, mintha egy árnyék vált volna ki a falból, föléjük magasodott, majd gyorsan lecsapott. A fiatal nemes úrfi ráesett Katherine-re, ő pedig azon vette észre magát, hogy Reynold arcába bámul.

- Hát nem hagyott magamra - mondta lágyan.

A megkönnyebbülés úgy kerítette hatalmába, mint egy meleg takaró, és szédült a boldogságtól.

Reynold lerántotta róla a megbénult férfit, majd felegyenesedett, és a nőre meredt.

- Azt hitte, hogy magára hagytam?

A nő bólintott, de a férfi nem mosolygott rá bátorítóan, és nem mondott semmi biztatót. Olyan hidegen nézett a nőre, mint a nemesemberre. A nő rájött, hogy megsértette a büszkeségét.

- Ostoba voltam, és féltem - mondta gyorsan. -

Bocsássa meg, hogy nem gondolkoztam.

A férfi a szemét forgatta, és a nemest az ágyra húzta a nő mellé. Katherine összeszedte magát, és döbbenet figyelte, ahogy a szerzetes elkezdte levetkőztetni az úrfit.

- Reynold, mi a csudát csinál?

- Ugyanazt, amit akkor tettem, amikor azt hitte, elhagytam magát. Olyan történetet szövök, amit el fog hinni.

- De...

- Nem akarjuk, hogy az egész udvar minket üldözzön az éjszaka közepén, ugye?

- Persze, hogy nem. De mégis... - eltakarta a szemét, amikor Reynold lehúzta a férfiról a nadrágot.

- Most már idénézhet. Az ágynemű alatt van.

A fiatalember békés álomba zuhant. Hangoosan horkolt és az oldalára gördült. Reynold felemelt egy párnát.

- Maradjon csendben, Katherine.

Végigsimította Katherine egész testét, főleg a haját, a párnával. A nő elfintorodott, és végül ellökte a kezét.

- Mi a csodának...

- Mert így olyan illata lesz, mint egy nőnek.

- Ó! - Nagy benyomást tett rá a férfi ravaszsága, de megrezzent, amikor a férfi egy pár hajszálat kihúzott a fejéből és a párnára helyezte. A nemesember továbbra is horkolt.

Reynold megfogta Katherine kezét, kivonszolta a szobából és végigvezette a kastély üres folyosóin. A nő szaporán szedte a lépteit, hogy mellette maradjon.

- Nem mehetnénk el inkább a kastélyból, ahelyett, hogy ilyen bohózatot rendezünk?

- Az örök ilyen késő éjszaka nem fogják kinyitni a kapukat, Katherine. Ha megkérjük őket, csak gyanakodni fognak. Ez pedig azt jelenti, hogy reggelig maradnunk kell.

- De ha felébred...

- Érezni fogja a maga illatát és látni fogja a feldúlt ágyat.

Katherine elpirult.

- Azt mondja, azt fogja hinni, hogy... együtt voltunk, bár ő nem emlékszik rá?

- Láttam, hogy mennyit ivott - Reynold megállt és szembefordult vele. - Azt hittem, csak egy részeg bunkó. Aztán amikor láttam, hogy maga után megy a teremből...

Félbehagyta a mondatot és mélyen a nő szemébe nézett. A nő erősen megborzongott, mert eszébe jutott a férfi tapintása a testén. Reynold a karjába zárta, és szorosan magához ölelte. A nő érezte a vigaszát és támogatását, és nagyon boldog volt, hogy a férfi mégsem hagyta el.

Reynold behunyta a szemét és elrebegett egy halk hálaadó imát, hogy a nő biztonságban van. De az még mindig reszketett és egyre közelebb fürta magát a férfihoz, puha haja az állat csiklandozta. Reynold mély lélegzetet vett és csak tartotta a nőt, simogatta a hátát. A nő lassan megnyugodott a karjaiban, és a férfi minden haragja elszállt, az érzés, hogy a nő teste az övéhez simul, szinte felrobbant az agyában. Az esküi és ígéretei elhalványultak az emlékei között, csak a nő kerek mellének nyomása maradt a mellkasán, és a bemélyedés, ahol a nő combja találkozott a csípőjével.

Órült vágyat érzett, hogy a nő feneké alá tegye a kezét, és addig emelje, amíg a csípőjük egymásnak nem nyomódik. Ehelyett azonban csak kisimította az arcából a kusza fürtöket.

Katherine maga sem tudta, hogy mire számított, de nem erre a gyengéd érintésre az arccsontja mentén. A férfi ujjhegye az ajkát simogatta, kitapintotta az alsó kanyarulatot, ő pedig erősen megrezzent, olyan érzelmek súlya alatt, amiket eddig nem ismert. Agya egy kicsi, józan zuga azt sugallta, hogy húzódjon arrébb, hogy állítsa meg ezt a vad támadást az érzékei ellen. Ehelyett azonban mozdulatlan maradt a vad vágytól megbénítva. Vágyott a férfi érintésére, a gyengédségére. Szüksége volt arra, hogy azt a férfit tartsa a karjaiban, akitől az emberek féltek. Amikor a férfi a kezébe vette az arcát, behunyta a szemét és halk sóhaj hagyta el az ajkát.

Katherine térde megroggyant döbbenetében, amikor a férfi ajkai az övéhez értek. Belekapaszkodott, karja körbefonta a férfi csípőjét és bensőségesen hozzásimult a férfi testéhez, amely sokkal keményebb, szélesebb volt, mint az övé. A férfi szája lágyan mozgott az övén, ő pedig azt vette észre, hogy annak mozdulatait utánozza, élvezte állának szúrását és a sör halvány ízét. A férfi ajkai szétnyíltak és Katherine érezte, ahogy nyelve behatol a szájába. Katherine olyan gyorsan tért magához, hogy szinte csalódott volt. Még a jegyesét sem csókolta meg soha, és most itt volt, és könnyelműen engedi azt, amit egy másik férfi éppen az imént akart elvenni erővel. Felnyögött és ellökte magától a férfit.

- Nem - suttogta és remegő kezével megtörölte a száját. - Nem tehetem... nem fogom...

- Bocsássa meg a tiszteletlenségemet, Katherine kisasszony - mondta Reynold mereven. Alakja bágyadt volt, a szomorúság árnyéka vetült rá, és átnézett a nő feje felett, mintha nem merne a szemébe nézni.

Katherine aligha pofozhatta volna fel, hogy aztán elvonuljon. A férfit nem lehetett hibáztatni azért, mert megcsókolta, hiszen ő esett neki a testének. Amikor azonban a férfi csendben visszavezette a nagy csarnokba, Katherine gyűlölte magát, amiért nem tudott uralkodni magán.

Hogyan engedhette meg egy olyan férfinak, akit alig ismert, hogy így megcsókolja? Az anyja szerzetese óta távol tartotta magát a férfiaktól, és bármilyen alkalomtól, hogy megérintsen egyet is. De amióta találkozott Reynold testvérrel, már meg sem tudta számolni, hányszor ölelte át, megcsókolta, és látta a testét is majdnem meztelenül. Hát miféle magatartás ez egy jegyes lány részéről?

Megpróbált James arcára koncentrálni, de már három éve nem látta. Most először vallotta be magának, hogy a férfi vonásai elhalványultak az elméjében. Miért ilyen könnyű elfelejteni az egyetlen embert, aki valaha is feleségül akarta venni?

Reynold hirtelen megállt és szó nélkül egy ajtóra mutatott, amiről Katherine feltételezte, hogy az öltözőszoba bejárata. Az arca elvörösödött, amikor otthagya a férfit a folyosón, hogy várja meg.

Amikor visszatértek a nagy csarnokba, a tűz már szinte kialudt, a muzsikának vége volt, a várúr családjának többi tagja nyugovóra tért a magánlakosztályában. Reynold a padok között vezette Katherine-t, amelyeken horkoló férfiak terpeszkedtek. Köpennyel és takaróval letakart emberkupacok feküdtek mindenfelé a padlón. A férfi körbebámult az árnyékokon, hogy találjon egy nyugodt helyet, ahol elalhat. Megkereste a zsákját és az egyik kandalló közelében telepedett le két másik pár között. Nem voltak egyedül, de a láng legalább elűzte a kastély dohosságát.

Leterített egy pokrócot a földre és szó nélkül Katherine felé bólintott. A nő egy kiolvashatatlan pillantást vetett rá és mereven leült. Amikor a férfi csatlakozott hozzá, Katherine szeme elkerekedett, de bölcsen visszafogta a nyelvét. A férfi a megmaradt pokróccal a lábukat takarta be.

Egy mély sóhaj kíséretében Reynold hátradőlt, a száraz rőzse ropogását hallgatta. Katherine kibontotta a haját, amely hullámokban hullott a hátára. A férfi egy pillanatra behunyta a szemét, de csak halott öccse arcát látta maga előtt. Olyan szavak lebegtek szemhéja mögött, mint "kötelesség" és "becsület", és Katherine lágy fürtjei mellett értelmetlen betűfüzérré váltak. Minden esküje, vezeklési ígérete nagyon keveset jelentett egy nő mellett, aki szintén akarja őt, aki olyan szenvedéllyel csókolta meg, amelyet még soha ezelőtt nem tapasztalt. Minden eddigi nemi érintkezését nevetségessé tette. Most végre tudta, hogy mit adott fel.

Katherine hanyatt dőlt és különösen figyelt arra, hogy ne érjen hozzá a férfihoz. Reynold a saját takarórészét a derekáig húzta, és nézte, ahogy a nő a saját felével az álláig betakarozik, mintha valami pajzsot öltene magára. A tűz fénye a nő orrának hegyén táncolt és megérintette hajának aranyszínű szálait. A férfi szándékosan elfordította az arcát és megpróbált aludni.

A gyékény ropogott alattuk a többi alvó mocorgásától, és néha egy-egy kuncogás vagy suttogó párbeszéd ütötte meg a fülét. Aztán, egy csendes pillanatban, egy epekedő sóhaj hallatszott a tőle balra fekvő pártól. Reynold érezte, hogy testének minden izma megfeszül. A gyékény megemelkedett és egy férfi nyögdecselni kezdett.

Reynold kétségbeesetten próbált valami másra gondolni. Elképzelte magát a monostori cellájában, ahogy lelkiismeretesen másolja az iratot sorról sorra. Ehelyett élénk képek jártak ez eszében egy női láb simogató hosszúságáról, a mell kerek pereme lassan előtűnt, ahogy leesett a fűző. Lélegzete felgyorsult, és szerette volna letörölni az izzadságot a homlokáról, de nem tudott megmozdulni. Minden lelkierejét összeszedte, hogy ne lássa a nő arcát álmában. Egy aranyszínű hajsza tekergett a nő nyakán, és még mielőtt visszafoghatta volna magát, Katherine arca jelent meg, feje hátravetve, arca szabályosan eksztázisban. Reynold alig tudta visszafogni a reszketést, amely megrázta egész testét.

Miért most? Miért emlékeztetik most ilyen élénken arra az életre, amelyet esküjével megtagadott? Miért is segített ennek a nőnek/akinek teste egyfolytában a gondolataiba férkőzik, és kísérti, hogy mindent elfelejtsen, amire felesküldött. A szája olyan érzéki és édes volt az övé mellett, és most már könnyen el tudta képzelni, hogy a nő ajkai szétnyílnak, és a nyelve az övével küzd.

Álmában sötét éjszaka volt, a fák himbálóztak fölöttük és tűz fénye táncolt meztelen testükön. A nő melleit akarta imádni és combjai melegében akart feküdni. A nő felkiáltana a kielégítettségétől, és Reynold mindig, mindig éreztetné vele, hogy szereti. Ez a gondolat hozta ki a nyugodt révületből, vissza a dohos csarnokba, a szúrós gyékényhez, és a mellette mozdulatlanul fekvő nőhöz. A másik pár még mindig nyögött és mocorgott mellette a pokróc alatt, de Reynold üres tekintettel a tető gerendázatára bámult és a nő kezére gondolt, amely az övé mellett pihent.

Katherine-en végigsöpört a megalázottság érzése a mellkasától a homlokáig. Tudta, hogy mit csinál az a pár a közelükben. Nem tudnának addig várni, amíg haza nem érnek? Senki más nincs olyan zavarban, mint ő? De csak halk horkolásokat és mormogó szavakat hallott, néha egy-egy sóhajt.

Katherine felfogta, hogy Reynold testvér ott fekszik mellette a hátán. Túlságosan zavarban volt ahhoz, hogy megforduljon, és megnézze, ébren van-e még, de remélte, hogy a férfi nem hallja a szomszédait. Bár egy monostor lakója, tudta, hogy valaha világi férfi volt. A csókja is ezt bizonyította. Megpróbálta ezt elfelejteni, de áruló elméje boldogan ragaszkodott a gondolathoz. Egyáltalán nem volt nehéz Reynoldot elképzelni lovagként, aki a ház leányaihoz jár látogatóba. Kemény, szigorú arcvonásai voltak, amelyek arról tanúskodtak, hogy meg tudja védeni azt, ami az övé.

Amikor azonban nevetett... Katherine visszatartotta a lélegzetét, amikor elképzelte, hogyan mosolygott rá a férfi, a kisfiús ráncot az arcán... szeme színe ragyogó, mint a virágoké. De nem nevetett eleget. Valami titok kínozza a lelkét, ami miatt visszavonult a monostorba. Még csak nem is tudott rá haragudni azért, hogy megcsókolta. Hiszen ő is akarta, bár el volt jegyezve.

Katherine még mindig érezte ajkai érintését, ami olyan lágy és gyengéd volt, hogy elhalványította a másik szerzetes kemény, tolakodó száját. Mi minden történt volna, ha akkor nem állítja meg Reynoldot? Hirtelen egy élénk képet látott lelki szemei előtt, ahogy lefekszik egy puha ágyra egy falikárpitos szobában, ahol mindenütt gyertyák égnek. Látta Reynoldot, ahogy fölé hajol, megcsókolja a kezét, a karját, a vállát, a...

Katherine a hasára fordult és szorosan becsukta a szemét. Ezt abba kell hagynia. Hiszen eljegyezték... Undorodva fordította el a fejét és hirtelen meglátta a Reynold szemében visszatükröződő tűz fényét, ahogy őt figyeli. Úgy érezte, a férfi hallgatása, erős tekintete és a saját vágyakozása csapdába csalta. Miért van az, hogy a férfi pusztán közei-lététől egy reszkető, összezavarodott kislánnyá válik? A férfi az oldalára fordult, szembe vele, ő pedig kinyújtotta az egyik karját, hogy jelezze, ne jöjjön közelebb. Ujjai azonban a férfi mellkasán maradtak, érezték a férfi melegségét és a kemény izmokat. A férfi betakarta a kezét a sajátjával, és úgy feküdt ott, a nőt figyelve. Tenyerén durva bőrkeményedések voltak, és a nő elképzelte, hogy a férfi keze valami másik, titkos helyen simogatja őt, ő pedig megérinti a férfit.

Bár az esze azt súgta neki, hogy ez örültség, mégis azt akarta, hogy átöleljék, hogy saját magáért szeressék, és ne a hozományáért. Ő is az oldalára fordult, szembe Reynolddal, keze még mindig nyugodtan pihent a férfiéban. Lélegzete szaggatott volt, szívverése eszeveszett a bizonytalanságtól és a vágytól. Teste reszketett és összeszorult olyan helyeken, amelyekről eddig tudomása sem volt. Reynold ujjai az övéin siklottak, simogatták, egyetlen érintéssel megszüntették a reszketést. Lassan követte a karja belső vonalát, és elidőzött a könyökénél.

Katherine nem tudott elég levegőt belélegezni. Vére izzott a szenvedélytől, amit főleg két combja között érzett erősödni. Reynold ujjai felfelé mozogtak a karján. Kézfeje a nő melléhez ért, ő pedig megborzongott. Valahol a tudata mélyén reálisan gondolkodó énje figyelmeztetően felkiáltott, de ezúttal nem tudott uralkodni rajta. Pillantása a férfi árnyék fedte kemény vonásaira tapadt és hallotta a férfi gyors lélegzését. Órá is ugyanígy hat mindez? Ő is a fájdalom és öröm birodalmában bolyong, ami annyira csodálatos, hogy legszívesebben ebben lebegne örökre? A férfi hatalmas kezébe fogta a mellét és cirógatni kezdte. A nő egy sóhajtással engedte ki a levegőt és a háta ívbe feszült.

Az öröm hangját hallva Reynold megrázkódott az erőfeszítéstől, hogy csendben maradjon. A nő teste meleg volt és lágy, melle tenyerébe nehezedett. Hüvelykujjával gyengéden megdörzsölte a gypjába öltöztetett mellbimbót, amelyet a nő egy borzongással és egy sóhajjal jutalmazott. A férfi testét átjárta a forróság és a szenvedély, amely oly régóta kielégítetlen volt. Csak ennyit tudott tenni, hogy ne vesse magát a nőre és ne feszítse szét a combjait. Túl sok titok volt közöttük, de a teste mégis sürgette. Félkönyökre emelkedett és a nő édes arcát figyelte, ahogy szemét becsukta, fejét hátravetette. Melle halmai addig gúnyolódtak vele, míg fel nem ébredt benne a vadállat, amely le akarta tépni a nő testéről a ruhát.

Föle hajolt, kezét kitámasztotta a gyékénnyel fedett padlón. Arcát a nő meleg, édes illatú nyakába temette, érezte, hogy a keze a vállára vándorol, hogy belekapaszkodjon a hátába. Megcsókolta a nő állkapcsának és arccsontjának lágy bőrét, ajkával megérintette a szemhéját. Fel akarta fedezni a nő

minden egyes porcikáját, de nem ez volt a megfelelő hely és idő. Egyedülletre volt szüksége, hogy megtaníthassa a szerelmeskedésre. Már maga a gondolat is lángra lobbantotta a vágját.

Megtanítani szerelmeskedni? Amikor majd el kell hagynia a monostor miatt? Elhagyni, amikor itt fekszik előtte lágyan és nyitottan, és elfelejtette a férfit, akihez feleségül megy?

Reynold megcsókolta a szemöldökét, egy pillanatig odanyomta az arcát. Felemelte a fejét, és látta, hogy a nő feszülten figyel. Már nyitotta a száját, hogy bocsánatot kérjen, de a nő meglepte azzal, hogy a hajába túrt, és lehúzta a fejét, hogy megcsókolja.

NYOLCADIK FEJEZET

Katherine reszketett a vágótól, amikor Reynold ajkait a sajátjához húzta. A férfi haja rövid és lág volt az ujjai között, mellkasa melegen nyomódott a mellének. Esze egy része azt suttogetta, hogy valami olyasmi felé vezet a férfit, amit nem tud majd befejezni, de ravasz belső énje a férfi szenvedélyét és erejét kóstolhatta. A férfi úgy akarta őt, ahogy van, a hozománya nélkül, és nem érdekelte a roncsolt karja sem.

Amikor a férfi az ajkára tapasztotta a száját, önként szétnyitotta az ajkait a férfi nyelvének unszolására. Viszonozta a férfi felfedező mozdulatait, és érezte, hogy Reynold torkát mély nyögés hagyja el. Férfi- és söríze volt, Katherine teste reszketett és egyre közelebb nyomult a férfiéhoz.

A férfi végigcsúsztatta kezét a nő bordái alatt, majd lassan felfelé, megragadta a mellét és gyengéden megszorogatta. Katherine a szája felé közelítette nyitott száját, és ívbe feszítette a hátát, csípője beleütközött a férfiéba. Az hirtelen felemelkedett, míg a nő alatta nem feküdt, szoknyája a férfi lábának csapdájában tartotta a lábát. Ruhájának és alsóneműjének fűzője varázslatos módon kiengedett a hátán. Érezte a férfi forró leheletét vallanak csupasz bőrén, ahogy Reynold egyre lejjebb csókolta, követve az utat, ahol a ruhája lecsúszott. A nőben egyre nagyobb vágyakozás ébredt, amíg le nem nyugodott, visszatartotta a lélegzetét, várt, várt, míg a durva posztó megállíthatatlanul le nem csúszott a melléről.

Tudta, hogy eljött a pillanat, amikor teljesen kitérülve feküdt a férfi előtt. Egy sóhajjal felnyitotta nehéz szemhéját, és figyelte, ahogy a férfi szája pont a mellbimbója fölött lebeg. Kapkodott, hogy kielehezett tüdeje levegőhöz jusson, de nem tudott lélegezni, mert arra várt, hogy a férfi hozzáérjen.

- Gyönyörű Katherine-em - suttogetta a férfi. Lehelete a nő mellbimbójával incselkedett, és Katherine megrezdült, majd lecsendesedett. Amikor a férfi nyelve végre hozzáért, megborzongott az érzéki robbanástól, ami a mellében kezdődött, majd kisugárzott teste távoli pontjaira és vissza, hogy a combjai között égjen. A férfi csípőjét az övébe nyomta, kemény hosszúsága kínozta a nőt. Mindkét melle meztelen volt a férfi előtt. Reszketett, ahogy nyelve a húsára tapadt. A férfi mélyen beszívta mellbimbóját, a nő pedig éles hangokat hallatott lélegzés közben. Ebben a nyugodt pillanatban olyan hangot hallott, amelynek nem ők voltak a forrásai.

A külvilág egyetlen pillanat alatt omlott rá Katherine-re. Mindenütt emberek voltak körülötte, akik ugyanazt tették, amit ő. Megmerevedett, a szemhéja felpattant, és azon csodálkozott, hogy mit művelt a világ szeme láttára. Reynold a fejére húzta a takarót, és ez valahogy még rosszabbá tett mindent. A férfi kellőképpen tudatában volt annak, hogy emberek vannak körülötte, ahhoz, hogy a nőt eltakarja a szemük elől. Tudta, hogy hol vannak és hogy mit csinálnak. És mégis úgy meggyötörte a nő testét, mintha egyedül lennének. Csak nem az volt a szándéka, hogy ezek előtt az idegenek előtt fejezze be az aktust? Amíg Katherine minden eszét elvesztette az érzékek játékában, a férfi csak kihasználta az ő hajlandóságát tekintet nélkül arra, hogy ki figyeli őket?

- Reynold testvér! - sziszegte.

A férfi egész teste megmerevedett, és hirtelen elég nehéznek tűnt ahhoz, hogy összenyomja a nőt. Egy pillanatig a nő mellén pihentette az állat, Katherine pedig reszketett a forró megalázottságtól. A férfi felemelte a fejét és ránézett sötét szemével, fájdalommal teli tekintettel. Katherine rájött, hogy nem lehet csak a férfira dühös. Ő is hagyta, hogy mindez megtörténjen, sőt bátorította is.

- Kérem - suttogetta, és megpróbált a férfi alatt felemelkedni, mialatt még mindig tudatában volt annak, hogy a férfi teste még mindig vágyik arra, amibe belekezdtek.

Amikor a nő a ruhájáért nyúlt, Reynold felemelkedett róla, és arrébb gurult. Katherine eltakarta magát, az oldalára fordult, és nagyon nyomorultul érezte magát. A nyaka mögött motoszkált a fűzőjénél, de Reynold eltolta a kezét, és gyorsan megkötötte.

A nő befogta a fülét, hogy kizárja a hangokat, amelyek azt kiáltották neki, hogy Reynold felesküdött, ő pedig el van jegyezve. A pokolban fog égni a bűneiért? Ez lesz a büntetése, mert azt hitte, hogy el tudja végezni egy férfi munkáját és figyelmeztetni tudja a királyt?

Reynold a hátán feküdt, hallgatta Katherine halk szípolgását. Meg akarta vigasztalni, elmondani neki, hogy csakis az ő hibája volt, de tudta, hogy a nő nem fogadná szívesen, ha megzavarná. Miért nem

lehet ez egyszerű? Miért nem találkozhattak úgy, hogy udvarolhasson neki, és kaphattak engedélyt a családjuktól a házasságra? Talán Edmund akkor még mindig élne.

Ehelyett azonban a nő hozzámegy valami bolondhoz, aki nem foglalkozott azzal a kinccsel, amije volt, Reynold pedig visszamegy a monostorba, hogy vezekeljen a bűneiért. Az öröksége a hűgára száll, hogy növelje a hozományát, és a bátyjának, a grófnak pedig nagyobb hatalma lesz, ha van egy családtag, aki felemelkedik az egyház ranglétráján. Érdekli egyáltalán a bátyját, hogy Reynold vagy Edmund lesz-e az? Észrevette egyáltalán a különbséget?

Reynold észrevette, hogy kegyetlen és tisztességtelen volt. A bátyja kívánsága szerint fog eljárni, mert nem érdemel ennél a sorsnál jobbat. Az egyház kötelékében fog felemelkedni. Nem lébecolhat egy romos monostorban. A lassú életvitel túl sok időt hagyna neki, hogy Katherine-re gondoljon. Mindenkit boldoggá fog tenni, kivéve saját magát.

Lassan elfordította a fejét, és hagyta, hogy pillantása még egy kis ideig Katherine-en időzzön. A nő csendben feküdt, neki háttal, végre békésen elaludt. A férfi már bánta, hogy önzőségével fájdalmat okozott neki, és azt kívánta, hogy bárcsak magára vehetné a nő minden bűnét. Ehelyett megérintette a haját, az egyik fürtöt az ujjá körül csavargatta.

Amikor Katherine felébredt, már javában zengett a miseharang, és amilyen gyorsan csak tudott, elkészült a misére. Csendben követte Reynoldot a kápolna tornyába, amelynek szentélye egy hatalmas ablakmélyedésben volt, fölötté magasan egy színes ablaküveggel. Letérdelt a hideg kőpadlóra, erőért imádkozott, hogy le tudja győzni a gyengeségét Reynolddal kapcsolatban. Megköszönte Istennek, hogy a várúr fia nincs jelen.

Katherine nem volt képes Reynoldra nézni a mise alatt, mert attól félt, hogy holtan fog összeesni a bűnei terhe alatt. Utána azonban, a nagy csarnokban, ahol kemény fekete kenyeret ettek és sört ittak hozzá, egyszer rápillantott a férfirra, és azt várta, hogy zavarban lesz. Ehelyett azonban, miközben a férfi az ételt rágta, eszébe jutott, mit művelt a szája a mellével. Amikor a férfi kenyeret tört magának, megint a bőrén érezte a férfiét, amikor olyan érzéseket keltett benne életre, amelyekről azt hitte, hogy örökre meghaltak egy másik szerzetes karjai között. A teste elárulta, forrón lángolt, nem csak amiatt, amit a férfi a testével tett, hanem mindazért, amit érte feláldozott, hogy segítsen neki. Ő pedig azzal hálálta meg, hogy nem válaszolt a kérdéseire, hogy viszonzta a csókjait, majd elutasította. Nem volt butuska, naiv kislány, hogy ne értette volna meg, mit tett vele.

Reynold elkapta a pillantását, Katherine pedig elvörösödött és elfordította a fejét. Csak azt nem értette, miért vonzódik hozzá annyira a férfi. Igaz, hogy olyan régóta el volt zárva a nők elől, hogy bárki megfelelné neki. Múlt éjjel azonban annyi nő küldte felé a pillantását, ő pedig nem foglalkozott velük. Most is, az egyik nő letelepedett Reynold másik oldalára és felé hajolt, mellének nagy része kilátszott.

- Ahhoz képest, hogy mekkora nagy ember kend, egész jól táncol - mondta a nő, és amikor elmosolyodott, látszott, hogy az egyik foga hiányzik. - Kár, hogy nem jutott nekem is egy tánc, ha nem elrohant ezután a lány után...

Reynold arcáról eltűnt a mosoly.

- A feleségem.

Katherine szíve egy pillanatra összeszorult a büntudattól, de hálás is volt a férfi odaadásáért. Kezét a férfi könyökhajlatához csúsztatta.

- És kendet is sajnálom - felelte a nő nevetve. - Á, mindegy, legalább megpróbáltam.

Amikor a nő felállt a padról és elment, Katherine elvette a kezét, anélkül, hogy Reynoldra nézett volna.

- Köszönöm - suttogta, majd felállt, hogy kövesse a többi utazót. Látta, hogy Reynold a csodaszákjába csúsztatta a vekni kenyeret, mielőtt követte volna. Egy pillanattal később megragadta a nő kezét.

- Jön.

Katherine tudta, hogy kire gondol. A fiatal nemesember a főasztalnál lévő helyéhez tántorgott, arca hamuszürke volt. Felemelte a fejét, pillantása átfésülte a tömeget és meglátta őket. Katherine ereiben

megfagyott a vér, azt várta, hogy fegyvereseket fog hívni, és mindjárt futólépésben közeledő katonák hangját fogja hallani.

Reynold az arcához hajolt és azt suttogetta:

- Tegyen úgy, mintha rettegne tőlem!

Katherine megriadt a hirtelen dühtől, amit a férfi a hallgatóságuk előtt játszott meg. Megragadta a nő kezét, és a széles ajtó felé húzta. Katherine egyre jobban megkönnyebbült, amikor a trükkjük sikeresnek bizonyult. Hátrafordult, és a válla fölött a nemesemberre nézett, aki félmosollyal vigyorgott felé. Katherine visszaintegetett neki. Reynold közelebb húzta magához.

- Ezt talán nem kellett volna...

- De most legalább azt hiszi, hogy óriási sikere volt tegnap. Ez csak segít nekünk, nem?

A férfi elmosolyodott.

- Gyorsan gondolkodik, Katherine kisasszony.

A férfi dicséretének hallatán melegség öntötte el, és teljesen megfeledkezett a nemesemberről. Reynold szemébe nézett, az ajkaira, és csak rá tudott gondolni, és arra, amit vele tett. De el kell felejtene ezeket az önző és gonosz gondolatokat. A küldetése a királyhoz sokkal fontosabb.

Katherine már hallotta a vihar dörgését, mielőtt még elérték volna a kastély kapuját. Amikor Reynold hátulról utolérte, a nő döbbenetesen megállt és a hatalmas, nehéz esőcseppeket nézte, ahogy a komor belső udvart sártengerré változtatták.

- Várhatnánk itt néhány órát - suttogetta a férfi a fülébe. - A többiek is várnak. És talán Fajankó Uraság is elmegy.

Katherine figyelte, ahogy néhány utazó nevetgélt, és visszafordultak a tűzhöz. A parasztasszony, aki Reynoldra vetett szemet, rájuk vigyorgott, kendőt húzott a fejére, és kilépett az esőbe rongyos kis csapatával.

- Sietnem kell - tegnapi viselkedése miatt még mindig zavarban volt, ezért azt mondta: - Egyedül is mehetek.

Reynold egy pillanatig rábámult, arcán nem volt semmilyen érzélem. A nő a hirtelen pániktól visszafogta a lélegzetét. A férfi tényleg el fogja hagyni, most, hogy szégyent hozott a saját fejére? Hiszen alig ismerte néhány napja. Talán a férfi csak az intim közelségét akarta. Katherine megborzongott. Reynold kissé meghajtotta a fejét.

- Állok szolgálatára, hölgyem - mondta, de nem nézett a nő szemébe.

Katherine az ajkába harapott, tett egy lépést az udvaron és bokáig süllyedt a sárba. Tovább erőltette a lépéseit, minden lépésnél rettegve, hogy elveszíti az egyetlen cipőjét. Reynold megfogta a karját, ő pedig ráhajolt, eltakarta az arcát a szűrős esőcseppek elől.

Reynold érezte, hogy a nő egyre erősebben kapaszkodik bele. Talán mindez már túl sok volt neki? Talán feladja ezt az örült tervet, hogy megkeresi a királyt, és engedi, hogy hazavigye? Azon gondolkozott, hogy vajon a nő valóban egyedül akart-e utazni. Lehet, hogy most megrémítette, megundorodott tőle. Jól ismerte ezt a tekintetet a nőknél.

- Katherine? - szólalt meg bizonytalan hangon.

A nő felnézett, és amikor az eső az arcába csapott, látta az arcán a nyugodt arckifejezést.

- Még soha az életben nem csináltam ilyet - mondta a nő halkán -, nem tudtam, hogy képes vagyok rá.

Reynold nem tudta, mit válaszoljon erre, ezért csendben maradt. A nő köszönti majd a királyt, vagy csinál, amit akar, ő pedig visszamegy - vissza arra a helyre, ahol senki sem nevet, ahol nincsenek családok, nincsenek nők, nincs Katherine. Száját összeszorította a keserűség, és elkapta pillantását a nőről, nem törődve a szemében felvillanó fájdalommal.

Órákkal később még mindig tombolt a vihar a fejük fölött, a villámok pedig veszélyesen közel csaptak le mellettük. Csatlakoztak négy másik utazóhoz, és együtt mentek tovább, hogy megvédjék egymást a természeti elemektől. Amikor keresztülmentek egy elhagyott falun, ahol a birkalegelők vették át a szántóföldek helyét, Reynold követte a csoport vezetőjét egy zsúpfedeleles kunyhóba, amelyet egy kis emelkedőre építettek. A hat ember néhány percig csak fel-alá sétálgatott, majd letelepedtek a különböző sarkokban.

Katherine éber volt és élénk. Reynold mellett ült egy nedves szalmahalmon, lábait összefonta maga alatt, és ellenállt a kísértésnek, hogy a férfi erős karjára hajtsa a fejét. Már túlságosan megbízott a férfiban, ő pedig sokkal többet segített neki, mint amennyit bármelyik férfi eddig. Úgy tűnt, hogy a férfi hisz abban, hogy megbízik benne annak ellenére, hogy ő nem mondta el neki a teljes igazságot. Bizonyára ezért nem tudott uralkodni az érzelmein, amikor a férfi megérintette.

Nem, nem hazudhat saját magának. Már az erélyes arc és a vonásai pusztán látványától is végigfutott mellén és combja között a borzongás. Neveltetésére hozott szégyent ezekkel a veszélyes érzelmekkel. Nem hibáztathatta Reynoldot azért a gyengeségért, ami neki is sajátja volt. Azon néhány alkalommal, amikor találkozott jövődóbeli férjével, Jamesszel, mindig volt velük gardedám, mindig tökéletesen udvariasak és visszafogottak voltak egymással. Most visszatekintett, és azon csodálkozott, hogyhogy nem akart a férfi soha kettesben maradni vele, miért nem nézett rá olyan erőteljesen soha, ahogy Reynold tette. Tudta, hogy ez a karja miatt volt. James a testi hibát látta benne, a tökéletlenség jelét.

Reynoldot ez azonban soha nem érdekelte, ő segített, amikor szüksége volt rá. Megborzongott, amikor eszébe jutott, hogyan húzta a férfi magához a testét, erélyesen, de nem fájdalmasan, erősen, de nem erőszakosan. Érezte vele, hogy kívánja, hogy szüksége van rá, és ezt ő soha nem gondolta volna magáról. Bár keveset tudott Jamesről, azt megértette, hogy a férfi számára csak eszköz lenne az örökösök nemzésére. Egy olyan férfival, mint Reynold ez vajon máshogy lenne? Bár úgy tűnt, hogy kívánja őt, tisztelte a véleményét is, és élvezte, ha beszélgettek.

Katherine megfélekedezett magáról és Reynold-ra nézett, nem foglalkozott azzal, hogy eltitkolja gyötrelmét és azt a vágyát, hogy szeressék és megbecsüljék. A férfi elkapta a pillantását, és egymásra bámultak. A férfi tekintetében keserűséget és vágyat látott. Egy pillanattal később olyan volt, mintha egy maszk hullott volna a férfi arcának durva vonásaira, és elfordította a fejét.

Katherine-nek fáj a szíve érte. Ő is jól tudta, milyen az, ha az ember tudja, hogy a családja kívánságai szerint kell élnie. A férfi is ugyanabban a csapdában vergődött, amiben ő, de ő legalább férjhez megy, talán gyerekei is lesznek. Reynold pedig - nos, <5 magas falak közé lesz bezárva, és nem lesz senkije, aki szeresse. Tudta, hogy van valami más is, ami bántja a férfit, de hogyan kérhetné arra, hogy bízson meg benne, és mondja el a titkait, ha ő sem ajándékozta meg a bizalmával?

Felnyúlt és megérintette Reynold haját, mert nem látott más módot arra, hogy megvigasztalja. A férfi megmerevedett, de nem ment arrébb. A nő gyengéden végigfuttatta ujjait a férfi haján, érezte fejének formáját, a fürtöket a füle mögött. Hallotta, amikor a férfi ajkát egy reszkető sóhaj hagyta el, amikor feje előre bukott.

- Kiálljunk az esőre, hogy nekivághasson?

Katherine elhúzta a kezét és elvörösödött a megalázottságtól, amikor a parasztasszony rekedt nevetésben tört ki. Az embere felröhögött.

- Na, mit szósz, kedvesem? - folytatta a nő Reynoldot fixírozva. - Felejtsd már el eztet a sápadt kislányt! Te meg én emlékezetes mulatságot csaphatnánk!

Katherine nem ellenkezett, amikor Reynold szorosán maga mellé húzta.

- Elég legyen, asszony! - parancsolta keményen. - Ha nem tudsz udvariasan beszélni a feleségemmel, akkor fogd be a szád!

A nő mintha feléjük sziszegett volna, amikor nehézkesen felegyenesedett.

- A nyelve biztosan tud néhány varázslatos fufangot, annyi bizonyos, de a beszédje fura. Nem úgy hangzik, mintha közülünk való vóna.

- Örülök, hogy ezt kell hallanom.

Katherine megrebbent és azt kívánta, bárcsak ne beszélt volna a férfi ilyen meggondolatlanul. Most már kézzel fogható volt a feszültség, és a mély, dühös mormogások nyugtalanították. Behunyta a szemét, és imádkozott, hogy minél hamarabb álljon el az eső.

Naplemente után a felhők visszahúzódtak és felfedték a hold felét. Katherine annyira feszült volt, hogy kunyhóbeli társaik minden köhintésére majd' kiugrott a bőrből ijedtében. A csapat morcos hallgatással figyelte, ahogy Reynold száraz faágakból tüzet rakott. Amikor a férfi leült mellé, Katherine suttogva azt mondta:

- Reynold, ki kell mennem. Egy perc múlva itt vagyok.

A férfi elkapta a karját és felemelkedett.

- Magával megyek!

- Nem! Ne, kérem, már így is éppen elég ideges vagyok. Maradjon csak itt és vigyázzon rájuk. Nem akarom, hogy meglepetésben legyen részünk.

- Legjobban odakint tudok magára vigyázni - ragaszkodott hozzá a férfi, és térdre ereszkedett.

Katherine eltolta magától.

- Legalább ennyi egyedüllet engedjen meg nekem, kérem!

A férfi tétovázott, majd lassan visszasüllyedt. Amikor Katherine felállt, a szemközti falnál ülő csoport hahotázásban tört ki.

- Nem akar a kicsike, nem látod, ember? -mondta hangosan az asszony.

Egymást böködték a könyökükkel és röhögtek. Katherine egy aggodalmas pillantást küldött Reynold felé, majd gyorsan kisiklott az ajtón.

Miután kielégítette szükségleteit, nekidőlt a hatalmas udvar egyik fájának a kunyhó mögött, belélegezte a párás, hűvös levegőt és boldog volt, hogy végre egyedül lehet a gondolataival. Szerette volna megkérdezni Reynoldot, hogy milyen messze vannak még Nottinghamtól, de a társaik mellett lehetetlen volt beszélgetni. Érezte, hogy esze és szíve egymás ellen küzd benne, az egyik sürgeti, hogy a lehető leggyorsabban figyelmeztesse a királyt, a másik még elidőzött volna ezen az úton, hogy élvezze még ezt az izgalmat, amelyet soha ezelőtt nem érzett. Békéjét hirtelen a zizegő fű hangja zavarta meg. Az udvart annyira benőtte a gaz, hogy egy állat - vagy egy ember - könnyedén meglephette. Halkan a másik irányba kezdett futni a kunyhó omladozó fala mentén a bejárat felé. Amikor lassított, hogy levegőt vegyen, a parasztasszony kellemetlen nevetését hallotta.

- Nem fog visszajönni, érti? - mondta az asszony.

Katherine egy puffanást és egy morgást hallott. Belesimult a falba, szíve majd' kiugrott a helyéből.

- Kiküldtem Jacket, hogy keresse meg. Szeret a fűben egy jót hemperegni.

Katherine az ajkába harapott, hogy rémületében nehogy felkiáltson, és vadul pásztázta a gazzal benőtt falut, ahol füttyült a szél és a levelek baljós-latúan suhogtak. Valaki őt keresi.

KILENCEDIK FEJEZET

A nagy csendtől Katherine még jobban megijedt, mint bármi mástól. Egy férfi keresi őt, Reynold pedig rosszat sejtetően nyugodt maradt. Mit csinálhattak vele? Visszatartotta a lélegzetét, előrehajolt, hogy bekukkantson a kunyhóba, majd elfojtott egy kiáltást és kiegyenesedett. A tűz fényénél a falusiakat látta, amint egy földön fekvő test köré gyűltek.

Rémisztő zihálással kapott levegőt, és félő volt, hogy elszédül. Reynold nem lehet halott - a többiek úgy beszéltek hozzá, mintha válaszra várnának. De nem válaszolt. Két könnycsepp csúszott végig az arcán, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy valahol itt kint van egy férfi. Ha hagyja, hogy elkapják, akkor nem tud segíteni Reynoldnak.

Négykézlábra ereszkedett, és lassan visszamászott azon az úton, amelyiken jött. A férfi, aki üldözi, biztosan nem számít erre. A nedves fű suhogott a teste mellett, jó néhányszor a szemébe és az arcába csapott, de csak ment tovább, és néhány percenként megállt hallgatózni. Beverte a kezét egy darab tűzifába, amit valaki már régen eldobott, majd megfogta, hogy fegyverként tudja használni, és tovább kúszott. Egy pillanattal később hallotta, hogy egy ág megreccsen közvetlenül előtte. Az oldalára dobta magát, a mellkasa előtt tartotta a tűzifát és várt. A férfi alakja fölötte derengett, ahogy elkutyagolt mellette, feje jobbra-balra billegett.

Katherine visszatartotta a lélegzetét, amíg a férfi elment mellette, majd felpattant és olyan erősen ütötte meg a fejét, ahogy csak bírta. A hangtól, amikor a fa a férfi fejét érte, hányingere támadt, de semmi nem volt a gyomrában, amit kiadhatott volna. A férfi a lábánál összegörnyedt, de Katherine nem ellenőrizte, hogy él-e még. Bár rosszul lett, átkutatta a férfit, amíg nem talált egy kést kinyújtott karja közelében.

Fegyverrel a kezében Katherine szinte legyőzhetetlennek érezte magát. Mégis aligha sétálhat be az elülső bejáraton, hogy egymaga szálljon szembe két férfival és egy nővel. Döbbenet és egyre növekvő pánikkal dőlt a falnak. Még soha senkit nem kellett megvédenie ezelőtt. Vajon van benne erő, hogy embert öljön? A vesszőből font és befestett fal mintha megdőlt volna a súlya alatt, és gyorsan kiegyenesedett. Egy pillanatig csodálkozva figyelte, majd térdre ereszkedett, és a kiszáradt sarat kezdte kaparni a falban lévő ágak között. A sár a földre hullott, ő pedig egyre gyorsabban kezdett kaparni, és nem foglalkozott a faforgáccsal, ami megvágta a kezét. Hamarosan egy kisebb lyuk tátongott, amire rátapasztotta a szemét. Látása egy pillanatra elhomályosult, majd hozzászokott a villogó tűzfényhez és a Reynold körül mozgó testek látványához. A férfi felkönyökölt, mire az egyik ember egy rúgással jutalmazta az erőfeszítését.

A nő a padlóra ürítette Reynold zsákját, és térdre ereszkedett, hogy átnézze a kincseit. Rikácsoló hangot hallatott és az áldozatához vágta a táskát.

- Összesen két shillinge van? Maga szórakozik velünk! Kutassátok át a ruháit!

Katherine levegőért kapkodott, miközben a két férfi a hátára fordította Reynoldot, és a zubbonyát kezdték ráncigálni. Reynold felmordult. Katherine a gazság láttán felpattant és a kunyhó bejárata felé rohant. A görbe ajtófélfá mellett állt, és sikítozni kezdett, ahogy csak a torkán kifért.

A nő szitkozódását hallotta belülről.

- Menj és szólj Jacknek, hogy zárja be!

Az egyik férfi dülöngélve kijött az ajtón, Katherine pedig jó erőset sózott rá a tűzifájával. A férfi térdre zuhant, de még egy suhintásra szükség volt ahhoz, hogy elterüljön a sárban. Katherine még épp időben fordult meg, hogy észrevegye a másik két parasztot, akik fenyegetően közeledtek felé.

Katherine ijedtében megbotlott, felemelte a kését és a botot. Azon gondolkozott, hogyan fogja bármelyiküket is legyőzni, nem is beszélve egyszerre kettőről. De a férfi még azelőtt hasra esett, mielőtt elérte volna az ajtót. Katherine megpillantotta Reynoldot, amikor éppen felegyenesedett a férfi lába mellől, éppen akkor, amikor a nő a levegőbe emelkedett. Katherine hanyatt esett és a nyirkos sárba toccsant, amikor a nő kemény teste nekiütközött.

Katherine levegőért kapkodott és megpróbálta felemelni a kését, de a nő is az után kapott. A sártól minden csúszós lett, a kés pedig egy esetlen szögben Katherine csípőjénél kötött ki. Érezte a nő rossz leheletét, és hogy agya egyre inkább elködösödik a levegő hiányától. A nő csak akkor mozdult arrébb,

amikor a kés kicsúszott Katherine ujjai közül. Reynold dühösen és vészjóslóan addig rázta a parasztasszonyt, amíg az el nem dobta a kést, akkor pedig a földre dobta a nőt.

- Menjen! - kiáltotta a nő sápadt, sáros arcába. - Menjen, amíg meg nem gondolom magam és kellőképpen meg nem büntetem.

Az asszony a sárban csúszott, majd a lábára támolygott, végül addig ráncigálta két tántorgó társát, amíg azok fel nem álltak és tovább nem szédelegtek. A harmadik férfi sietségében, hogy elhagyja a kunyhót, átbukott Katherine testén. A négy tolvaj egymást hajtotta végig a sáros úton.

Reynold még hallotta a nő recsegő nevetését.

- A shillingjeid még nálam vannak, haver!

A férfi egy vészjósló lépést tett feljűk, mire a nő felsikított és futva húzta maga után a társait.

- Katherine, megsérült? - kérdezte, miközben úgy érezte, mintha a feje és a szíve egyszerre lángolna.

Az ő hibája, ha a nő megsebesült. Már megint nem védte elég jól. Térdre rogyott a nő mellett, aki viszont azzal okozott meglepetést, hogy gyorsan felült és a férfi nyakába borult.

- Ó, Reynold, amikor láttam, hogy csak ott fekszik mozdulatlanul, azt hittem, hogy meg... megölték...

Furcsa, tompa hangot hallatott, és még erősebben kapaszkodott a férfibá. Reynold felemelte, és nem sajnálta magától a fájdalmas örömet, hogy egyszerűen csak a karjában tartsa, érezze a teste melegét, a súlyát a mellkasán. A nő megrezzent és felsóhajtott a karjában, miközben csöpögött belőle a sár. Reynold felemelte a fejét.

- Talált kutat a kunyhó mögött?

- Nagyon benőtte a gaz, attól tartok.

- Nem baj, megfelel.

A férfi keresztülcsörtetett a magas fűvön, minden lépésnél éles fájdalom hasított a bordái közé. Csak vonakodva tudta letenni Katherine-t.

A kút mellett Katherine levette sáros ruháját, Reynold pedig megdörzsölte azt egy vödör vízben, amíg a nő megnyomogatta a ruha piszkos ujját. Amikor visszamentek a kunyhóba, Reynold a tűz közelébe térítette ki Katherine-nel a ruhát, miközben ő még tett rá egy kis fát. A feje fájt, az oldala feszült és lüktetett, és megtántorodott, amikor fel akart állni.

- Reynold, ön megsérült! - kiáltott fel a nő, és egyik karját a férfi dereka köré csúsztatta. - Feküdjön le a szalmára!

A férfi nehézkesen leült. A nő fölé hajolt, Reynold pedig a haján játszadozó fényt nézte. Mi történt, amíg egyedül volt azzal a goromba fráterrel?

- Miután leütöttek, azt hittem, hogy önt hallom sikoltani - mondta. Olyan képek jelentek meg lelki szemei előtt, amelyeket inkább nem akart látni. - Az a férfi...

- Ó, nem. Róla már gondoskodtam.

A férfi megkönnyebbülten elmosolyodott:

- Gondoskodott róla?

- Fejbe ütöttem - elpirult és lehajtotta a fejét. - Azért kiáltottam, hogy valamelyiküket kicsalogassam. Remélem, nem ijesztettem meg.

Reynold az arcát és a fűzője mélyedéseit nézte.

- Megijesztett, de úgy tűnik, működött.

- Mutassa, hol sebesítették meg - mondta és a vállánál fogva hátranyomta a férfit a szalmára.

- Semmiség, csak fejbe vágta és néhány horzsolást szereztem. Nem sokra emlékszem. Azt hi szem, megpróbáltam felkelni.

- Láttam, hogy megrúgták. Ó, Reynold, lehet hogy eltört a bordája.

Mielőtt még a férfi megállíthatta volna, Katherine felhajtotta a zubbonyát a hasán, ráparancsolt, hogy emelje fel a csípőjét, amikor a ruha megakadt. A férfi a királyi kincstár minden aranyáért sem szegült volna ellen ennek a parancsoknak.

- Katherine - szólalt meg. A hangja nevetségesen rekedt volt. Láta, hogy a nő elfordítja tekintetét a csípőjéről. Ágyékát csak a deréköve, egy meglehetősen hiányos vászondarab takarta. Zavarba jött, hogy milyen nyilvánvalóan megmutatkozik a vágya - Katherine, ne...

A nő elcsendesítette, és a mellkasát nyomkodta.

- Fáj valahol, ha ezt csinálom?

A férfi felhördült és behunyta a szemét. Mindene fáj. Tűzben égett ezért a nőért, égette a bűne és a vágya, de ez a vágy hamarosan mindent a háttérbe szorított. A nő keze hűvös volt, ahogy a bőréhez ért. Ujjai a mellbimbóját simogatták, teste pedig elárulta, amikor hirtelen összerándult. Katherine visszahúzta a kezét, mert aggódott, hogy a sebei még súlyosabbak, mint gondolta.

- Ó, Reynold, fájdalmat okoztam önnek. Mutassa meg, hol fáj pontosan!

A férfi válasza tompa volt, szinte csak egy mordulás.

- Kérem, ne szenvedjen magában. Talán tudok segíteni.

Előrehajolt a férfi mellkasa fölé, megpróbálta tekintetét a férfi arcára összpontosítani, de keze remegett, és látszott rajta, hogy nem tud elég mélyeket lélegezni. Csak hosszú, erős csípőjére tudott gondolni, amikor felemelte, és a sötét szőrzetre a mellkasán, amely elhúzódott egészen... odáig. Bár a zubbonyát lefogta a karjával, éppen elég látszódtott a mellkasából ahhoz, hogy Katherine jó közletről megnézhesse az izmok hegyeit és völgyeit, és a sebhelyeket, amelyek úgy húzódtak rajta, mint a folyók a földön.

A férfi elkapta Katherine felkarját, ő pedig levegőért kapkodott.

- Katherine! - suttozta, majd lehúzta a nőt magához, és szája az ajkaihoz ért.

Katherine megborzongott, elveszítette az egyensúlyát és azt sem tudta, hol van. Levegő után kapkodott, amikor a férfi foga és nyelve az ő száját ízlelgette, mintha a nő lenne az első élelem, amihez egy hosszú böjt után hozzájutott. Katherine a férfi mellkasára tette a kezét, hogy eltolja magától, de amikor hozzáért csupasz, forró bőréhez, hirtelen elveszettnek érezte magát, elszállt minden ereje, ami az ellenálláshoz kellett volna. A férfi beborította csókjaival az arcát, az orrát, a szemhéját, és Katherine a borostás állához dörgölte bőrét. Minden gondja elszállt a szenvedély ködében. Reynold akarja őt, Reynoldnak szüksége van rá. És neki is szüksége volt a férfin, az erejére, az odaadására. A férfi keze a vállá felé mozdult, majd a hátára csúszott, és lehúzta magához őt, kezébe fogta a fenekét, csípőjét a sajátjához szorította.

Katherine lágyan feljajdult a férfi ajkai közt. Amikor Reynold tétovázott, ő nyitott száját elfordította, és hagyta, hogy a nyelve felfedezze a férfi ajkainak hosszú ívét. Az egész világ megremegett, amikor Reynold a hátára fordította, fölé magasodott és levette a zubbonyát. A nő kemény vállizmait simogatta, és hagyta, hogy ránehezeden. A vére szinte száguldott az ereiben, és egy nyughatatlan, fájdalmas sóvárgás alakult ki benne Reynold érintése után. A férfi tenyerének durva bőre combja belseje felé csúszott, Katherine pedig levegő után kapkodott és ívbe feszítette a testét, hogy... hogy...

A hasánál hűvösnek érezte a levegőt, és észrevette, hogy ruhája ráncai egyre feljebb csúsznak a testén. Elviselhetetlenül izgató volt, ahogy a vászon karcolta a mellét, és ahogy a tűz fénye a csupasz bőrükön táncolt. Felemelte a karját, amikor a férfi keresztülhúzta a fején a ruhát. Amikor egy pillanatra megállt, hogy a nő testét nézze, vak rettegés és a saját magával szembeni kétely viaskodott benne a szenvedéllyel. Szerette volna szégyenében eltakarni magát, de a férfi megfogta a kezét és mindkét tenyerét megcsókolta.

- Annyira gyönyörű vagy - mormogta a férfi, és széttárta a nő karjait, amikor fölé hajolt.

A szája megállt az egyik melle fölött, és Katherine megborzongott meleg leheletétől. Nyelve kinyúlt, hogy megérintse, a nő pedig úgy érezte, mintha nem az övé lenne a teste, ahogy ott reszketett a férfi alatt.

- Reynold, kérem - dadogta, a férfi pedig azzal jutalmazta, hogy mellbimbóját mélyen beszívta a szájába. Mindkét mellét elárasztotta csókjaival, amíg Katherine esztét nem vetette előre-hátra a fejét eksztázisban, csukott szemmel.

Még csak nem is álmodott róla, hogy egy férfi érintése ennyire tűzbe hozhatja, hogy így fog vonaglani, mintha a gyönyör valami szörnyű kínzás lenne.

A férfi csókjai égették a bordáit, a köldökét, csípője kiemelkedő csontjait. Reynold gyengéden szétnyitotta a térdét, és egy pillanatra Katherine-t olyan erős szégyenérzet kerítette hatalmába, hogy megpróbálta összezárni a lábait.

Reynold szétfeszítve tartotta, mindkét combja puha bőrére csókokat nyomott. Katherine remegett és reszketett, már nem volt képes többet elviselni, mégis azt kívánta, soha ne legyen vége. A férfi a combjai közé szorította a száját, és a lehető legérzékibb gyönyör feszítette legbelül. A férfi nevét kiáltotta, ő pedig fölé hajolt, egyre lejjebb ereszkedett a lábai között. Össze kellett volna roppannia; ehelyett azonban törekenynek és nőiesnek érezte magát, amikor a férfi teste igazodott az övéhez. A tűz fénye arcának éles vonásain táncolt, az erős szemöldökön, azokon a varázslatos szemeken.

- Reynold... - suttogta megint a csoda közepette, és nem tudta elhinni, micsoda nagyszerű dolgokat éreztet vele a férfi. Érezte, ahogy a férfi keménysége kóstolgtatja, és megint szemérmessé vált, félszeggé és ártatlanná. Mit kell ilyenkor tenni? Felemelte a térdét. A férfi felmordult és lassan beléhatolt, amíg a nyomás nem vált tágulássá, a tágulás pedig fájdalommal. Egyetlen lökessel teljesen behatolt, Katherine pedig visszatartott egy fájdalmas kiáltást.

Reynold a tenyerébe temette a nő arcát és gyengéden megcsókolta.

- Édes, édes Katherine, csak az első alkalommal fáj!

A gondolat, hogy már nem szűz, szinte megfagyasztotta a szenvedélyét, de a férfi kihasználta ezt a pillanatot, hogy felemelkedjen, majd visszacsúszson még mélyebbre. Katherine dorombolt, miközben a férfi teste durván rácsúszott és bőre bizsergett a tudattól és az élet érzésétől, megint érezte a vágy vibrálását, amely pillanatokkal ezelőtt emésztette őt. Hozzádörgölözött a férfinak és hallotta gyors zihálását. Vakmerően majszolta a férfi kulcscsontját és nyakát, lecsúsztatta kezét a válláról és mellkasa izmait simogatta. A mellbimbóit becézgette, mint ahogy a férfi tette az övével, és megkapta a jutalmát, amikor a férfi ki-be mozgott benne, egyre gyorsabban, egyre mélyebbre hatolva, míg Katherine teljesen meg nem feledkezett a küldetéséről és el nem merült a gyönyör gondtalanságában.

A világ megszűnt létezni, már csak ők ketten voltak az egyre növekvő sötétségben, testük együtt hullámozott, leheletük összekeveredett, a férfi keze a nő mellét becézgette. A teste mintha összehúzódott volna, a nyomás egyre nőtt, és a férfi csípőjének egy utolsó nyomásával a tiszta gyönyör hullámai ringatták Katherine-t, és végtelen pillanatokig borzongott. A férfi újra és újra beléhatolt, majd egy rekedt mordulással megmerevedett fölötte. Katherine tartotta, miközben reszketett, majd gyengéd gondoskodással a saját feje mellé húzta a férfit és átkarolta a vállát. Megcsókolta forró mellkasát és nyakának nyirkos oldalát. Törekenynek érezte magát, testét kívül-belül óvta a férfié.

- Biztosan összenyomtalak - mormolta a férfi a fülébe.

Katherine megrázta a fejét, majd döbbenetében felsóhajtott, amikor a férfi felemelkedett róla és az oldalára feküdt. Lenézett saját magára, és kisebb döbbenettel vette észre, hogy teljesen meztelen, csak a szenvedély vörös jelei voltak a mellén. Amikor a testéhez kapott, Reynold magukra terítette a félredobott ruháikat. Kinyúlt, hogy közelebb húzza magához a nőt és a mellkasán pihentette a karját, fejét a szalmára tette Katherine-é mellé, lélegzete lágy és meleg volt a nő fülében.

Katherine a pánik első jeleit érezte az agyában. A szalma bökte a hátát, a férfi lehelete csiklandozta a fülét, karja átölelte a mellét, és olyan... ragadós volt. Miközben azon töprengett, hogy mit mondjon, Reynold lágyan horkantott egyet.

Katherine felmordult. El kellene tolnia magától a férfit, tenni valamit, de annyira meleg volt. Csak feküdt ott, és egyre növekvő döbbenettel ismerte fel, hogy egy olyan férfinak adta oda a szüzességét, akit alig ismert négy napja, azt az ajándékot, amelyet minden férj jogos jussának tart. Alsó ajka reszketni kezdett, ő pedig beleharapott. Talán ezért töltötte az anyja a napjait imával? Érezte, hogy Katherine milyen esendő? Talán tudta valahogyan, hogy a lánya egy nap hátat fordít mindennek, amit addig tanítottak neki, és azt is elfelejti, hogy egy szerzetes egyszer majdnem megerőszkolta? Hisztérikus kuncogás tört fel a torkából. Egy másik szerzetesnek odaadta magát, mi több önként. Egyik kezével eltakarta a szemét és Reynold lélegzését hallgatta.

Katherine hirtelen ébredt, félelem tört rá a sötétben, de megnyugodott, amikor a kihunyó tűz tompa parazsát meglátta. Hűvös levegő borzolta az oldalát és észrevette, hogy Reynold már nem fekszik

mellette. Egy pillanatig arra gondolt, hogy a férfi otthagya, miután elvett mindent, amit akart, de nem tudta ezt elhinni róla. Félkönyékre emelkedett és rögtön meglátta a férfit, ahogy a tűz mellett térdelt, lehajtott fejjel, mozdulatlanul.

TIZEDIK FEJEZET

Reynoldot a bűntudat emésztette, szeme égett, ahogy a tűzbe bámult. Mit tett? Micsoda szörnyű önzés, micsoda gonoszság uralkodott el az agyán és a lelkén megint? Elorozta Katherine szüzességének ajándékát, amit a férjének tartogatott. A nő nem érthette, hogy hova vezeti majd a vágy; az egész nem az ő hibája volt.

De ő tudta, gondolta magában Reynold, kezével a szemét csapkodva, fejét hátrahajtva gyötrelmében. Ő tudta, és hagyta, hogy a szenvedély eluralkodjon tudatán és akaratán, és tönkretegye Istennek, magának és a családjának tett esküjét. Hát nem volt benne semmi becsület? Az öccse halála nem jelentett számára semmit? Heveny undorral nézett le a testére. Bárcsak ki tudná űzni magából ezt a szörnyű gyengeséget, a Katherine utáni vágyat.

Kudarcot vallottam, gondolta magában és olyan maró kétségbeesés kerítette hatalmába, hogy szinte fájt. Lehajtott fejjel a sarkára ült, és érezte, hogy belesüllyed a padlóba, arcát a hideg mocsokba nyomta, szemét összeszorította. Elárulta saját magát, de leginkább Katherine-t árulta el.

Katherine arcán könnyek áradtak, ahogy Reynoldot figyelte, amint összetörve ül a padlón. Mellkasa fájt a zokogástól, amely egyre ki akart törni belőle, de mégis elnyomta magában. Szörnyű bűntudat facsarta a szívét, kitörölt belőle minden jót, amiről azt hitte, hogy életében érte. Önsajnálata elhalványult a kínok mellett, amelyet Reynoldnak kellett kiállnia. Nem tartotta be a vőlegényének tett ígéretét, a férfi azonban Istennek tett ígéretét szegte meg. Kínzó vágyat érzett, hogy megvigasztalja a férfit, hogy elmondja neki, minden az ő hibája volt. De a férfi nem akarná az ő sajnálkozását hallani.

Annyira sajnálom, gondolta magában újra és újra, és azt kívánta, bárcsak meg nem történté tehetné a bűnét. Mindig is tudta, hogy van benne valami... valami mocskos.

Nem gondolta volna, hogy képes lesz aludni, miközben Reynoldot figyelte, ahogy a tűz mellett feküdt összegörnyedve. Hirtelen azonban megvirradt és Katherine egyedül volt a kunyhóban. Amiatt nem aggódott, hogy Reynold bánatában elhagyta. Ahhoz túlságosan jól ismerte, de a férfi iránt érzett gyengéd szeretetét megfertőzte a szomorúság.

Reynold az út szélén állt és a távolba nyúló, ködös szántóföldeket nézte. Magányosnak érezte magát, barátok nélkül, bűnös embernek, aki nem is érdemel ennél többet. Ezek után nehéz lett volna bármilyen tisztességes cselekedetre számítania saját magától. Nem sokkal ezelőtt még alig állt húszméternyire a monostortól, amikor megkívánt egy ártatlan szűzlányt, egy gyűrűs menyasszonyt. Fogait csikorgatva dörzsölte fájó homlokát. Csak azért erőszakolta rá a nőre a segítségét, mert valamely titkos része közben boldogan dörzsölgette kezét, készen a csábításra? Reynold ezt nem volt hajlandó elfogadni. Nem tudta elhinni, hogy bármi kifogást képes kitalálni a tegnapi szerelmeskedésért. Volt valami Katherine-ben, az esendőségében és a bátorságában, hiszen bármelyik nő már régen hazaszaladt volna az apjához. Még volt győződve az ügye igazáról, akármi is legyen az valójában, semmilyen veszély nem állíthatta meg. És nem félt tőle sem.

Reynold elfintorodott és belerúgott egy magas fűcsomóba. A nő nem számolt vele, és az irányíthatatlan vágyával. Még most is, amikor tétovázva megjelent az ajtóban, érezte a sötét vágyat, hogy a földre lökje, szétfeszítse a lábát és...

- Reynold?

Katherine hallotta, hogy a hangja megtörik. Félre kell tennie ezt az idegességet, ezt a szomorúságot. Reynold szenved, és neki nem szabad tovább fokoznia ezt. Annyira magányosnak tűnt a férfi, ahogy ott állt a ködben, arca szenttelen, mégis fáradtnak tűnik, mintha egész éjszaka ébren lett volna. Hirtelen nem tudta, mi mást mondhatna, hogyan vezekeljen a bűnükért. Csak bámult a férfira, de az nem nézett a szemébe.

A férfi elindult felé, lehajtott fejjel. Katherine szinte odafagyott az ajtóba, félt, hogy mit fog tenni a férfi. Talán majd jól lehordja? Ott fogja hagyni az első faluban? Ahogy azonban a férfi egyre közelebb jött, a szíve majd' kiugrott a várakozástól, hogy talán megérinti, talán átöleli, talán... megrázta a fejét, hogy kiűzze belőle az ilyen sötét, kínzóan édes gondolatokat.

Reynold megállt előtte, és Katherine azon vette észre magát, hogy széles mellkasát bámulja. Félt felnézni, félt meglátni a büntetést, amely a férfi arcára volt írva.

A férfi hirtelen térdre vetette magát a lábai előtt, lehajtott feje egy vonalban volt a nő mellével. Katherine csak reszketett, amikor a férfi megfogta a kezét és belenyomta az arcát.

- Bocsásson meg, hölgyem - suttogta rekedt hangon. - Megsértettem azt a bizalmat, amit irántam tanúsított.

Katherine bánata forró könnyekben tört ki belőle. Szerette volna megérinteni a férfi lány haját, melléhez húzni a fejét és megvigasztalni. A férfi azonban még mindig szorosan tartotta a kezét kétségbeesésében.

- Reynold - suttogta, és nevének pusztán kiejtése is fájdalmas gyönyört szerzett ajkainak. - Én is vétkeztem, nem okolhatja mindenért saját magát.

A férfi felemelte a fejét.

- De az ön bűne az ártatlanságból fakadt - mondta szenvedélyesen, villogó szeme a nőét égette. - De... de én tudtam, hogy mit teszek. Le kellett volna állnom...

A nő ujjaival befogta a férfi száját, majd amikor az elcsendesedett, elvette onnan.

- Hasztalan a megbánás. Megtörtént. Álljon fel, Reynold. Vigyen el a királyhoz! Azután nem kell velem bajlódnia.

- Bajlódni? - mintha fullasztotta volna a szó, de nem mondott többet.

Felállt, ismét az a hatalmas, sötét férfi volt, akitől Katherine azelőtt annyira félt, de most már... már félredobta ezeket a gondolatokat. Mit gondolt magában, milyen bolondos álmodozások veszélyeztették a terveit? A saját élete nem számít - a királyhoz kell eljutnia.

A déli nap végül minden ködöt elűzött, a talaj pedig gőzölgő sárrá változott. Reynold morcos volt és fáradt, megpróbált lemaradni a parasztok csoportjától, akik előttük mentek. Tudta, hogy nagyon óvatosnak kell lennie Nottinghamshire ezen távoli részében. Szándékosan kerülte az utakat, ahol vámot szednek, és ahol barátságtalan tekintetekkel találkozhatnak. Ez maga után vont némi kockázatot, mert nagyon közel kerültek a Bolton-földekhez. Csak néhányszor járt erre útban Oxford felé, és azon imádkozott, hogy ne ismerjék fel.

Nem értette, miért jár ilyen sok paraszt az utakon. Akik előttük mentek, egy frissen szedett zöldségekkel megrakott szekeret toltak maguk előtt. Egy fiatal lány, piszkos, barna ruhában megfordult és őket bámulta, arcán egy mosoly ragyogott fel. Reynold elfordította a tekintetét, és azt kívánta, bárcsak lenne rajta egy kalap, ami megvédi a kíváncsi lányok pillantásától. Remélte, hogy kétnapos borostája elég jó álca lesz. Egy idősebb asszony rászólt a lányra, aki kuncogva elfordult. Azonban hamarosan visszanezett és odaintett nekik. Katherine viszonzta a gesztust.

- Mit csinál? - kérdezte Reynold fojtott hangon.

- Csak felhívja ránk a figyelmet.

Katherine az útra szegezte tekintetét.

- Azt hittem, megtanultam a leckét. Ha gyanúsán viselkedünk, akkor gyanúsak leszünk, nem így van?

Reynold legszívesebben leharapta volna a saját nyelvét. Utálta, ha a saját szavait vágják a fejéhez. Északabbra már nem lesz gond a jelenlétük, de itt...

- Mostantól hajtsa le a fejét és ne vegyen róluk tudomást.

A nő mély, kék szeme azonnal rávillant, majd felemelte az állat és tovább ment. Reynold megpróbálta lassítani a lépéseiket, mivel azonban nagy volt a nyüzsgés, nem tudtak mást tenni, mint csatlakozni a parasztokhoz. A férfi halkán felmordult, amikor a fiatal lány azonnal megpróbált beszédbe elegyedni Katherine-nel. Még ő is érezte a lány fiatalságának édes kisugárzását az orra körüli szeplőkkel és két hiányzó fogával. Reynold lemaradt és megpróbált kimaradni a beszélgetésből. Morcosán figyelte a fákat az út mentén. Katherine lassított, éppen amikor a csoport elkanyarodott egy másik útra.

- Menjünk velük, Reynold.

- Nem.

- A gróf kastélya felé mennek. Talán ott tölthetjük az éjszakát.

Reynold rámeredt, a keserűség szinte elárasztotta a testét.

- Fél egyedül maradni velem?

A nő lehajtott a fejét, hosszú fürtjei az arcába lógtak és eltakarták azokat a varázslatos szemeket.

- Saját magamtól félek.

- Katherine...

- Kérem, hadd legyünk meleg, száraz és biztonságos helyen ma éjjel.

A férfi a parasztok távolodó hátát figyelte, látta, hogy a leány hátrafordul és kéri őket, hogy kövessék.

- Ha bölcs dolognak tartanám, akkor mennék. De Katherine...

- Én velük megyek, Reynold. Velük kell mennem - felegyenesedett és a férfi szemébe nézett. - Talán a gróf segít nekünk.

Reynold egy sáros pocsoltyában állt meg, ami mintha a lábát nyaldosná. Látta a nő arcán a halvány pírt, és ahogy összecsapta a tenyerét.

- Nem bízik benne, hogy meg tudom védeni?

- Nem erről van szó! Itt kaphatunk pénzt, lovakat és kíséretet. James segíteni fog... tudom, hogy segíteni fog.

Katherine a karjánál fogva húzta maga után, de Reynold szinte meg sem érezte. A nőre meredt, és érezte, hogy a lelke egyre mélyebbre süllyed egy olyan gyötrelemben, amelytől majdnem rosszul lett. Hát persze! James. Tudnia kellett volna. A nő Katherine Berkeley kisasszony, aki Bolton grófjának - az ő féltestvérének jegyese.

Katherine csak húzta tovább a kezénél fogva, Reynold pedig botladozott, már túl kétségbeesett volt ahhoz, hogy ellenálljon. Hogy a pokolba került a nő az ő monostora közelébe? Milyen titoknak áll a középpontjában?

A büntudat mindazért, amit elkövetett, egyre nagyobb lánggal égett a fejében. Mintha nem okozott volna már így is éppen elég bajt Jamesnek, még a jegyesét is elcsábította. Elvette a szüzességet, azt, amit az ő merev felfogású bátyja nagyon nagyra becsül. Katherine látszólag nem vette észre, hogy bármi gond lenne vele, bár ő érezte, hogy szeme kidüledt a fejből, ahogy kétségbeesetten meredt a nőre, úgy érezte, utoljára. A nő már most elhagyja, a jövődöbeli férje otthona felé húzza. Magához akarta szorítani a nőt, elstutogni neki a bánatát és a bocsánatkéréseit, és utoljára belélegezni az illatát.

A mosoly, amit feléje küldött Katherine, tele volt feszültséggel. Bárcsak ne kellene megtudnia. Még jobban meg fogja gyűlölni saját magát azért, amit tegnap éjjel tettek. Reynold tudta, hogy a szolgálok valószínűleg nem fogják felismerni. Ő és a bátyja soha nem álltak közel egymáshoz, és ő csak ritkán látogatott ide. James az anyjuk első házasságából született, és hamar nevelőszülőkhöz adták, hogy ahhoz a grófi címhez méltó nevelésben részesüljön, amelyet már megörökölt az apja után. Reynold leginkább a saját apja házában nevelkedett, amikor éppen nem adták az unokatestvéreikhez. Bár Reynold is örökölt néhány udvarházat, amikor meghalt az apja, James soha nem hagyta, hogy megfélemlítsen a köztük lévő rangbeli különbségről. Emiatt Reynold aligha érzett testvéri szeretetet iránta. Emellett azt is tudta, hogy mennyire idegesítette Jameset az, hogy az öccse nagyobb és erősebb nála. Soha nem érezte magát kellemesen a Bolton-kastélyban, így csak akkor látogatott ide nagy ritkán, ha szüksége volt éjszakai szállásra. Reggel pedig gyorsan eltűnt.

Azonban ha a háttérben maradhatna és a ruhája meg a rongyos szakállkezdeménye álcázná, akkor jó esélye lenne arra, hogy James észre sem veszi. Kétségbeesetten próbálta megnyugtatni a lelkiismeretét, és arra gondolt, hogy ezt az utolsó dolgot még megteheti Katherine kedvéért. Gyorsan visszatér majd a monostorba, és a nő nem is fog emlékezni rá, kivel követte el élete egyetlen bűnét.

A sötét éjszaka eseményeinek emléke szentség-telén gondolatokat ébresztett benne. Még mindig nagyon kívánta a nőt. A hátát nézte, és tudta, hogy mit takar a zsákszerű ruha. Ha behunyta a szemét, látta a nő mellét a tűz fényében, érezte a combja selymes bőrét, hallotta a gyönyörű lágy, nőies zihálását. Már attól is megkeményedett, ha eszébe jutott, hogyan érintette meg a nő. Annyira szerette volna azt hinni, hogy valahol a szíve mélyén szereti, legalább egy kicsit.

- Reynold!

Felpillantott és felsóhajtott, amikor meglátta, hogyan táncol a szél a nő szőke hajában. Annyira gyönyörű volt, hogy még a látványa is fájt. De nem volt az övé. Ez is egy újabb fájdalom, amit el kell viselnie azért, mert elvette Edmund életét.

- Siessen! - szólt a nő. - Hamarosan besötétedik és becsukják a kaput.

Katherine még utoljára Reynoldra nézett, és ezért a buta kis hibáért is egy megrándult bokával fizetett. Megmerevedett ügyetlen lába miatt, de a fájdalom nem volt erős, ő pedig már hozzászokott. Semmi sem állíthatta meg. Lovagok, fegyverek és lovak közelében volt, és ez mind Richárd király segítségére lehet. Katherine-t kirázta a hideg a gondolatra, hogy találkozni fog Jamesszel. El fogja mondani neki, hogy bűnbe esett? Talán majd tudni fogja, hogy mit kell mondani az után, hogy segítettek a királynak.

Megpróbált arra gondolni, milyen közel áll ahhoz, hogy teljesítse a küldetését, de a bűn gondolata sötét és gyötrő álmokképként hozta vissza az éjszaka emlékét. Semmi rémisztő nem volt abban, amit Reynold tett vele. Valójában olyan volt, mintha egy másik nő lett volna, olyan nő, akinek a vére egy férfiert buzog.

Még egyszer visszaneézett, és látta, hogy Reynold őt nézi azokkal a szép szemekkel, amelyek nehéz szemöldöke alól úgy villantak rá, mintha mindenét látná a ruhán keresztül is. És látta is. Katherine elvörösödött és a menetirányba fordult, követte az izgatott fiatal lányt. Már nem tudta Reynoldot ahhoz a másik szerzeteshez hasonlítani. Az a férfi szándékosan zaklatott egy ártatlan lányt. Katherine azonban már nem volt ártatlan. És Reynold soha nem hazudott neki és nem próbált olyasmit kényszeríteni rá, amire nem volt felkészülve. Az arca égett a szégyentől, amikor eszébe jutott, hogyan húzta le a férfi ruháit. Tényleg a sérülései érdekelték? Vagy csak a testére tudott gondolni?

Nem, nem, nem, mindent összezavar. Aggódott a férfi miatt, gondoskodott róla, és ezek az érzelmek meggyengítették az ellenállását, pedig azt kellett volna tennie. Meg kellett volna tartania magát a férje számára. Megpróbálta elképzelni, milyen lehet Jamesszel szeretkezni. De a férfi soha nem mutatott iránta semmi szenvedélyt, nem fogta meg a kezét egy pillanatnál tovább, hogy megcsókolja. Mindig azt mondogatta magának, hogy ez a karja és az esetlensége miatt van, de úgy látszik, ezek Reynoldot nem zavarták.

Katherine a bokáig érő sárban elveszítette az egyik cipőjét. Lehajolt, hogy visszaszerezze, és ugrált, miközben megpróbálta felhúzni. Érezte, hogy egy kéz megragadja a könyökét és tudta, hogy megint Reynold az, mint mindig. Lassan felegyenesedett és felnézett, fel azokba az árnyékos ametiszt szemekbe. A férfi szó nélkül nézett rá, és Katherine nem tudta elszakítani a pillantását róla. A férfi keze égette a karja bőrét. Eszébe jutott, amikor az ujjai a testében voltak, a szája az övében portyázott. Visszatartotta a lélegzetét, és azon vette észre magát, hogy a férfi ajkait bámulja. Talán meg fogja csókolni? És ő hagyni fogja, itt a fényes nap alatt?

Csók helyett azonban Reynold olyan erőszakosan húzódott arrébb, hogy Katherine nem is feltételezte volna róla. Levette a csodaszákját a hátáról és mélyen kutatóan benne hirtelen mozdulatokkal. Elálltak az út egy részét, az emberek pedig elhaladtak mellettük Katherine-t taszigálva.

- Reynold, mit csinál? - suttogta végül a nő.

A férfi mintha meg sem hallotta volna, majd előhúzott valami vattaszerű anyagot. Szó nélkül a nőhöz vágta a zsákot, ami nehezen landolt a mellkasán. A zsákmányát két kötegre szedte szét, az egyiket a kara alá gyűrte, a másikat áthúzta a fején. A nő állt leesett döbbenetében, amikor a férfi megigazította a paraszti csuklyát a nyakán és a hátán. A másik csomót szétterítette, és egy gyűrött, fekete vászonkalap került elő belőle szomorkás karimával. Ezt a fejére tette, és olyan mélyen húzta a szemébe, ahogy csak tudta, majd visszatette a zsákját. Katherine végre meg tudott szólalni:

- Miért hord ilyeneket ilyen forró időben?

Reynold türelmetlen pillantást vetett rá, ilyet Katherine még nem látott az arcán.

- Lovag voltam, aki keresztül-kasul beutazta a királyságot. Mit gondol, mennyi ideig tart ki a szerencsénk, hogy nem ismer fel senki?

A nő erre nem tudott mit felelni, hiszen teljesen érthető válasz volt. De érezte, hogy valami más baj is van, valami mélyebb és sötétebb. A férfi sötét pillantást vetett rá és megindult előtte, nem várta meg, hogy a nő megbotlik-e vagy követi. Talán őt okolja azért, mert eltérítette a vallásos esküjétől, bár tegnap

éjjel nem úgy tűnt. Katherine felvonta a szemöldökét, amikor felemelte a szoknyáját, hogy a férfi után siessen, és azt kívánta, bárcsak ne bonyolított volna mindent azzal, hogy beadta a derekát sötétebbik énjének.

Amikor egy facsoporthoz értek, megpillantottak egy várkastélyt, amelynek hatalmas tornyai az ég felé magasodtak és hidak meg bástyák kötötték őket össze. Az örök fel-alá masíroztak vagy látványosan ácsorogtak és strázsáltak. Kőből épült ikertornyok őrizték a kapukat, és mintha vádlón néztek volna le Katherine-re.

Reynold gondolataiba mélyedve bámulta a földet. Katherine-nek hiányzott biztató mosolya. Úgy tűnt, mintha egy teljesen más ember lenne.

Mit tett vele? Az előttük menetelő parasztok elcsendesedtek, miközben kettesével sorba álltak, hogy bemenjenek a kapun. Sokáig kellett várakozni és csak lassú léptekkel haladtak előre. Amikor lement a nap, az ég elvörösödött és hűvös szél fújdogált.

Katherine idegei kezdtek felmondani a szolgálatot. A kapu sötét alagútja nyitott szájként tátongott, a vasrács pedig mintha össze akarta volna roppantani fogaival. Ebben a ruhában meg fogják neki engedni ezek az emberek, hogy találkozzon Jamesszel? Tudta, hogy piszkos, a haja vadul szálldosott az arca körül. Talán nem kellene azonnal megmondania, hogy ki is ő. Várhatna addig, amíg találkozik Jamesszel, aki majd ráismer. Azon gondolkozott, milyen büntudata lesz majd, amikor meglátja a jegyesét. Gyomra mintha megint a lábfejéig zuhant volna.

Az alagút egy pillanatig fölötte ívelt át, majd mintha minden elsötétedett volna. Katherine érezte, hogy Reynold mellette van, hallotta az előtte lévő emberek köhécseléseit. A szél besüvített a lőrésen. Katherine úgy érezte, mintha a lyukakon keresztül az összes ör őt figyelné, mert tudják, hogy megcsalta az urukat.

Feje fölött ismét megjelent az éjszakai égbolt, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Előttük az örök minden paraszt tulajdonát átvizsgálták és elkoboztak mindent, ami egy évszázadra használt késnél nagyobb volt.

Katherine figyelte, ahogy Reynold kinyitotta látszólagos belenyugvással a zsákját, de a fejét még mindig lehajtotta, mintha az örök félelmet keltenének benne, vagy megrémítenék. Katherine tudta, hogy csak színészkedik, bár eddig nem volt szükség ilyesmire. Most miért? Mi olyan különleges ebben a helyben? A férfi hajthatatlan volt abban a tekintetben, hogy kikerüljék a Bolton-kastélyt.

Felvonta a szemöldökét, miközben figyelte, ahogy az örök kirántották Reynold kezéből a zsákját, tartalmát pedig a földre borították. Miközben lábukkal beleturkáltak, Reynold nem szólt semmit, ökleit is ellazította, mintha az, hogy a dülésukat látja, semmilyen reakciót nem váltani ki belőle. Katherine azonban érezte, hogy a vad indulat egyre erősödik benne, és már alig tudja visszafogni magát. Mintha elemésztené a düh. Mit váltott ki a férfiből egy szenvedélyes éjszaka? Ez is egy újabb bűn, ami Katherine egyre növekvő listáját gyarapítja?

Amikor az örök ledobták a zsákot és visszatértek a kapuhoz, Katherine letérdelt, hogy összeszedje Reynold holmiját. A férfi mellette állt, nem mozdult, nem tett semmit, hogy segítsen. A nő egyszer felnézett, és elkapta a pillantását, amely szinte égette. Csak egy pillanatig látta benne az éhséget és a fájdalmat, aztán a férfi arca ismét a makacs hallgatás és keserűség kifejezését vette magára.

Katherine hirtelen megborzongott, mintha a tél jönne el a hűvös nyári este helyett. És mindez Reynold egyetlen pillantása miatt. Elejtett egy tekercs fonalat, amit a kezében tartott, mert megdöbbsent, hogy mennyire bizserog a keze.

Eltátotta a száját, amikor Reynold leguggolt mellé, izmos karjával mindent besöpört a zsákba, majd otthagya a nőt, és elindult a kastély épülete felé.

Katherine csak bámult utána, szája nyitva maradt a döbbenettől. Mit tett, amitől a lovagias szerzetes ilyen hideg idegenné változott?

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Katherine elfojtott egy döbbsé kiáltást, amikor durva kezek megragadták a hóna alatt és felsegítették. Megfordult, és a parasztlány anyjának pillantásával találkozott a tekintete, egy nyers öregasszonnyal, aki alig ért Katherine álláig.

Az asszony szája be nem állt.

- Férjek - rőfögte együttérzőn. - Ne is próbálja megérteni őket.

Ezzel a bölcs mondással tovább tolta maga előtt Katherine-t a masszív kétszárnyú ajtó felé, amelyen keresztül Reynold is eltűnt.

Katherine felment a lépcsőn a nagy előcsarnokba, a második emeletre, és döbbsénetében megállt. Legalább száz ember volt a teremben, szaguk és hangjuk pedig olyan volt, mintha egy falat húztak volna fel elé. Asztalok asztalok hátán, zsúfolásig telve falusiakkal, utazókkal és katonákkal, akik nevetgéltek és kiabáltak. A szolgálólányok úgy nyüzsgöttek, mint a méhek a méhkasban, nehéz tálcákat cipeltek, hússal megrakva. A fehérre meszelt falak magasra nyúltak a feje fölött, és varázslatosán hímzett, egzotikus színű falikárpitok díszítették. Az embernél is magasabb kőkandallók a terem minden sarkát elfoglalták és füstös fényel árasztották el a termet.

De nem csak ez volt az egyetlen fényforrás. Hátrafesztette a nyakát, felnézett a magasba, és a lemenő nap halvány vöröses fényét látta egy hatalmas üveglakon át. Eltátotta a száját, mintha ő is egy paraszt lenne, nem pedig egy gróf leánya.

Egy lábára mért erős ütéstől elvesztette az egyensúlyát. Az ajtófélfának támaszkodott, amíg az egyik kastélybeli kutya elszurrant mellette. Erősen belesimpaszkodott az ajtóba, és döbbsénten bámulta az eléje táruló látványt. Most lelkesnek kellene lennie. A vőlegénye a jelek szerint gazdag ember, és nem olyan, akinek ő csak a pénze miatt kell. Katherine azonban megrémült. Soha nem látott ennyi embert együtt életében. Hogyan fogja a kastély úrnője ezt az egészet a kezében tartani? A neveltetése csak egy kis birtok nyugodt vidéki életéről szólt. James Markham, Bolton grófja ennyi erővel arra is kérhetné, hogy London polgármestere legyen!

Elvesztetnek, bizonytalanak érezte magát, és hirtelen nevetségesnek, amiért azt hitte, hogy csak elfut otthonról és értesíti a királyt a nemesi árulókról. Tessék, hát ebbe keverte bele magát! Elvesztette a szüzességét, elcsábított egy szerzetest, és a vőlegénye valószínűleg szóba sem fog állni vele soha többé. Nem akart mást, csak elfutni innen. Megfordult, és egy fémpáncélba öltözött katonába ütközött. Az lesandított rá, arcát betört orra és fél füle csúfította el. Katherine nem akart elájulni. A terem azonban annyira forró és füstös volt, őt pedig lökdösték és belékönyököltek.

- Katherine?

Megkönnyebbülésében elernyed, Reynold pedig elkapta hátulról. A nő megfordult, átölelte, és nem érdekelt, hogy mit fog gondolni a férfi azok után, hogy ő megesküdt, hogy maguk mögött hagyják a múltat.

- Reynold - sutogta a férfi nyakába. *A védelmezőm*, gondolta magában.

- Rosszul van?

A nő megrázta a fejét, nem szólt semmit, és azon gondolkozott, mi lehet a gond. Majd hirtelen megértette. Reynold karja az oldalánál volt, és nem viszonozta az ölelését. *Biztosan gyűlöl*, gondolta Katherine és igyekezett visszatartani a könnyeit. *Nem csak a saját életemet tettem tönkre, hanem az övét is.*

Hátralépett és felnézett a férfi arcába. A férfi nem tűnt dühösnek; tulajdonképpen semmilyen érzelm nem volt az arcán, leszámítva az udvarias érdeklődést.

- Jól vagyok - mondta a nő, és elátkozta rekedt hangját. - Csak a gyomrom tüntet az üresség ellen.

- Találtam helyet, ahová leülhetünk - mondta a férfi és előrement, hogy mutassa az utat.

Katherine látta, hogy a csodaszákja egy zsúfolt asztal peremére van téve, mintha csak arra biztatna, hogy valaki lopja el. A nő egy pillanatra megérintette a vászonzsákot, amikor leült. Reynold mellé telepedett és pardonokat mormogott. Katherine estéje már tönkrement, és még mindig nem gondolkozott el azon, hogy hogyan akar majd a gróf elé kerülni.

Amikor megkezdődött ez esti dínomdánom, Reynold Katherine mellé telepedett a padra, hátát nekidöntötte a falnak, állat a mellkasára engedte. Megpróbált úgy tenni, mintha csak alvásra vágyna, de

szeme a kalapja karimája alatt olyan éberem figyelt, hogy szinte fájt. Kíváncsi volt, hogy Katherine mikor akarja megkeresni a család magánlakosztályát, de úgy tűnt, hogy a nő nem siet, ő pedig örült ennek. Ott ült mellette egyenes háttal, kezét finoman összekulcsolta ölében, arany haja a vállára és a mellére omlott. Szereznie kellene neki egy fátylat, amivel eltakarhatja a haját - úgy néz ki, mint egy fiatal leány, és nem úgy, mint a felesége.

A férfi elfordult és keresztbe fonta karját a mellén, megpróbálta leküzdeni dühét és keserűségét. Annyira megtépázták ezek az érzelmek, hogy a feje egyfolytában fájt. A nyaka már sajgott attól, ahogy megpróbálta eltakarni arcát a szolgák elől, bár egyikük sem tűnt ismerősnek.

Egyre nagyobb félelemmel figyelte a folyosót, ami a család lakosztályába vezetett, minden pillanatban azt várta, hogy besétál a bátyja és azonnal észreveszi őket. Katherine pedig pontosan ezt akarta. Ha James megtalálja a lányt, Reynold nem tehet mást, minthogy a háttérben marad.

Katherine végre összeszedte bátorsága utolsó darabkáit és felállt. Reynoldhoz fordult, aki lemondóan nézett rá.

- Egyedül fogom megkeresni Jamest - mondta és összerándult, amikor a férfi nem ajánlotta fel a segítségét. - Talán jobb, ha nem kérdezi ki magát. Ha... szóval ha gondolja, eltűnhet az éjszaka leple alatt. Soha nem mondom el senkinek.

Katherine szemét könnyek kínozták a gondolatra, hogy soha többé nem látja a férfit. Odaadta neki azt, amit nem adott más férfinak, az elmúlt négy nap minden egyes pillanatát vele töltötte. Az élete már nem lesz ugyanaz nélküle, ha nem vigyázza minden egyes lépését.

- Addig nem megyek el, amíg nem tudom, hogy biztonságban van - szólalt meg Reynold és még egyenesebben ült, arca pont a nőé alatt volt.

Katherine elbűvöltnek érezte magát, belenézett a férfi kemény arcába és égő szemébe. Szerette volna megsimogatni ujjával a szemöldökét, hogy enyhítse a feszültséget, amit benne látott. Szerette volna karjában tartani a férfit, talán most utoljára. Kezét lágyan a férfi vállán pihentette, egy pillanatig dörzsölgette, majd remegő ujjakkal megérintette az állat. Reynold szorosan összezárta szemét, mintha nagyon fájna, majd egy sóhajtással kezébe zárta a nő kezét, arcát a melle közé nyomta. Katherine a fejére hajtotta az állat és behunyta a szemét. Nem tudta, hogy miért váltott ki ilyen érzelmeket Reynoldból, de megköszönte a menyecskének, hogy életében legalább egyszer megtapasztalhatta ezt.

- Mennem kell - suttogta. - Nem tudom, hogyan köszönjem meg önnek mindazt, amit értem tett.

Amikor a nő indult volna, Reynold szorosan magához ölelte.

- Ott van a lépcső, ami a család lakosztályába vezet - mondta és a túloldali fal közepére mutatott, ahol fáklyák fénye táncolt egy lépcsőházban, ami a kastély mélyébe vezetett.

- Honnan...

A férfi ujjával megérintette a nő ajkát.

- Tudtam, kit kell megkérdezni. Csak menjen, Katherine.

A nő gyorsan megcsókolta, majd elment.

Amikor Katherine végigment az elhagyatott folyosón, az jutott eszébe, hogy Reynold talán rossz irányt mutatott. Senkivel sem találkozott útközben, sem egy szolgálival, sem a család valamelyik szépen felöltözött tagjával. A folyosó mentén több ajtón is benyitott, de csak egyszerű hálószobákat talált vetetlen ágakkal és üres falakkal. Hol vannak az emberek? Hol van a vőlegénye?

A folyosó végéről lábdobogás halk visszhangját hallotta a lépcsőkön. Katherine gyorsan tartóval együtt lekapott egy gyertyát egy falmélyedésben lévő polcra és belépett a legutolsó szobába. A szoba széles volt, mennyezete magas, és egy hatalmas ablak volt benne, mélyen a szemben lévő falban. Sötét függönyök lógtak az ágyról és minden szék párnázott volt. A szoba azonban üres volt; sehol a gróf, sehol a család, tűz sem égett a kandallóban. James bizonyára elment.

Katherine behunyta a szemét, miközben elfogta a kimerültség. Nem lesznek lovai és fegyverei, hogy segítségére legyenek a király megmentésében. Csak ő lesz és Reynold. A férfi gondolatára megjelent előtte egy reménysugár. A férfi igenis képes őt megvédeni és biztonságban eljuttatni Richárd királyhoz. Bárcsak el tudná felejteni, hogy mi történt köztük!

Megpróbálta úgy emlékezetébe vésni ezt a szobát, hogy majd egy napon az övé lesz. Itt fog majd aludni, itt fognak megszületni a gyermekei. Nem tudott nem arra gondolni, hogy milyen sötétnek és nyomasztónak hat a pislákoló gyertyafényben. Majd a saját ízlése szerint kell berendeznie - ha James hagyja. Katherine felsóhajtott és megfordult, hogy kimenjen.

Az ajtó hirtelen feltárult majd becsapódott. A huzat eloltotta a gyertyát. Katherine rémületében, hogy felfedezték, elejtette a használhatatlan gyertyát és hátrálni kezdett.

- Hát csak megtanátam, naccsága.

A férfi hangjának hallatán elfojtott egy nyögést. Ő volt az, a férfi, aki két napig lihegett a fülébe, és kegyetlen élvezettel fogta a derekát.

Szíve olyan hevesen dobogott, hogy szinte visszhangzott a szobában, Katherine pedig elbotlott az egyik székben, majd kiegyenesedett. Az volt az egyetlen előnye a férfival szemben, hogy még emlékezett a szoba berendezésére. Visszatartotta a lélegzetét és az ágy irányába indult.

- Gyűjjon, naccsága, ne nehezcse meg a saját dógát! Épp eléggé haragszok azér', amit a barátja csinát velem. Szépen megütött, nem mondom.

Katherine lába nekiütődött az ágynak.

- Már elegendem van abbó', hogy magát követem. Kezdem elveszteni a türelmet. Aggyá fel és nem fog fájni.

Katherine kezével elkapta az ágy egyik oszlopát és kétségbeesetten kapaszkodott bele. Talán így elcsalhatná, átmászna az ágyon és még a férfi előtt elérné az ajtót. Hallotta a férfi riasztó lélegzését.

Az ajtó hirtelen megint kinyílt.

- Katherine?

- Vigyázzon! - sikoltotta, amikor az emberrabló Reynold felé vetette magát és az ajtófélfának ütötte a testét. Katherine nem sokat látott a folyosón égő fáklyák fényénél, csak az összekeveredett testeket, ahogy a padlón gurulnak. Megfordult, és az ágy melletti asztalnál tapogatózott, keresett valamit, bármit, amit fegyverként használhat. Talált egy nehéz gyertyatartót és a feje fölé emelte. De honnan tudná megkülönböztetni Reynoldot a tolvajtól?

Nehéz csizmák csoszogása közeledett a folyosón, majd fáklyák vakító fénye nyomult be hirtelen a szobába. Katherine eltakarta a szemét.

- Állj! - kiáltotta valaki.

Látta, ahogy a tűz fénye kivont kardok pengéjén csillan meg. Két katona szétválasztotta Reynoldot és a rablót.

- Tolvajok! - kiáltotta az emberrabló. - Idáig követtem őket, hogy megnézzem, mit csinának. Meg akartak ölni!

- Ez hazugság- felelt Reynold méltóságteljes és nyugodt hangon. Csuklyája félrecsúszott, Katherine pedig látta azt az ostoba kalapot a kezében összegyűrve.

Katherine azt hitte, hogy van valami esélye annak, hogy hisznek nekik, a vöröshajú férfi azonban egyenesen felé mutatott.

- Nézze csak, mi van nálla!

Döbbenet vette észre, hogy még mindig a gyertyatartót szorongatja a kezében, az pedig ezüstösen csillogott a fáklyák fényében.

- De én csak megpróbáltam...

Két katona megragadta a karjánál fogva és kirántották kezéből egyetlen védőfegyverét. Az őrmester volt az egyetlen, aki fel volt fegyverezve, bár elég réginek tűnt a fegyverzet még Katherine szegényes nézőpontjából is.

- Majd az uraság eldönti, hogy ki a tolvaj hármuk közül. A börtönbe velük!

- Várjon! - kiáltott Katherine, és megpróbált valami méltóságot csempészni a hangjába. - A nevem Lady Katherine Berkeley, és én vagyok Bolton urának leendő felesége.

A szobára csend ült, amikor Katherine az ajkába harapott, és szándékosan kerülte Reynold pillantását. Mennyire utálta, hogy ilyen fájdalmat kellett neki okoznia. De az a legjobb, ha megtudja az igazat. Most olyan helyzetbe került, hogy segíteni tud a férfinak és a királynak.

Aztán kitört a nevetés, az egyik férfi után a másiktól, amíg az egész szoba nem zengett tőle és lüktetett a fejében. Csak Reynold nem szólt semmit, lehajtotta a fejét.

- Nem hisznek nekem? - kérdezte a nő, miközben fogvatartóival küzdött.

Az őrmester egyik kesztyűs kezével megtörölte a száját.

- Hát, kislány, nem arról van szó, hogy nem lenne elég csinos, ha... egy kicsit megmosakodna. Kár, hogy nem gondolta ki korábban a tervet. Legalább... megmosakodhatott volna.

Katherine érezte, hogy arca elvörösödik a megaláztatástól, amikor a férfiak továbbra is csak nevettek rajta.

- Az igazat mondom! Ha az uraság visszatér, mindannyiukat... - küszködött, hogy a lehető legrosszabb jusson az eszébe, amit a katonákkal tehetne, de szegényes ismeretei cserbenhagyták - komolyan meg fogja büntetni!

A férfiak egyre hangosabban hahotáztak, miközben elvezették.

Reynold csak egyszer nézett rá, majd elfordította a fejét.

Az, amikor keresztül vitték a kastély legmélyebb részein, Katherine életének legmegalázóbb élménye volt. Mindenki őt bámulta vagy vigyorgott rajta, és végül nem maradt más választása, minthogy felemelje az állat, és úgy tegyen, mint akit igazságtalanul vádolnak.

Az óriási lakóépület hátsó felében a talaj élesen lejtett lefelé. A csoport egy magas fal mellett haladt, Katherine pedig megborzongott a falból áradó hidegtől. Végül egy kerek toronyba vezették őket a kerítésfal sarkában. Katherine két faajtót látott maga előtt a mocsokba süppedve. Meglepett tekintetét Reynoldra emelte, és érezte, hogy megrezzen, amikor meglátta a férfi állkapcsának szoros vonalát és ökölbeszorított kezét.

Az egyik őr felemelte a csapóajtót, és Katherine térde megroggyant a kiáradó rossz levegőtől, a puszta rémület kezdett eluralkodni rajta.

- Nem zárhatnak be ide egy hölgyet - szólalt meg Reynold.

- Nem, tényleg nem - értett egyet az őr. - De ez itt nem egy hölgy. Hacsak nem arra gondolt, hogy nekünk nyújtson társaságot.

Katherine torkából fuldokló hang tört elő.

- Csak két börtön van? - kérdezte Reynold.

Az őrmester bólintott.

- Akkor ő velem jön.

- Férfiak és nők külön. Nem engedhetjük át a szórakozást magának, ugye?

Az emberrabló egyetértően horkantott.

Reynold azonban Katherine-t figyelte. Láta szemében az ösztönös rémületet, és hogy hogyan reszket az egész teste. Hirtelen kényszert érzett, hogy folytassa a tárgyalásokat, mert a nőn látszott, hogy nem tudja a sikolyait még egy percig visszatartani.

- Nézzenek rá! - kiáltotta. - Vállalják azért a felelősséget, ami odalent történhet vele? Mi van akkor, ha tényleg az, akinek mondja magát?

Mindannyian felröhögtek és egymást böködték a könyökükkel.

- Vállalják a felelősséget azért, ha rosszul bánnak vele? Én megvédem őt. Biztonságban lesz.

Az őrmester megfordult és Katherine-re nézett, aki fogva tartójának karjai közt vergődött és egyre hátrált a lyuktól.

- Ó, rendben. A kettő megy egy helyre. Maga először. Reynoldra mutatott.

- Nem - felelte. - Nem bízom magában, hogy utánam fogja küldeni. Ő megy le először, én pedig utána.

- Nem - suttogta Katherine, miközben a lyuk felé rángatták. - Ne, kérem! Nem mehetek oda le!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

- Én is jövök, ígérem - mondta Reynold, hogy meggyőzze Katherine-t, most az egyszer engedelmeskedjen neki. Miközben egyre jobban féltette a nőt, keserősége és haragja elszállt.

A nő a katona kezébe csimpaszkodott, miközben az megpróbálta lerázni magáról a lyuk szélénél. A férfi keményen megütötte, és a nő egy kiáltással beletántorodott a tátongó lyukba. Reynold előrehajolt, és megingott, amikor a két katona megragadta a karját.

Az őrmester kezét Reynold mellkasára tette, és válla fölött az embereihez beszélt.

- A nőt hagyjátok egyedül. Hozzátok fel a kötelet!

Katherine zokogott, arcát tenyerébe temette, válla reszketett. Reynold torka elszorult. Mindez az ő hibája volt. Bárcsak bízott volna az ösztöneiben és távol tartotta volna Katherine-t a bátyja kastélyától. A nő kudarcának látványa szinte elviselhetetlen volt.

- Nem fog tudni lemászni - mondta. - Az egyik karja sérült.

Katherine elvette kezét az arca elől és rámeredt.

Á, végre valami lélekjelenlét, gondolta magában Reynold megkönnyebbülten.

A katona felhúzta a kötelet, ami a csapóajtó közelében lévő karóhoz volt erősítve. A végén lévő hurokra mutatott:

- Majd leengedjük.

- Hibát követnek el - szólalt meg Katherine rekedt hangon. - Én valóban Lady Katherine Berkeley vagyok, és azért jöttem, hogy segítséget kérjek Bolton urától!

- A gyönyörű beszédét tartogassa az uraságnak - válaszolta az őrmester, miközben a lábára erősítette a hurkot.

- Mikor jön vissza a gróf? - kérdezte Reynold.

A vöröshajú emberrabló felnevetett.

- Magának nem elég korán, testvér - rántott egyet magán, hogy enyhítse a katona szorítását, majd kidugta a nyelvét a fogai helyén lévő lyukon.

Reynold hűvösen nézett rá.

Katherine mindkét oldalán állt egy ór, majd pont az orra előtt felemelték a kötelet, és utasították, hogy kapaszkodjon bele. Egy pillanattal később felemelték és a lyuk fölött lógatták. Katherine sikoltozott, miközben a kötél ingott és pörgött.

- Kapaszkodjon erősen! - kiáltotta Reynold.

- Segítsen! - a hangja erőtlennek tűnt, ahogy a lyuk mélyébe süllyedt. Aztán a férfi már nem hallott mást, csak a nő halk zokogását.

- Húzzátok fel a kötelet! - Reynold lerázta magáról az öröket, a lyuk széléhez állt és lenézett a sötétségbe. Megigazította a csuklyáját és helyére tette a kalapját. - Van egy fáklyájuk?

- Minek? Hogy tüzet rakhasson, amiből aztán kimenthetjük? - nevetett fel az őrmester.

Reynold a nyílásnál állt és figyelte, ahogy az egyik katona felhúzza a kötelet. Egy vad pillanatra megfordult a fejében, hogy mindegyiküket megtámadja. Karja remegett a késztetéstől, hogy kardot ragadjon; szíve hevesen dobogott a vérontási vágytól. Mégis inkább lemondott a régi módszeréről. Egy ember öt fegyveres férfival szemben nem számíthat győzelemre. És akkor Katherine itt maradna, hogy rajta töltsék ki a dühüket.

Reynold belelépett a hurokba, háttal állt a lyuknak, és nézte, ahogy három férfi is összekapaszkodik, hogy elbírják a súlyát. A perem fölé helyezte a lábát és rálépett a kötéltre. A férfiak röhögtek és a kötél elcsúszott a kezeik között. Reynold előre dőlt, hogy megállítsa, és érezte, hogy a gyomra a lábába süllyed. Ha leejtik, Katherine egyedül marad. Arasonként csúszott egyre lejjebb a nyikorgó kötélre.

- Menjen arrébb, Katherine! Nem szeretnék magára esni.

A levegő egyre hűvösebb lett, minél mélyebbre került. Rossz levegő keringett körülötte, de nem kerítette hatalmába. Amikor lába talajt fogott, Reynold eloldotta a kötelet, és hallgatta, ahogy suhogott a levegőben, amint felhúzták. A csapóajtó becsukódott, és teljes lett a sötétség.

- Katherine? - Reynold csoszogva lépkedett a szalma- és törmelékrétegeken. Apró lények távoli motoszkálását hallotta. - Katherine, merre van?

- Itt - suttogta a nő.

A férfi előrenyúlt a hang irányába, és megtalálta a reszkető testet. A karjába húzta, és hagyta, hogy a mellkasán zokogjon.

- Annyira sajnálom - mondta a nő hajába a füle felett. - Bárcsak meg tudtam volna óvni ettől.

- Az én hibám - suttogta a nő és még szorosabban belecsimpaszkodott. - El kellett volna mondanom... mindent. El kellett volna...

A férfi megérintette az ajkát, hogy elhallgattassa. Amikor az ujjá megremegett, visszahúzta.

- Fel kellene fedeznünk az új szállásunkat, és találni valamit, ahol legalább leülhetünk.

Katherine bólintott, haja a férfi állat simogatta.

- Tessék, fogja meg a kezem.

A férfi az egyik kezével megragadta az ujjait, a másikat egyenesen tartotta maga előtt. Mielőtt a falnak ütközött volna, Katherine megbotlott. A férfi elkapta.

- Hadd találjam ki - szólalt meg Reynold. - A ruhája volt, a cipője, a...

Katherine karon ütötte.

- Azt hiszem, ez egy favödör. Nézzük csak!

- Ne érjen hozzá! Soha nem tudhatja, ki járt itt előttünk.

- Erre nem is gondoltam.

Reynold kinyújtotta az egyik lábát, amíg el nem érte a tárgyat. Az előbújó szagtól visszafordult.

- Reménykedjünk abban, hogy hamarabb kijutunk, minthogy ehhez kelljen folyamodnunk - félrerúgta a kellemetlen vödröt.

- Reynold - suttogta a nő.

A férfi hallotta szavai mögött a könnyeket. Egyik karjával átölelte a nő vállát és vezette tovább.

- Majd később minden másra gondolkozunk.

Találtam egy falat.

Együtt tapogatták ki a nedves, egyenetlen kőfalat és jobbra indultak. Reynold hamarosan beütötte a sípcsontját egy rozoga priccsbe. Végigfuttatta rajta a tenyerét, és talált egy rongyos pokrócdarabot.

- Milyen gondoskodóak - mormolta maga elé.

- Mi az? - kérdezte Katherine mellette a sötétben.

- Egy pokróc... azt hiszem.

Kirázta amennyire csak lehetett, majd odanyújtotta a nőnek.

- Nem, köszönöm.

A nő undora láttán Reynold elmosolyodott. Felfordította a priccsset, kétszer belerúgott, majd kiegyenesítette.

- Tessék. Le szeretne ülni, amíg én folytatom a felfedezőutat?

A nő megtalálta a karját, majd megragadta a könyökét.

- Még egyszer nagyon köszönöm, de nem.

Reynold kuncogott és megveregette a kezét,

- Ön nagyon bátor, Katherine.

A nő felsóhajtott.

- Nem, nem vagyok az. Ha egyedül lennék, mostanra már biztosan megőrültem volna.

- Lebecsüli saját magát - felelte a férfi és megsimogatta a nő puha kezét. Emlékezett rá, hogyan táncolt a tűz fénye az ujjain, amikor mindegyiket végigcsókolta. Megborzongott, és még mindig érezte, hogyan húzta végig a nő körmeit a hátán, amikor felkiáltott a gyönyörtől. Csak múlt éjjel történt volna?

- Mit gondol, mennyi ideig leszünk itt? - kérdezte a nő félbeszakítva Reynold emlékeit.

- Ki tudja? Úgy tűnik, hogy a gróft hamarosan visszavárják, különben ők maguk intézkedtek volna az ügyünkben. Talán a vőlegénye szeret minden hatalmat a kezében tartani.

Abban a pillanatban megbánta a gúnyolódást, amikor kinyitotta a száját. Honnan jön ez a keserűség? Hát nem tudta mindig is, hogy ez a nő nem az ilyen alakoknak való, mint ő?

Katherine megdermedt és elvette a kezét a férfi karjáról.

- Biztosan nagyon dühös rám.

Reynold megvonta a vállát.

- Tudtam, hogy vannak titkai. Tudtam, hogy hamarosan... férjhez fog menni - az utolsó szavakat szinte úgy köpte ki, és rosszul lett, amikor elképzelte a bátyját és Katherine-t egy meztelen ölelésben összefonódva.

Katherine egy pillanatig nem szólt semmit, és azon tépelődött, hogy elmondjon-e mindent a férfinak, vagy elhallgassa előle a titkait.

- A monostornál nem fedtem fel a teljes nevemet, mert attól féltem, hogy hazavisz.

- És igaza is volt.

- Nem mehettem haza! Az emberrabló is arra számított, hogy oda megyek. Ott várt volna, és az egész családomat veszélybe sodorta volna.

- Miért? - kérdezte a férfi és erősen megrázta Katherine vállát.

Katherine a tintaszerű sötétségbe nézett, amit a férfi arca helyén látott.

- Elég a színjátékból! - mondta a férfi. - Miért kell figyelmeztetnie a királyt?

Katherine már szóra nyitotta a száját, de nem jött ki rajta semmi. Reynold megint megrázta és ettől fájni kezdett a karja.

- Ez fáj - mondta.

- Mit gondol, mit tett velem?

Erre nem tudott mit felelni, csak az igazat.

- Az apám barátai... nemesi társai... vadászatra gyűltek össze nálunk. Valaki kihallgatta, amikor arról beszéltek, hogyan fogják Tudor Henriket támogatni, persze nem nyíltan.

- Felségárulók? - a szó csengése még inkább elsötétítette a lyukat.

- Azt mondták, majd úgy tesznek, mintha Richárd király oldalán állnának, majd a király leggyengébb pillanatában Henrikhez fordulnak.

Reynold egy percig semmit sem szólt, Katherine pedig arra várt, hogy mondjon valamit a bátorságáról és az odaadásáról.

- Nem küldhetett volna inkább egy levelet?

A nő eltolta magától a férfi kezét.

- Küldhettem volna, de ezt a lehetőséget megvonták tőlem. Rájöttek, hogy mit tudok és elraboltak! Mit kellett volna tennem, hagyni, hogy megfélemlítsenek? Richárd királynak szüksége van a segítségemre. A felesége, Anna az unokatestvérem. Nem tehetem meg, hogy csak egyszerűen hazamegyek, és engedem, hogy elárulják őket.

- Még mindig nem értem ezt a nagy titoktartást. Ön maradhatott volna biztonságos helyen, elbújhatott volna, miközben megkér engem vagy valaki mást, hogy vigye el az üzenetet. Miért nem bízott meg bennem?

Katherine belerúgott egy szalmakötegbe.

- Reynold, hiszen semmit sem tudtam magáról. Nem kockáztathattam az apám életét azzal, hogy megbízom egy idegenben.

A férfi felhördült.

- Mi köze van ehhez az apjának?

- Ezek a férfiak az apám birtokán gyűltek össze. Az emberek arra gyanakodnának, hogy ő is felségáruló, pedig nem az.

- Teljesen biztos benne?

- Reynold! Richárd király feleségének rokonai vagyunk! Miért akarna az apám ártani a férjének?

- Azt mondta, hogy "valaki" kihallgatta az árulókat. Az apja volt az?

- Nem. A szeretője.

- És maga meg akarja védeni ezt a nőt? - kérdezte Reynold.

Katherine kihallotta a gúnyt a hangjából. Tudta, hogy elég szokatlan családja van.

- Eleanor... sokkal inkább az anyámként viselkedik, mint a szülőanyám. Ha a felségárulók rájönnek, hogy ki hallgatta ki őket, meg fogják ölni.

- Azt nem tudhatja - felelte a férfi. - Magát sem ölték meg.

- Én nem egy férfi szeretője vagyok, és nem is közember.

Katherine riadtan fogta fel, hogy mit is mondott éppen. Ő sem volt jobb, mint Eleanor, az apja szeretője; ugyanazokat a bűnöket követték el.

- Katherine...

- Remélem, már éppen elég kérdésére válaszoltam ma estére. Nem folytathatnánk a felfedezőutat?

Amikor a nő kikerülte volna, Reynold megmozdult, továbbra is a nő kezét fogva. Együtt találtak egy lőrést a távolabbi falon, amelyen hűvös levegő áradt be, amely megkönnyebbülést hozott ebben a bűzben. Ott álltak a nyílásnál és csak lélegeztek.

- Azt hittem, a föld alatt vagyunk - mormolta Katherine és kisandított a sötét vidéki tájra.

- A talaj lefelé lejtett, miközben a toronyhoz értünk. Ennek a tömlöcnek a fala egyenetlen, valószínűleg egy sziklába vájták.

Együttes erővel áthúzták a rozoga priccset a lőréshez. Katherine hallotta, hogy Reynold kipróbálja, elbírja-e a priccet, majd gyengéden lehúzta maga mellé. Kényelmetlenül mozgolódott.

- Reynold, tudnia kell, hogy semmi nem változott meg.

A férfi nem válaszolt és nem is húzódott el.

- Ha James visszajön, tisztázom magam a vádak alól.

- El fogja hinni, hogy kicsoda ön? Látta magát elégszer ahhoz, hogy emlékezetébe vesse minden arcvonását, ahogy én?

Katherine valahol mélyen érezte, hogy Reynold szavaiban lehet némi igazság.

- Ebben a ruhában lehet, hogy nem ismer meg, de nem fog sokáig tartani, amíg meggyőzőm. Akkor majd ön szabadon elmehet. Már nem kell többé kockára tennie az életét értem.

- Nem erőszakkal kényszerítettek arra, hogy elhagyjam a monostort, Katherine.

A nő hanyatt dőlt, még közelebb a férfi melegségéhez.

- Vissza fog menni?

Hallotta, hogy a férfi feje tompán puffan a falon.

- Vissza kellennem - egy percig csendben maradt. - Katherine, kik voltak a felségárulók?

- Nem fog válaszolni a kérdésekre?

- Mondja el.

A nő megint hallotta a keserűséget, amely ismét ott bujkált a férfi hangjában. Minden oka megvolt rá, hogy haragudjon Katherine-re azért a helyzetért, amelybe került miatta. Hiszen tulajdonképpen ő maga csábította el a férfit, majd a jövőbeli férje otthonába. Miért is bízna rá az ő terveit?

- Northumberland grófja. És Lord Stanley...

- Ez nem lep meg - szakította félbe Reynold. - Tudor Henrik anyját vette feleségül.

- De hűséget fogadott Richárd királynak. Ő a király egyik tanácsadója. Hogyan élhet vissza a szavával?

- Ha a saját fejük forog kockán, a legtöbb férfit nem érdekli a becstelenség. Még valaki?

- Csak Suffolk hercege.

- A herceg... - Reynold hangja enyhe káromkodásba csuklott. - Az ő fia Richárd örököse.

- Tudom - suttogta a nő. - Már senki sem hisz a lojalításban?

- Maga igen.

A férfi hangja lágyan, mélyen bűgött fel a mellkasából, és válaszként remegést váltott ki a nőből, amely mintha a combjai között kezdődött volna. A bőre lángolt a melegtől. A gyapjúruha és a köpeny benntartotta testénél a meleget, amíg csak a melle nem kezdett égni tőle. Térdre emelkedett és arcát a hűvös légáramlatba tartotta, ami a lőrésen keresztül áradt befelé. Testét a sziklafalnak nyomta, hogy engedelmessegre bírja a testi vágyat.

Nem hagyja, hogy a múlt éjszakai hibát ismét elkövesse. A vőlegénye otthonában volt - igaz, hogy a börtönben, de hamarosan ki fogják engedni. Nem engedheti meg, hogy ez a gyengeség, ez a bágyadtság megint eluralkodjon rajta. Ez csak még jobban fájna Reynoldnak, amikor James visszatér, és a jövőbelijét követeli. És ez a nő Katherine, aki egész életében a bűnei miatt fog szenvedni. Nem szállhat szembe apja azon akaratával, hogy a gróftól kell férjének választania.

Nem szólt semmit, csendben maradt, azon küszködött, hogy kitisztítsa a gondolatait és csak a küldetésére gondoljon. Reynold azonban ott lélegzett mellette, hatalmas teste nyugtalankodott a

priccsen, melegére olyan szüksége volt a nőnek, mint a tűzre egy téli viharban. Mert ezt kavart benne a férfi, a vágyak viharát, és olyan gonosz és elsöprő bűnök viharát, hogy nem tudta, miért, és nem tudta, milyen okból ne érinthetné meg őt. Érezte, hogy a férfi feje a csípőjének dől és megborzongott.

- Katherine - szólalt meg a férfi, és a név szinte egzotikusnak hatott mély, rekedt hangján.

- Nem, ó, nem - suttopta a nő. Legnagyobb megdöbbenésére hangja suttogássá halkult, amikor Reynold keze combja hátsó részéhez ért, majd lassan felfelé vándorolt, a vászont és gyapjút neki dörzsölte érzékeny bőrének. Egyik hatalmas tenyerébe fogta a nő fenekét és gyengéden, ritmikusan masszírozni kezdte izmait. Katherine a falba kapaszkodott, és minden erejével azon igyekezett, hogy ne omoljon össze a férfi karjában és könyörögjön neki, hogy könnyítsen gyötrő vágyán, amit már nem tud kordában tartani.

- A pokol tüzében fogok égni ezért - mondta a férfi fejét a nő csípőjéhez nyomva -, de semmi sem lehet rosszabb annál a tűznél, amit akkor érzek, ha ön mellettem van.

A tűz, amelyről a férfi beszélt, őt is égette és emésztette addig, míg már a tömlőc sötétjével sem törődött. Minden érzékszerve erre az alatta levő férfira szegeződött, aki mellett sokkal inkább nőnek érezte magát, mint bármikor máskor életében.

Katherine tudta, hogy meg kellene ütnie a férfit, sikoltoznia kellene, vagy tenni valamit, ehelyett azonban mozdulatlan maradt, akarata ellenére is reszketett, a férfi kezének gyengéd nyomása a hátán a helyén tartotta. Érezte, hogy a férfi megérinti meztelen térdét és kínzó lassúsággal kúszik egyre feljebb. A férfi ujjai a combja közti göndör szőrt fésülgette, a nő pedig összerándult az érintésétől.

- Nyíljon meg nekem - suttopta a férfi.

Katherine még mindig mellette térdelt, a lőrés kőalapzatára támaszkodott és reszkető térdét kissé szétnyitotta. A karjába fojtott egy morgást, amikor a férfi ujjai felkúsztak a combja között, amíg meg nem találták a nő legforróbb központját, és el nem kezdték simogatni. Katherine feje hátrahanyatlott, amikor lágy vonaglás futott végig mellén és combjai között. Az elmúlt éjszaka minden egyes pillanatára emlékezett - emlékezett rá és imádkozott azért az elképesztő feloldódásért, amelyről azt hitte, nem is létezik.

Katherine öve a priccsre hullott. Reynold keze lecsúszott a combja hátsó felén a ruha alá. A nő halkán felkiáltott, amikor a férfi durva tenyerébe vette csípőjét elől és hátul. Megborzongott és le is esett volna, ha nem kapaszkodik halálos erővel az ablak kőpárkányába. Most akarta a férfit. Érezni akarta azt a feloldódást, azt a rántást, a kielégíthetetlen, fájdalmas, gyönyörű vágyat a férfi iránt.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Reynold két tenyere összeért és a sima, puha hasra simult. Remegett az erőlködéstől, hogy visszatartsa magát attól, hogy abban a pillanatban mindent elvegyen a nőtől. Inkább a gyapjúszoknyába temette arcát. Megérintette a nőt és eszébe véste, hogyan mintázzák meg csontjai a csípőjét. Ujjai egyre magasabbra vándoroltak, míg el nem érték mellének alsó vonalát. A nő lágy zihálásától a férfi ereiben zubogott a vér, erekciója olyan kemény volt, hogy szinte fájt. Azonban még mindig a nő melleit simogatta, épphogy csak hozzáért a kemény mellbimbókhöz, majd elhúzta ujját. Megdermedt, amikor a nő megszólalt.

- Kérem, Reynold, többet már nem viselek el.

Tudta, milyen nehéz volt számára beismerni a vágyat. Az övé mintha kiszabadult volna ketrecéből, amikor karja a nő csípője köré fonódott és a testéhez húzta. Egyik kezével durván félretolta a zubbonyát és az övét. A nő testét maga fölé emelte, ott egyensúlyozta. Esztelen módon szeretett volna beléhatolni, hogy megszabaduljon a gyötrelmeitől, de érezte, hogy a nő reszket, és kezével próbálta megnyugtatni.

- Érints meg, Katherine. Vezess magadba.

A nő megborzongott és a férfi vállába kapaszkodott.

- Én... én...

- Félsz úgy megérinteni, ahogy én érintettelek meg?

A nő tétovázni látszott, ahogy ott térdelt fölötte, térde a férfi csípőjének két oldalán. Amikor ujjai először puhatolózva megsimogatták a férfi hasát, Reynold megborzongott és majdnem elveszítette önuralmát.

- Tudod, hogy mit művelsz velem? - alig kapott levegőt és hangja szinte felismerhetetlen volt. A nő ujjai lejjebb csúsztak és a férfi halálosan nyugodt maradt, amíg Katherine hozzá nem ért és a világ mintha felrobbant volna.

- Fájdalmat okoztam? - kiáltott a nő és visszahúzta a kezét.

A visszatartott nevetéstől megfájdult a férfi mellkasa.

- Ne hagyd abba! Soha ne hagyd abba, édesem!

A nő ujjai körbezárták a vesszejét, és a teste felé emelte.

- Hogyan... mit tegyek...?

- Magadba, Katherine - morogta a férfi.

Amikor megérezte a nedves melegséget, ami kitérült a nő combjai között, megragadta a nő csípőjét mindkét kezével, határozott mozdulattal magára húzta, és mélyen beléhatolt. Katherine zihált, Reynold pedig áttemelte a nő ruháját és köpenyét a feje fölé.

A zubbonya is hamarosan erre a sorsra jutott. Amikor megszabadultak a ruháiktól, a nő haja úgy omlott föléjük, mint valami ezüst vízesés.

A férfi csókokat nyomott a melleire, mellbimbóit addig csipkedte, míg kemény csúcsockákká váltak. A nő karját érezte a válla körül, ujjait a hajában. Addig húzogatta gyengéden, míg a férfi fel nem emelte a fejét. Katherine nyitott szájjal ráhajolt a férfiera, Reynold pedig beszívta a nyelvét. Megemelte Katherine csípőjét, majd megint leengedte. Érezte, hogy egyetlen lélegzete az övével keveredik.

Egyszerre mozogtak, emelkedtek és ernyedtek el, a puha mell a kemény mellkashoz ért. A priccs ringott és nyikorgott alattuk, de Reynoldnak eszébe sem jutott, hogy leesnek. Az egész világot betöltötte a nő testének forrósága, amely körülvette őt, ajkainak puhasága, kezének szorítása. Amikor Katherine megborzongott a feloldottságtól, a férfi még utoljára mélyen beléhatolt, lassan mozogva belerobbant a nőbe, a gyönyör minden egyes hullámát kiélvezte, ami egész bensőjét megrázta. Még soha, soha nem érezte ilyen mélyen a nemi aktust, ilyen szívbe markolón. Katherine soha többé nem fogja neki adni magát. Az átkozott bátyja majd jön, és elveszi őt.

Reynold még egyszer megcsókolta, majd arcát a nyakába temette, testét a sajátjához szorította. Az önutálata egyáltalán nem számított, amikor megérintette. Esküi és kétségei eltűntek annak az érzésnek a hatására, amit bőrének illata váltott ki belőle.

Katherine bordái már fájtak Reynold ölelésének erejétől, de nem mozdult a férfi öléből. Megcsókolta a férfi haját, a vállát cirógatta és megpróbált nem gondolni arra, hogy hol van, vagy hogy kivel kell hamarosan szembenéznie. Azt akarta, hogy testük összekapcsolódva maradjon olyan sokáig, ameddig csak lehet. Lélegzése megnyugodott, fejét a férfi vállán pihentette. Egy hirtelen légmozgás végigsimított meztelen hátán és megborzongott. - Katherine, a ruháid.

A férfi hangja olyan gyengéd volt, annyira nyugodt, hogy minden erejét össze kellett szednie, hogy el ne sírja magát. A férfi egy csomagnyi gypjúruhát nyújtott felé, majd felsegítette magáról a priccse. Katherine összeszorította a térdét és bánatában lehajtotta a fejét. Még soha nem érezte ilyen üresnek és magányosnak magát. Ilyen lesz az egész élete? Nem fogja soha többet érezni azt az örömet, amit Reynold karjaiban érzett?

Kábultan vette fel vászonruháját, majd a paraszti köpenyt. Hol van az öve? Miközben azt kereste, ujjá Reynold meztelen combjához ért. A férfi kezébe fogta egy pillanatra a nő kezét.

- Aludjon a karjaimban, hölgyem - mormolta. - Ez a priccse nem illik önhöz.

A nő csak egy pillanatig tétovázott, figyelte, ahogy a férfi felvette a zubbonyát. Az ölébe kúszott, és hagyta, hogy a férfi a mellkasán ringassa. Elalvás közben a férfi szívének bátorító dobogását hallgatta.

Reynold nem tudott ilyen könnyen elaludni. Azon töprengett, hogyan gondolkodik az, aki támogatja Tudor Henriket a népszerűtlen királlyal szemben. Gyomra nyugtalanul kavargott. Mindig is gyanúsak találta, hogy az emberrabló gondosan ügyelt arra, ne tegyen kárt Katherine-ben, mintha valaki azt parancsolta volna neki, valaki, aki nem akarta, hogy a nőnek bántódása essen. Egy idegent ez nem érdekelné. Egy rokont - egy apát? - igen. A felségárulás furcsa dolgokat művel az ember agyával. Reynold azonban nem tud elbánni magukkal az árulókkal, azokkal a férfiakkal, akik esetleg pont Durham grófjának támogatására számítanak, és nem kockáztatnák azt, hogy bántják a lányát.

A nap még alig ért a fák magasságába, amikor James Markham, Bolton negyedik grófja, kitérte a nagy előcsarnok ajtaját és besétált. Két lovagja jött szorosan a nyomában. Nem foglalkozott a szolgálai és a falusiak kötelességtudó fejbólintásaival, akik a birtokkal kapcsolatos ügyekben keresték fel. Megállt a csarnok közepén, levette nemezkalapját, és próbálta elképzelni, hogy mit tudna legközelebb eladni.

Aztán eszébe jutott. Ideje elküldetni a lányért. James összerezzen, ha csak eszébe jutott az a csontos, egyszerű, béna kis teremtmény, akit feleségül fog venni. A lehető legtovább próbálta elkerülni a dolgot, de egyre költségesebbé vált ez a nemesi életvitel. Még egy rossz termés és ő sem lesz gazdagabb a jobbágyainál. Itt az ideje, hogy megnősüljön, hogy begyűjtse a hozományt.

A kastély gondnoka óvatosan közeledett, hajlongott, kopasz kis fejével bólogatott, és már sorolta is azokat a dolgokat, amikre Jamesnek oda kell figyelnie. Ő azonban nem volt abban a hangulatban, hogy meghallgassa, és köszönetet mondott, amikor fegyveres szolgálai közeledtek, és mereven megálltak a könyökénél.

James hátat fordított a gondnoknak és Galwayra bólintott.

- Uram, tegnap éjjel tolvajokat fogtunk az ön hálósobájában.

James elfintorodott és majdnem hangosan tette fel a kérdést, hogy vajon mit tudtak volna ellopni.

- Biztos vagyok benne, hogy már intézkedtek az ügyben. Miért hívja fel rá a figyelmemet?

A szőke óriás elvigyorodott és vállat vont a zubbonya alatt.

- Két férfi volt és egy lány. A lány... szóval, azt mondta, hogy ő Lady Katherine Berkeley.

James szemöldöke hirtelen megemelkedett. Nagyon jól tudta azonban, hogy a lány nem lehet az, akinek mondja magát.

- Uraságod jegyese.

- Ismerem ezt a nevet - szólalt meg szárazon.

- A lány hazudik - folytatta Galway -, de arra gondoltam, jobb, ha uraságod tud róla, mielőtt kimérjük a büntetést.

- Hogy néz ki? - kérdezte James és már vigyorra húzódott a szája.

- Nehéz megmondani, mi van a sok mocsok alatt, uram.

James undorodva összerezzen.

- Mindenesetre szórakoztató történet. Remélem, bezárták.

- A tömlöcbe, uram, bár azt hittem, soha nem fogjuk lejuttatni oda.

James kuncogott.

- Nem tetszett neki az illat, mi?

- Azt még jól bírta. De a kötél. Az egyik karja sérült, és nem gondoltam, hogy...

- Mit mondott? - szakította félbe James, és érezte, hogy hirtelen kiveri homlokát a hideg veríték.

Galway pislogott.

- Nem voltam biztos benne, hogy...

- Nem, maga bolond! A karjáról! Mennyire súlyos a sérülés?

- Nem láttam, uram.

- A francba! - káromkodott James, miközben bőrkesztyűjét az egyik kandalló melletti padra dobta.

- Ez nem lehet igaz! Jobb, ha megnézem a lányt.

Galway bólintott, szeme elkerekedett a csodálkozástól. James nem vett tudomást a pillantásáról és követte az őrmestert a toronyba, amelyet a rabok számára tartottak fenn. Forrongott a düttől, és a lány érdekében remélte, hogy nem az, akinek mondja magát.

Katherine lassan ébredt, lágy ajkakat érzett a homlokára tapadni. Pislogott, majd felsóhajtott és közelebb húzódott a férfi melegéhez. Aztán észrevette, hogy a tömlöcben már nincs sötét. Felült Reynold combján és a fénycsóvába nézett, ami a lőrésen át jutott be. Börtönüknek durván vésett falai voltak, néhol nedves volt, és teljesen sivár a szalmát és egy priccset leszámítva.

- Szép jó reggelt! - szólalt meg Reynold.

Katherine az arcába nézett, és azt kívánta, bárcsak ne tette volna. A férfi mosolya elvékonyodott a fájdalomtól.

- Reynold...

A férfi megrázta a fejét, majd átadta neki az övét.

- Felkelni, Katherine. Talán bedobnak nekünk valami ennivalót.

- Gondolod, hogy ma elengednek minket?

- Csak Boltonra várnak.

Katherine összerezsent.

- Nem úgy hangzott, mintha tudnák, hogy mikorra várják.

Reynold talpra állította a nőt és maga is felállt.

- Kikiabálok.

Éppen a tömlöc közepére ért, amikor a csapóajtó kinyílt és por hullott felfelé fordított arcába. Oldalra ugrott, kezével a szemét dörzsölte.

Katherine előrelépett, hogy segítsen, majd megfagyott ereiben a vér, amikor meghallotta a hangot, amely azelőtt álmódosásaiban hallott, immár öt éve.

- Te lány, mondd meg, hogy hívnak.

Levegőért kapkodott, majd a csapóajtó alá futott.

- Bolton úr? Én vagyok az, Katherine.

Látta, hogy Reynold elfordul, és bár egy része meghalt ebben a nyomorúságban, le kellett győznie a gyengeségét a férfi érdekében. Minden tőle telhetőt meg kell tennie, hogy meggyőzze Jamest arról, hogy segítsen neki figyelmeztetni Richárd királyt, és hogy Reynoldot és a kilétét titokban tartsa. Nem ismerte elég jól Jamest ahhoz, hogy abban bízson, nem fog ártani annak a férfinak, aki segített neki.

Férfiak hangját hallotta a felette lévő toronyból, de egyik sem hozzá beszélt.

- Uram? - szólt megint.

A kötél lecsúszott és Katherine a hurokba tette a lábát, erős karjával szorosan kapaszkodott. Válla fölött Reynoldra nézett, aki olyan egykedvűen állt ott, mint egy szobor.

- Bízson bennem - suttogta a nő, majd erősen kapaszkodott az életéért, amikor fellendült a levegőbe. A torony éles fénye szinte megvakította, kezek nyúltak a hóna alá és kihúzták a tömlöcből.

Megtántorodott, amikor lábra állították, majd felemelte az állat, hogy erősnek mutakozzon.

Katherine rögtön észrevette Jamest, akinek arca tele volt megvetéssel és undorral, a nőnek pedig egész bensője megremegett. Piszkos volt, haja kócos, jegyese pedig a legdivatosabb ruhákba volt

öltözve. Sötétkék zekét viselt, ami mélyen ki volt vágva, hogy kihangsúlyozza ingének ragyogó fehérségét. Fekete nadrágja szorosan a combjára tapadt, fekete köpenyét, amit pöttyös hiúzszőr szegélyezett, a vállára vetette. Katherine tudta, hogy csak bámulja a férfit, de nem tudta levenni róla a szemét. Igaz, biztosan túl jómódú ahhoz, hogy az ő hozományára legyen szüksége.

James elfordult.

- Büntessék meg, ahogy jónak látják.
- Uram! - előresurrant, hogy elkapja a kabátujját.

A férfi elhúzódott.

- Bocsássa meg, hogy bejelentés nélkül érkeztem, de beszélnem kell önnel.

A férfi folytatta útját a torony ajtaján át a belső udvar felé.

- Elraboltak! - kiáltotta utána a nő.

A férfi megállt és lassan felé fordította a fejét.

- Mit mondott?
- Egy héttel ezelőtt elraboltak az apám házából. A segítségére van szükségem.

James tévovázott.

- Mit tegyek, hogy higgyen nekem? - kérdezte kétségbeesetten a nő.
- Fürödjön meg!

Katherine hálás mosolyt küldött felé. - Szeretnék. James az őrmester felé bólintott.

- A lány velem jön.

Reynold ottmaradt belesimulva a börtön falába és a beszélgetésüket hallgatta. Azt kívánta, bárcsak szólt volna Katherine-nek, hogy ne említse meg a nevét. Ha a nő felhívja rá a figyelmet, a bátyja rá fog jönni a kilétére, és valószínűleg Katherine-nek is elmondja. De a nő mintha már nem is emlékezett volna rá, amikor elment Jamesszel. Keserűen belerúgott a falba. A fájdalom késként szúrt belé, megdöbentette az ereje. Hiszen ezt akarta, nem?

A csapóajtó hirtelen lecsukódott, a kötél vége pedig a lábához esett. Róla teljesen megfeledkeztek. Reynold úgy káromkodott, mint már hónapok óta nem.

Ennek így kellett történnie, ezt mondogatta magában. Meg kellett védenie Katherine-t attól, hogy megtudja, ki is ő valójában. Nem akarta még jobban megbántani, mint amennyire már úgymint megtette. Belekapaszkodott ebbe a gondolatba, és lassan elkezdett felfelé mászni a kötélén a karizmai segítségével. Amikor a tetőhöz ért, egyik lába köré csavarta a kötelet, hogy könnyebben meg tudja emelni magát, majd egyik tenyerét a csapóajtóra nyomta. Alig egy arasznyira tudta megemelni.

Felmordult, és feljebb tornázta magát, fejét és vállát a fának nyomta. Egyik kezét a csapóajtó és a keret közé csúsztatta, oda összpontosította minden erejét, majd keményen nekidőlt az ajtónak. Az hangos puffanással nyílt ki. Kilendült a nyíláson és leguggolt a fal mellett. Egyedül volt. Csendesen becsukta a csapóajtót.

Katherine egyedül állt az egyik csupasz szobában, amit éppen tegnap éjjel kutatott át. A falakat fehérre meszelték, de üresek voltak. Az egyik sarkot egy ágy és egy láda foglalta el. Katherine felsóhajtott és a vőlegényére gondolt. James nem úgy tűnt, mintha hamarosan meg akarna szabadulni tőle. Egy őrt állított az ajtó elé. Kétkedett a nő történetében, de hajlandó volt engedni, hogy meggyőzze. Ő pedig hálás volt ezért.

Egy perccel később kinyílt az ajtó és két konyhai szolgáló lépett be, egy fa fürdőkádat fogtak közre. Feléje kacsintottak, Katherine pedig olyan hidegen nézett rájuk, ahogy csak tudott. Végül is egy gróf lánya volt, a leendő úrnőjük, nem az uruk egyik legújabb hódítása. Jeges csendben figyelte őket, amikor azok egy kis tüzet raktak a kandallóban.

További négy vödör langyos vizet hoztak, amely alig töltötte meg félig a kádat. Egy csendes szobalány behozott egy törülközőt és egy tiszta ruhát, amit láthatóan egy szolgától kértek kölcsön. Amikor Katherine végül egyedül maradt, levette a gypjúköpenyt, megmosta a haját, majd jó alaposan átdörzsölte magát egy durva szappannal. Jó érzés volt tisztának lenni.

Aztán eszébe jutott Reynold. A hideg rázta a huzatos szobában, a törülköző nedves bőrre tapadt. Lehet, hogy Reynold most azt hiszi, cserbenhagyta?

Meg kell győznie Jamest, hogy engedje szabadon, de anélkül, hogy Reynoldot veszélybe sodorná. Vajon a vőlegénye kötelességének érzi majd, hogy bosszút álljon azon a férfin, aki napokig kettesben volt vele? Könnyek égették a szemét, egyik kezét remegő szája elé kapta. Reynold minden védelmet megérdemel, amit csak tud neki nyújtani. Mit fog mondani Jamesnek, amikor majd megkérdezi, hogy jutott el idáig?

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

James az előcsarnokban járkált fel-alá a kandalló előtt, egyik kezében egy kupa sörrel. Az a lány nem lehet Katherine. Az arca tiszta szutyok volt, haja csupa kóc. És az a paraszti ruha úgy állt rajta, mint valami zsák! Nem, biztosan megbolondult. A nő csak egy jobbágy, aki pár nap szórakozást és jó ételt akar szerezni. És amikor az arcába nézett és biztos volt benne, hogy nem Katherine az, akkor minden szórakozást megadott volna neki, amit csak akart. Feltéve, hogy félig becsületes a lány. Arra gondolt, hogy fehér fogakat pillantott meg, ami pedig nagyon ritka a falusiak között. Biztosan nagyon csókos kis szája van.

Felnézett és meglátta a lányt, ahogy lefelé jött a lépcsőn, és egy sokkal alacsonyabb nő ruháját viseli. A nő felé indult lesütött szemmel, vizes aranyfürtjei a vállára omlottak. Elvörösödött, amikor megállt a férfi előtt, de az nem tudta levenni róla a szemét, csak bámulta őszinte csodálattal. A ruha túl szoros volt, szinte már szeméremértően ölelte körbe dús mellét. Dereka elegánsan karcsú volt, csuklója és keze előkelő, kivillanó bokája kicsi.

- Bolton úr - mormogta a nő.

Végül felemelte a tekintetét és James csak némán állt. Azok az élénk, viharos-kék szemek. Az egyetlen, amire emlékezett a nőből. Ismét a testére tévedte a tekintete. Most már azonban nem ez az egyetlen dolog, amire emlékezni fog. Lehet, hogy ez a házasság majd igazán érdekesnek bizonyul.

- Hölgyem - felelt és az ajkához emelte a nő kezét.

Katherine annyira megkönnyebbült, hogy kis híján elolvadt.

- Szóval hisz nekem - lélegzett fel, és a férfi sötét fejét nézte, ahogy a keze fölé hajol.

Az felnézett és elmosolyodott. Katherine megpróbálta újra átélni az első találkozásuk izgalmát, hogy milyen ragyogó volt a férfi büszke arcával és kék szemével. Azóta azonban eltelt öt év, öt év egy fiatal lány életéből, aki mindennap jövődöbéli férjét várta. Az öröm, amelyről azt hitte, hogy érezni fogja, amikor majd viszontlátja, eltűnt, és csak az idegesség maradt.

Bolton urának másik oldalán egy csapat szolga gyülekezett sugdolózva és mutogatva. Katherine alig figyelt volna fel rájuk, azonban hirtelen egy ismerős, ametiszt szempárra lett figyelmes, amely olyan hideg volt, mint a drágakő, amelyre emlékeztetett. Magasan a szolgák fölé tornyosult, egy sötét, közömbös emberhegy, fejét eltakarta az a nevetséges csuklya és kalap. A nő megborzongott, amikor eszébe jutott az élmény, hogy mit műveltek vele a kezei, és hogy ő hogyan érintette meg. Kérlek, Reynold, gondolta magában, kérlek, maradj csendben és hagyd, hogy segítsék neked a magam módján. Ha sikerülne csakis magán tartania James figyelmét, akkor talán nem kérdezősködik olyan sokat arról, hogy hogyan jutott el ideig.

- Katherine kisasszony, önből igazi szépség lett - szólalt meg James.

Megpróbált nőiesen elpirulni, de belül visszautasította ezeket az értelmetlen szavakat. Nem volt szépség, és ezt a férfi is láthatta volna, ha nem csak háromszor látogatja meg az öt év alatt.

Felsőhajtott. Honnan jöttek ezek a lázadó gondolatok? Egy héttel ezelőtt még hálás lett volna a férfi figyelmének egyetlen kis morzsájáért is. De ez még azelőtt volt, hogy megmentette egy férfi, aki mindenét odaadta érte és az ügyéért. Egy férfi, akit érdekelt.

- Katherine kisasszony?

Felébredt az álmodozásból.

- Elnézést, uram, a gondolataim elkalandoztak az idegesség miatt, hiszen annyi minden történt velem az elmúlt héten - megborzongott saját szemérmes szavai hallatán.

- Bizonyára nagyon emberpróbáló volt. Elnézését kérem, hogy a katonáim és én nem hittük el a történetét. Talán most mindent elmondhatna nekem.

Megfogta a bal könyökét, hogy egy párnázott székhez vezesse a kandalló elé. Katherine erre általában ösztönösen elhúzta a karját és szorosán a teste mellé fogta, de most megpróbálta levetkőzni régi szokásait. Leült, és azon gondolkozott, hogy hol is kezdje. A férfi vajon el fogja neki hinni a felségárulásról szóló hírt?

Katherine felnézett, és látta, hogy a szolgák szétszóródnak, Reynoldnak pedig nem maradt más választása, minthogy kövesse őket. Ne hagyj itt! kiáltotta az esze, de tudta, hogy folytatnia kell a saját

életét, és a férfi ennek nem lehet a része. Az apja megegyezett Boltonnal, hogy feleségül fogja venni, Reynoldnak pedig vissza kell térnie a monostorba. De gyomra csomókba ugrott össze a gondolatra, hogy soha többé nem láthatja a férfit.

- Lord Bolton - kezdte.
- Hívjon Jamesnek.

A hangja mély és kellemes volt, udvariasan viselkedett, és éppen olyan jóképű volt, mint ahogy emlékezett rá. És mégis...

Sikerült mosolyt varázsolnia az arcára.

- James. Ha nem lenne túl nagy gond, kaphatnék egy kis ennivalót? Semmit nem ettem a tegnapi esti érkezés óta.

A férfi arca tele volt gondoskodással.

- Természetesen, kedvesem. Szólhatott volna még a fürdő előtt.

"Az arcomba neveltél!" - gondolta magában keserűen.

Egy hajlott hátú szolgálónő piszkos kötényben egy tányér levest hozott Katherine-nek, egy vekni kenyeret és egy kanalat. A nő olyan nyugodtan evett, ahogy csak bírt, mert tudta, hogy James figyeli. Még mindig nem sikerült meggyőznie?

Amikor végzett az evéssel, félretolta a tálat és a férfi erőteljes szemébe nézett. Oldalra billentette a fejét és egy pillanatig tanulmányozta a férfit. Hirtelen sokkal ismerősebbnek tűnt neki. Biztosan visszatérnek lassan rövid látogatásainak emlékei.

James hátradőlt a székében.

- Mondott valamit arról, hogy elrabolták. Az csak azért volt, hogy felhívja magára a figyelmemet?
- Nem, ur... James - felelte a nő és ölében összekulcsolta a kezét, hogy leplezze, mennyire reszket.
- Azért raboltak el, mert értesülésekhez jutottam olyan előkelő házakról, amelyek titokban a királyunk ellen fordulnak.

James szemöldöke a homlokára szaladt.

- Ez nagyon komoly vád.

A nő elmosolyodott.

- És éppen ezért raboltak el.
- Kik?
- Nem tudom biztosan, hogy melyik nemesember fizette meg a rablót.
- Ezek az emberek hozták ide?
- Miután két napig vittek messze az apám házától, a Szent Antal apátságban tartottak fogva.

James visszaköpte a sört a kupába.

- Egy monostorban? Biztosan téved.
- Nem, uram.
- James.
- James - ismételte meg a nő mosolyogva. Úgy érezte, hogy ajka láthatóan remeg az idegességtől.
- Mennyi ideig volt ott?
- Csak pár órát. Megmentettek - pillantása a férfiről az ölébe vándorolt, tudta, hogy ez hiba volt.

Ettől csak bűnösebbnek fogják nézni.

- A családja megtudta, hogy hol van?
- Nem, a monostor egyik dolgozója volt az. Láttam, amikor aznap este bevonszoltak. Egészen idáig elkísért - mély lélegzetet vett, és a férfi reakcióját várta a történetre.

James letette a kupát a kecskelábú asztalra.

- Az egész utazás alatt kettesben volt egy idegen férfival? - kérdezte minden érzelem nélkül.

Katherine felemelte az állat.

- Választhatam: vagy ez, vagy raboskodhattam volna egy mocskos, elhagyott kriptában, és várhattam volna, hogy visszatérnek fogvatartóim - tudta, hogy a legtöbb férfi inkább az utóbbit választaná asszonya számára, ha az egyedül van. Keserűen várta a férfi megrovását.

- És ez az idegen semmit sem akart a segítségéért cserébe?
- Semmit, James - felelte őszintén. Reynold semmit sem kért. Ő pedig mindent odaadott.

- És most hol van ez a hős?

A nő azt hitte, hogy gúnyolódást hall a hangjában, de úgy tett, mintha nem vette volna észre.

- Amikor kihozott a tömlöcből, akkor ő még ott volt.

James sötét tekintete egyre élesebb lett.

- Még a tömlőben is együtt voltak?

- Az ön emberei a másik tömlőbe akarták rakni, azzal a férfival, aki maggyanúsított minket a lopással. De én... uram, én nem bírtam volna ki egyedül abban a sötét lyukban. Hallottam, hogy valami mozog odalenn. Én... - hangja megtört, és igyekezett megragadni kezdeti félelmeit azon a helyen. De Reynold emléke most már összemosódott a sötétséggel.

- Megértem, kedvesem - szólt a férfi és félszegen megpaskolta a kezét.

Valószínűleg nem értette meg, de legalább hajlandó volt elhinni a meséjét. James a fegyveres szolgálóra nézett, akik előbbre jöttek.

- Uram, a férfi eltűnt.

Katherine erre eltátotta a száját.

- De még meg sem tudtam köszönni neki!

- Eltűnt? - kérdezte James. - Hogyan mászott ki a tömlöcből?

A szőke férfi lesütötte a tekintetét.

- Miután a lány... Lady Katherine... feljött, senki sem húzta fel a kötelet.

- És a másik férfi?

- Az még ott van, uram.

- A vádaskodásai nyilvánvalóan hazugságok voltak. Büntessék meg, ahogy jónak látják.

- Igenis, uram.

Katherine annyira megkönnyebbült, hogy legszívesebben elsírta volna magát. Reynold szabadon elmehet, anélkül hogy üldöznék. Gyorsan beszélni kezdett, mielőtt Jamesnek megint eszébe jutott volna.

- Egy szívességet szeretnék kérni öntől. A segítségére van szükségem, hogy figyelmeztessük a királyt.

A férfi elmosolyodott.

- Azt hiszem, őfelsége tud vigyázni magára, Katherine. Nagyon nemes dolog volt öntől, hogy segíteni akart.

- De ön ezt nem érti! Ezek az emberek a nemességhez tartoznak! Richárd saját tanácsadói. Nem számít arra, hogy elárulják.

James a sörét iszogatta és a kupa pereme fölül nézett rá.

- Kik ezek az emberek?

- Lord Stanley, Suffolk hercege és Northumberland grófja.

- Szent Isten! - mormolta a férfi, és arca lehiggadt, ahogy Katherine-re meredt.

- Most már érti, miért van szükségem a segítségére? Tudna küldeni egy üzenetet a királynak?

- Nem csak üzenetet küldök neki, hanem egy osztag katonát kíséretként.

- Köszönöm, James - suttopta Katherine és visszasüllyedt a székbe. Koszosnak, kimerültnek és nagyon megkönnyebbültnek érezte magát, hogy végre lekerült válláról a titok terhe.

- Fáradtnak tűnik - szólt a férfi. - Nem szeretne pihenni pár órát?

- De igen, köszönöm - felállt és a férfi követte.

- Biztos vagyok benne, hogy a tömlőcöm nem éppen kényelmes hely egy hölgy számára. Bocsássa meg a hitetlenségünket.

Katherine gyorsan bólintott, nem tudott a férfi szemébe nézni. A tömlőce nem tartozott azok közé a témák közé, amelyekről beszélni akart vele.

- Akarja, hogy küldjék egy lányt, hogy legyen társasága? Biztonságosabbnak fogja érezni, ha ott alszik az ajtaja mellett.

- Nem, James, de köszönöm.

A férfi elkapta a kezét, hogy megint megcsókolja az ujjait. A nő a lépcsőkre vetette pillantását, türelmetlenül várta, hogy egyedül lehessen, alhasson és ne kelljen semmire se gondolnia.

James Katherine csípőjének ringását figyelte, ahogy a nő felment a kőlépcsőn. Sejtette, hogy nem lesz türelmes vőlegény. Olyan sokáig rettegett ettől a házasságtól, de most elsöprő mértékben fordultak a visszájára érzései. Bár Katherine nem egy ritka szépség, de csodálatraméltó fiatal nő, és már sajnálta, hogy nem vette feleségül évekkal ezelőtt. A titkárát hívatta, hogy egy üzenetet írjon Lord Durhamnek. Az öregember megérdeklődött, hogy tudja, a lánya biztonságban van és kész az esküvőre. James tervei jobban nem is alakulhattak volna. Leszámítva a nő megmentőjének rejtélyét...

Katherine végigaludta a délutánt, lejött egy gyors vacsorára, majd korán jó éjszakát kívánt Jamesnek. A férfi csalódottnak tűnt, és Katherine tudta, hogy örülnie kellene, hogy a férfi vele szeretné tölteni az estét, de csak nyugtalanságot érzett. Nehéz volt a férfi szemébe nézni. Vajon meglátszik rajta a bűntudat?

Most, hogy Richárd királlyal szembeni kötelessége eltűnt a gondolataiból, csak Reynoldra tudott gondolni. Lefeküdt egy férfival, aki nem a férje -nem csak egy eszeveszett alkalommal, de kétszer is! Hogyan léphetne be egy olyan házasság kötelékébe, amely hazugságon alapszik? James azt hitte, hogy egy szűz, mindentől óvott leányt vesz feleségül. Ő azonban egy ledér nőszemély, aki nem tudja kordában tartani a testét. Miféle nő lett belőle?

Éppen amikor a szobába ért, James hangját hallotta a lépcsőházból, ahogy őt hívta. Megfordult, és látta, amint a férfi épp befordul a folyosóra. Katherine szíve a férfi minden egyes lépésével hevesebben vert. Mit akarhat már most, amellet, amit már megbeszéltek?

A férfi megállt előtte, mindkét kezét megfogta.

- Nem voltam igazi vőlegény ma este.

A nő idegesen mosolygott.

- James, ön nagyon kedves hozzám.

- De nem csak kedves szeretnék lenni.

A nőhöz hajolt és ajkát az arcára nyomta. Katherine visszatartotta a lélegzetét, és leküzdötte az ösztönös késztetést, hogy eltolja magától a férfit.

- Ne ijedjen meg - mormolta a férfi.- Nem fogom bántani.

Katherine csapdába esett. Nem igazán utasíthatta vissza a vőlegényének a jó éjszakát kívánó csókot. Amikor azonban a férfi átölelte, nem jött elő egyik érzés sem, amelyet Reynold karjaiban megtapasztalt. Amikor a férfi szája az övéhez ért, eluralkodott rajta a pánik és elfordult.

- James, kérem! - kiáltott fel és meglökte a mellkasánál. - Még nem vagyunk összeházasodva.

A férfi elengedte és elmosolyodott.

- Bocsásson meg, kedvesem. Elfelejtettem, hogy ön még ártatlan.

Még egyszer előrehajolt, a nő pedig hagyta, hogy megcsókolja az arcát.

- Jó éjszakát, Katherine.

Mosolyt erőltetett magára, kinyitotta az ajtót, majd gyorsan be is csukta maga után. Megkönnyebbült sóhajjal nekidőlt és behunyta a szemét. Ez túlságosan közel volt. Nem tudja továbbra is távol tartani, anélkül, hogy gyanút ne ébresztene benne. Egyáltalán nem szabadna ellenállnia a férfinak. Hát nem az ő csókjairól álmodott hosszú éjszakákon át? De már nem emlékezett a leánykori álmaira, most már csak Reynold létezett.

Kinyitotta a szemét és továbbra is meglepetten állt ott. Valaki járt itt, miután ő elment, elhúzta az ágy függőnyeit, hogy kinn tartsa a hideget, és szőnyeget rakott le, hogy melegítse a lábát. Az ágyon egy új ruha hevert, amelyet nyilvánvalóan nem egy szolgáltótól kölcsönöztek. Egyetlen párnázott széklet tettek közel a tűzhöz. Katherine belesüppedt és eltakarta a szemét.

Annyira össze volt zavarodva. A vacsoránál lesütötte a szemét, mert félt, hogy meglátja Reynoldot és elárulja a kilétét. Mégis egy bátor pillanatban felnézett, de nem látta a férfi arcát. Talán már el is ment?

Tudta, hogy a hivatása fontos számára, de ő nem? Azok után, ami köztük történt, nem mehet el csak úgy szó nélkül. Hirtelen megjelent előtte Reynold képe, ahogy ott térdel a kunyhó padlóján, gyötrődve. Lehet, hogy végül túlságosan megbántotta.

Vajon el fog jönni ma éjjel, amikor a többiek már alszanak? Egy pillantást vetett az ágy felé, majd dühösen leszidta magát. Nem, nem fog engedni a teste akaratának. Szerződés szerint férjhez kell mennie, és máris szégyent hozott saját magára.

Órák teltek el, és ő még mindig fel-alá járkált a szobában. A kastély zajai elhalkultak, majd megszűntek. A bezárt ablakokon túl a hold megkezdte éjszakai útját. Reynold nem jött.

Végül vászon alsóneműre vetkőzött és lefeküdt az ágyba. Az ágy függönyét széthúzva hagyta, álláig felhúzta a takarót és várt.

Katherine felriadt és megvonaglott, amikor a nyaka ellenállt a hirtelen mozdulatnak. Kicsit megdörzsölte, majd felsóhajtott, amikor észrevette, hogy már hajnalodik, és Reynold nem jött el.

Elment, gondolta magában, és szeme égett, toroka pedig elszorult. Meg akarta védeni a férfit; most boldog lehetne, hogy megmenekült. Ehelyett azonban még magányosabbnak érezte magát, mint életében valaha.

Ha ad Jamesnek egy esélyt, talán kedves lesz a férfi, de a titka mindig kettejük közé fog állni. Elmondja neki az igazat, hogy már nem szűz többé? Ez talán megnyugtatóna a lelkiismeretét, de a férfi bosszút akarna állni Reynoldon, és lehet, hogy az apján is, mert megszegte a szerződésben lefektetett ígéreteket. Most nem alkalmas az időpont. Reynold még mindig túl közel volt, túlságosan sebezhető.

Egy bőrszínű ruhát vett fel hozzá illő mellénykével és gazdagon kirakott fűzőt. Egy szobalány szó nélkül kifésülte a haját, lágy arancsuklyát tett rá és egy fátylat, amely végigomlott a hátán. Katherine nyugodtnak és tiszteletparancsolónak tűnt, előkelő hölgynek és nem parasztnak. Miért érezte magát ilyen nyomorultul? Miért érezte ezt az egészet csalásnak?

Mise után a kápolnában az emelvényen ült James mellett, reggeli zabkását és kenyérét ette, sört ivott hozzá. Kényelmetlenül érezte magát a figyelem középpontjában, nyugtalanak, mintha mindenki meglátná rajta, milyen szörnyű dolgokat követett el élete során. James mellette ült, alkalmanként szólt egy szót a gondnokhoz vagy a fegyveres katonákhoz.

Katherine csüggedten bámult az ételre, és azt kívánta, hogy az oly régen várt találkozása Jameszel bár ne történt volna meg. Karját összefonta a mellkasán.

- Katherine?

Ijedten emelte fel a fejét.

- Igen, James?

- Ma reggel valami nagyon elvonja a figyelmét.

Remélem, nem az utazás nehezedik a gondolataira. - A nő erőtlenül elmosolyodott. - Nagyon bátor dolgot tett, és biztos vagyok benne, hogy a király nagyra fogja becsülni ezt. - James belekortyolt a sörébe, de szeme továbbra is a nőre tapadt. - Mit is mondott, hogy hívják a jötevőjét?

Katherine leküzdött egy falat kenyeret kiszáradt torkán.

- Nem mondta meg a nevét.

- Nem? És ön ezt nem tartotta furcsának?

- Amúgy is alig beszélt valamit. Azt hiszem, attól félt, hogy valaki a monostorban rájön, hogy segített nekem.

James gondolataiba merülten bólintott, szemöldökét alig észrevehetően felhúzta. Katherine azért imádkozott, hogy vége legyen ennek a megalázó kérdezősködésnek, és hogy James elfelejtse, hogy egy férfi valaha is segített neki. De imái csak Reynoldot hozták elé, személyesen.

Ott ült a tőle legtávolabb lévő kecskelábú asztalnál. Katherine-nek szinte fájdalmat okozott a vágy, hogy ott üljön mellette, combjaik összeérjenek, és ne itt, mindenki szeme előtt. Csak a vászonkalap teteje látszott, ahogy az étele fölé hajolt. Azonban nem evett. Hirtelen fájdalom hasított Katherine-be, és rájött, hogy a férfi imádkozik.

Büntudata megkétségbeesett, és imádkozott, hogy Isten megértse, minden az ő hibája volt.

Reynold hirtelen felnézett, Katherine érzelmei pedig félelembe csaptak át. Borostája megvastagodott, még inkább idegennek tűnt, távolinak és hidegnek. Olyan pillantást vetett a nőre, amitől még a sivatag is megfagyott volna.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Reynold megragadta az egyik szolgáló által felé nyújtott kést. Soha nem fogta fel igazán, milyen fájdalmas lesz majd azt nézni, ahogy Katherine a testvérével nevetgél, beszélget, flörtöl. Sötétvörös ruhája kiemelte mellei felett a hamvas bőrt, amelyet eddig csak szeme és szája érintett. Katherine fátyol alá rejtette arany fürtjeit, de ő gondolatban látta, ahogy a testén összekuszálódnak - amit hamarosan James is láthat.

Reynold lenézett a fatányéron lévő ételre, kényszerítve magát az evésre, de tele volt érzésekkel, amelyeket soha többé nem mutathat ki. Jamesé lesz minden, amire ő valaha is vágyott, egy jómódú, gyönyörű menyasszony. És a húguké, Margeryé lesz Reynold birtoka hozományként. .

És Reynold? Az övé az egyház lesz vezeklésképpen. Ezzel kell majd vigasztalnia magát éjjel, egyedül a hideg ágyban. Nem lesz felesége, nem lesz gyermeke. Olyan erősen szorította a kést, hogy elfehéredtek az ujjpercei, és alig tudta visszatartani magát attól, hogy a testvérét bámulja. Helyette inkább a kezére meredt. Amikor rájött, hogy a düh elborította, undorral dobta el magától a kést.

Hatalmasat sóhajtott és mélyebbre süllyedt a padon, miközben könyökét az asztalon pihentette. Ez egyáltalán nem James hibája volt, Reynold arroganciája lett a saját veszte, ez okozta az öccse halálát. Eszébe jutott James rekedt kiáltása, amelyet fájdalmában hallatott, amikor Edmund kilehelte a lelkét. Reynold tudta, hogy nem érdemli meg Katherine-t, de abban sem volt biztos, hogy James igen. Boldoggá teszi majd? Megbecsüli majd a nő erejét, hűségét? Még édes kis esetlensége is a szívébe lopta magát.

Összeráncolta a szemöldökét és csak piszkálta az ételét. Miért, hogy James alig látogatta Katherine-t a jegyességük idején? Most azt kívánta, bárcsak ő és a testvére közelebb lennének egymáshoz, hogy ismerné a gondolatait.

Talán Reynold valóban a szerzetesekhez tartozott. Tekintet nélkül a bűneire, irigyelte a bátyját, ez feldúlta a lelkét és teljesen összetörte őt magát. Felállt, átlépett a mellette álló padon és anélkül távozott, hogy még egyszer Katherine-re nézett volna.

Katherine vidáman intett búcsút Jamesnek, mikor az az embereivel kilovagolt vadászni. Egyedül akart maradni. Reynold csak akkor jön majd elbúcsúzni, mert tudta, hogy meg fogja tenni. A délutánt a szobájában töltötte egy keret, ruha és gyöngyök mellett, amit a szolgáló asszony adott neki. A kézimunka monotonosságától elzsibbadt, s miközben a hímzésére meredt, rájött, hogy az élete ezentúl ilyen lesz. Ó, lehet, hogy nagyobb termekben fog lakni, szebb ruhákban jár majd és szolgálói lesznek, ha szerencsés. Egy gróf felesége lesz és az örököseit neveli.

Szipogott egyet és megtörölte nedves szemét. Legalább gyermekei lesznek, akik majd megvigasztalják. Hirtelen úgy érezte, minden levegő kiszalad a tüdejéből és elfojtott egy kiáltást. Örökösök. A hasára tette a kezét és érezte, ahogy görcsbe rándul. Lehet, hogy már Reynold gyermekét hordja!

Levegő után kapkodott, a száját befogta és a szemét erősen összeszorította. Könnyek folytak az arcán. Hacsak hamarosan hozzá nem megy Jameshez, mindenki tudni fog a szegényéről, a hozománya elvész, a családja elveszti tisztességét. Miért nem tűnt ez fontosnak, amikor Reynold a karjában tartotta? Tenyerébe temette az arcát és hangosan sírt.

Azon az éjjelen az álom elkerülte, olyan ravaszul, hogy az már kimerítő volt. Elbóbiskolt, hogy Reynold arcát lássa maga előtt, hogy a hangját hallja, ahogy meztelenül fekszenek egymás ölelésében. Ide-oda forgolódott, hogy kényelmes helyzetet találjon. De a férfi újra felbukkant az álmában, most gyűlölködő tekintettel. Felnyögött és a hátára fordult.

Hirtelen egy hatalmas tenyér fogta be a száját, nyelvét a fogaihoz szorítva. Tágra nyílt szemmel merevedett meg a félelemtől, majd megnyugodott, amikor Reynold arcát látta maga fölé hajolni. A férfi elengedte és ellépett az ágytól. Magas volt és széles, félelmetes jelenléte betöltötte a szobát. Alacsony szemöldökű arcát beárnyékolta a tűz pislákoló fénye, az arckifejezését nem lehetett látni.

- Tudtam, hogy eljössz - suttogta a nő, és nem bírta megállni, hogy ne bámuljon a férfira.

- Azt gondolod, olyan szerelmes vagyok, hogy már nincs saját akaratom? - halk hangja keserőséggel volt teli.

Katherine lesütötte a szemét. Ugyanannyira érezte a férfi fájdalmát, mint a sajátját.

- Tudod, hogy ez nem igaz. Csak reméltem, hogy el tudok majd búcsúzni, és megköszönhetem mindazt, amit értem tétél.

- Azt szeretnéd megköszönni, hogy megfosztottalak a sokra becsült szüzességedtől?

- Az inkább az én hibám volt, mint a tiéd - mondta azt remélve, hogy el tudja oszlatni a keserőséget.

- Én ezt nem így látom.

- Pedig így kellene! - befogta a száj át és gyorsan az ajtóra nézett.

- Katherine...

- Nem tudnánk normális módon elköszönni egymástól, ahelyett, hogy gyűlölnénk magunkat a bűnökért, amelyeket elkövettünk?

- Én próbálom nem gyűlölni magam! - válaszolta a férfi indulatosan, egyik térdét az ágyratévé a nő mellett. - Azt gyűlölöm, hogy neki kell adnod magad.

- Adni... Reynold, úgy teszel, mintha lenne más választásom - Katherine hátradőlt és úgy nézett fel rá, nem látott mást a férfitől. - Szerződést kötöttek a családjaink. Nem fordíthatok hátat, nem hozhatok szégyent apámra.

- Talán ő hozott szégyent rád.

- Mit beszélsz?

- Eszedbe sem jutott, milyen óvatos volt az elrablód, hogy nem tett benned kárt? Gondolod, hogy egy ismeretlennek ilyen bánásmód jár?

- De én egy gróf leánya vagyok!

- A grófnak talán valami rejtegetnivaló titka van - válaszolta a férfi.

Katherine érezte, hogy feltör benne a düh.

- Azt akarod mondani, hogy a saját apám raboltatott el és záratott be?

Reynold még mindig fölötte magasodott, de akkor sem akart meghátrálni, még ebben a nyugtalanító csendben sem.

- Egy percig sem vagyok hajlandó azt hinni, hogy apámnak ehhez bármi köze van. Valamilyik hitszegő szervezte ezt meg, és remélem, meg fogom találni. Kérlek, ne hozakodj elő hasonló ostobasággal még egyszer!

A férfi nem nézett Katherine-re, aki szoknyája ráncait dörzsölte az ujjai között. Az erős kezeket nézte közben, és látta, hogy remegnek.

- Reynold...

- Sajnálom, hogy felzaklattalak - őszinte, ibolyakék szemét a nő arcára fordította. - Ha vele látlak, nem vagyok önmagam. Látom, hogy közel ülsz hozzá, azokat a ruhákat viseled, amelyeket ő adott...

- De nincs másom!

- ...nevetsz a történeteim...

- Van más választásom? - kérdezte a nő, és elhúzta a szoknyáját a kezéből, miközben hátrébb húzódott az ágyon. - Ő lesz a férjem. Hatalma van, hogy megölessen téged azért, amit tettél. Azt gondolod, szeretném, hogy legyen ideje elgondolkodnia azon, ki is vagy, és hova tűntél?

Reynold a másik lábát is az ágyra tette és előre hajolt, karjával megtámasztva magát. Teste a lába felett ingadozott és Katherine olyan közel húzta fel, amennyire csak lehetett. A légzése felgyorsult és a bizsergett a teste, amikor eszébe jutott a férfi érintése. Nem engedheti, hogy ez ismét megtörténjen.

- Reynold...

- Hát értem teszed? - kérdezte a férfi gyengéden, lehelete megérintette a haját, az arcát. - Aggódsz értem?

- Tévedsz - mondta a nő, de a hangja nem volt meggyőző. Nehezen emlékezett már a beszélgetésükre. Csak a férfi izmos karjaira tudott gondolni a saját lábán, ahogy az ágyban simogatta.

- Miért remegsz, hölgyem? - suttogta a férfi, miközben közelebb húzódott.

Katherine látta az emlékei közt meztelenül, ahogy a férfi teste betakarja az övét, ahogy behatolt a húsába és egyesültek.

- Fá... fázom - mondta gondolkodás nélkül, de rögtön meg is bánta.
- Hadd melegítselek fel!

A nő izgatott döbbenettel ereszkedett vissza a párnára, amikor a férfi fölé hajolt. Hűvös ajkak érintették az arcát, borostás áll ért a sajátjához. A férfinak olyan tiszta és éles illata volt, mint a természetnek. Megpróbálta ellökni magától, de ő megcsókolta az ujjait, a tenyerét, míg át nem ölelte a fejét a kezével.

- Reynold - fájdalommal teli megbánással suttogta a nevét, hirtelen újra azt kívánva, hogy bárcsak ő lehetne a jegyese.

A férfi rászorította a száját az övére, az ajkai puhák, de követelődzőek voltak. Minden tartózkodás nélkül csókolta vissza, úgy búcsúzva el, ahogy tud. A nyelveik találkoztak és kétségbeesett párharcot vívtak, miközben a férfi teste a díszes ágytakaróra szorította az övét. De amikor megérintette a mellét a vékony vászon alatt, erősen ellökte magától és elfordította az arcát.

- Nem árulhatom el újra - suttogta, inkább magának, mint Reynoldnak. A férfi felemelkedett róla és megkönnyebbülten csukta be a szemét, remélte, hogy a könnyei rejtve maradnak.

- Mindig csak bocsánatot kérek - mondta

Reynold, amikor leszállt az ágyról.

- Legyen ez az utolsó alkalom.

A férfi meghajtotta a fejét.

- Ahogy akarod, hölgyem. Reggel elmegyek.

- Úgy lesz a legjobb - válaszolta, de képtelen volt rá nézni. - Minden percben, amíg maradsz, azt kockáztatod, hogy felfedeznek. Jamesnek nem tetszett, hogy egyedül maradtam egy idegennel.

- Megfenyegetett?
- Nem. De nem szeretnék lehetőséget adni neki, hogy megkérdőjelezze a történetemet.
- Viszlát, Katherine!

A toroka összeszorult, a szeme elhomályosult. Pislogott, majd lassan felnézett a férfira. A szíve hevesen vert, úgy tűnt, mindjárt meghal a testében.

- Isten veled, Reynold!
- Reynold testvér... - mondta az.

Katherine érezte, hogy a könnyek előtörnek a szeméből, zokogás fojtogatta. A férfi olyan halkan ment el, mint egy macska. Visszahanyatlott az ágyra, a fejére húzta az ágytakarót, és hagyta, hogy előntsék a könnyek.

Még hajnal előtt Reynold a kápolna hideg kőpadlóján térdelt, meghajtotta a fejét és a Mindenható bocsánatát kérte. Csak még egy bűn, gondolta, abba a szokásba kapaszkodva, amelyet a paptól lesett el. Gyenge gyertyafény mellett felöltözött és kiosont az ajtón.

A félhomályban köré gyűltek a kastély kutyái, és figyelmet követelve nyüszítettek. Szórakozottan megsimogatta őket és odabólintott az elhaladó öröknek, akik szalmazsákjaik felé dülöngéltek az éjszakai őrség után. Azok visszabólintottak a fekete bencés palásnak és Reynold mosolya elkeseredetté változott a szerzetesi ruha alatt. Már nem érdemelte meg azt a tiszteletet, amelyet felé mutattak. Újra ki kell érdemelnie, de ez a gondolat a legkevésbé sem volt kellemes.

A kapuőr házánál az örök hátraléptek egyet, ahogy elhaladt mellettük. Amikor az első napsugarak megérintették a fákat, Reynold elindult útján a monostor felé, vissza a családi hatalom kereséséhez, vissza a magányba, a még több bűnért való vezekléshez.

James fel-alá járkált a kandalló előtt, miközben Katherine megjelenésére várt. Azon töprengett, vajon tud-e vele kettesben tölteni egy kis időt, hogy megízlelhessen csókjait. De nem ő volt az egyetlen ezzel, gondolta, miközben összeráncolta szemöldökét.

Megívott egy kupa sört, miközben azt figyelte, hogy a szolgák a kecskelábú asztalokat felsorakoztatják a fal mellett a reggeli étkezés után. Katherine azt vallotta, hogy útitársa ártatlan, hozzá sem nyúlt. Az évekkkel ezelőtti benyomásra gondolva elhitte volna, hogy nem kísértette meg a férfit.

De most, hogy látta kék szeme rejtelmes mélységét, melle domborulatát - egy magányos férfi nehezen tudna ennek a kísértésnek ellenállni. Azonban úgy tűnt, Katherine nincs megfélemlítve, nem látszott bűnösnek sem. A férfi mégsem kért jutalmat. James nem hitt a jótevőkben, nagyon rossz érzése volt ezzel kapcsolatban. Nem lehetséges...

Gyorsan megitta maradék sörét és hívatta az ajtónállóját. Néhány perccel később megjelent Galway, aki nehezen lélegzett a reggeli kardgyakorlatoktól.

- Igen, méltóságos uram?
- A férfi, aki Katherine-t kísérte... Azt mondja, egyedül szabadult ki a várbörtönből?
- Igen, méltóságos uram.
- Rögtön elhagyta a kastélyt?
- Egy vagy két étkezésnél látták, méltóságos uram. Figyelnem kellett volna?

James megrázta a fejét.

- Látták ma már?
- Én nem.
- Hogy néz ki? - kérdezte, majd elhessegette a kérdést. - Csak hozzák ide.

Egy órával később, amikor James a kertben sétált Katherine-nel a karján, Galway állt meg a kapunál és várt.

- Egy perc, és itt leszek, drágám - mondta James, miközben egy padhoz vezette a nőt.

Miközben ő előrehajolt, hogy megcsodálja a virágokat, a férfi felsóhajtott. Hogy lehet egy nő mindig megelégedett a kertben? Virágok - és csak itt ül. Galway a kerítésfal mellett sétált vele.

- Méltóságos uram, a férfit nem látták tegnap délután óta.

James halkán káromkodott.

- Rágyüttem valamire. Egy szerzetes ment el innen ma hajnalba', Carstairs atya nem ismeri.

James érezte, hogy katasztrófa gyülekezik körülötte.

- Katherine azt állítja, hogy egy monostorbéli munkás segítette megszökni. Talán... - gyors léptekkel indult el az istállók felé, miközben a válla felett visszaszólt. - Mentsen ki az úrnőnél!

Amikor lovak patáit hallotta a kihalt, poros úton, Reynold elátkozta a szerencsését. Nem volt ideje elrejtőzni. De miért is kellene elrejtőznie? Katherine biztonságban van, ő pedig ismét csak egy szerzetes volt. A ló poroszkálásba váltott, amikor mellé ért, ő pedig ellenállt a vágynak, hogy hátranézzen a válla fölött.

- Testvér!

Reynold elfintorodott, mert felismerte a hangot, s tudta, hogy a szerencse ismét elhagyta. Irracionális vágyat érzett, hogy elmeneküljön, de aligha versenyezhetett egy lóval. Kétségbeesetten pillantott a fák felé, és feladta a menekülés gondolatát. James hangja hideg volt.

- Ön az az ember, aki segített a jegyesemnek, Katherine Berkeley-nek?

Reynold behúzta a fejét, hogy a kámzsa eltakarja az arcát, bólintott és továbblépdelt.

A ló mellette lépdelt, ő pedig érezte az állat izzadságának szagát, hallotta légzését, amely ugyanolyan zaklatott volt, mint az övé. Miért fél ennyire a bátyjával való találkozástól? Attól tart, hogy James meglátja az arcán a bűntudatot? Vagy talán az, hogy Reynoldnak erősen el kellene nyomnia szavai keserűségét?

- Testvér, meleg ez a reggel - mondta James. - Hadd osszak meg önnel egy kupa sört!

Reynold nagyot sóhajtva megállt. Az ellenállás felesleges. James leszállt a lóról, a bőr nyikorgott alatta. Talán Reynold meg tudja inni gyorsan a sörét, anélkül, hogy megmutatná az arcát, és újra az útjára indulhat. Rémulten figyelte, hogy James maga issza meg a kupa több mint felét. Megpróbálta kitalálni, hogyan tarthatná rejtve az arcát ivás közben, amikor James hirtelen hátrarántotta a kámzsát és az arcába öntötte a kupa tartalmát.

TIZENHATODIK FEJEZET

- Hát ezt meg miért csináltad? - kérdezte Reynold a sört köpködve.

James hidegen nézett rá.

- Hány napig voltál kettesben a jegyesemmel?

- Megmentettem a jegyesed életét! - vágott vissza. - Hacsak, természetesen, te nagyon jól tudtad, hogy nincs szüksége megmentésre.

James értetlenül emelte fel a kezét.

- Miről beszélsz? Még azt sem tudtam, hogy elrabolták!

Egymásra meredtek és Reynold rájött, hogy nem tudja igazán elhinni, amire gondolt. Hátrált egy lépést, majd megtörölte az arcát a kezével.

- Van még söröd? Tulajdonképpen szomjas vagyok.

James összekulcsolta a kezét a mellén.

- Hogy mersz szembenézni velem, azok után, amit tettél?

- Katherine-nel?

- Edmuddal! Azt hittem, megegyeztünk, hogy többé nem látjuk egymást.

- Te egyeztél meg, én nem.

Reynold nem nézett a testvéreire, érezte, hogy a magány hideg fájdalma költözik a szívébe. Hallgattak, hidegen, nyár közepén. James megköszörülte a torkát.

- Azt hiszem, meg kell köszönnöm, hogy elhoztad őt hozzám - mondta, de a hangjában nem volt melegség.

- Lady Katherine-nek köszönd, ne nekem. Ő vezetett ide.

James felvonta a szemöldökét.

- De amikor felismerted...

- Emlékezz, én sose találkoztam a jegyeseddel! Úgy emlékszem, sosem akartad, hogy a közeledben legyen. Amikor megmentettem, annyira ijedt volt, hogy nem mondta meg a teljes nevét.

- De miért nem mondtad meg az embereimnek, ki vagy? - kérdezte James. - Vagy, ha már erről van szó, miért nem jöttél hozzám?

- Hogy ilyen fogadtatásban legyen részem? - kérdezett vissza Reynold, majd becsukta a szemét, megpróbálva uralkodni az indulatain. A saját hibája volt, hogy James gyűlölte. Visszafogta a hangját és úgy folytatta: - Lady Katherine megpróbálta elmagyarázni az embereidnek, hogy ki ő, de csak kinevették. Nem gondoltam, hogy én többre számíthatnék. Aztán amikor te visszatértél, nem akartam zavarni. Tudtam, hogy nem szeretnél látni. Most pedig vissza kell ténnem a Szent Antal monostorba, és meg kell magyaráznom hirtelen eltűnésem.

- A pokolba! - mondta James, lábával a földet rugdalva. - Nem mehatsz!

- Aztán miért nem? - érdeklődött Reynold, olyan közel a győzelemhez, hogy szinte érezte a szagát.

- Lady Katherine biztonságban van melletted, a titka úgyszintén. Te is tudsz neki segíteni. James sötéten nevetett fel.

- Nem gondolod őszintén, hogy őfelsége ebből egy szót is elhisz majd?

- Akár hiszem, akár nem, figyelmeztetni kell.

- Épp elég gondom van. A Tudorok már Wallisig jutottak.

Reynold lassan bólintott.

- Tudtam, hogy meg fog történni, de hogy ilyen hamar?

- Bemásíroztak Angliába, támogatókat gyűjtenek. Katherine hírei, ha igazak, és vannak kétségeim, talán hasznosak lehetnek.

- Azt mondtad neki, hogy embereket küldtél.

- Nem hazudtam, Reynold - folytatta James mérgesen. - Küldtem embereket, de azok nem próbálnak meg találkozni a királlyal. Katherine imádnivaló lelke pedig így megnyugszik. Végül is most az esküvőre kell készülnie, nem szabad aggodalmaskodnia.

Reynold úgy érezte, hogy a szíve fájdalmasan összerándul hideg mellkasában.

- Annyi évig halasztottad az esküvőt!

- De nem tovább. Forróvérű kis teremtés. Nem mintha te érdekelve lennél ilyen dolgokban, Reynold testvér.

James nyilvánvalóan játszadozott vele, Reynold jól megkapta a magáét. Megpróbált arra a bánatra emlékezni, amelyben mindketten osztoztak az öccsük halála miatt. Jamesnek joga volt mérgesnek lenni.

- Hosszú út áll még előttem - mondta Reynold összeszorított fogakkal. - Legyen örömteli esküvőd, James!

- Nem jössz vissza misét mondani?

A gúnyos megjegyzés célba talált, de Reynold megpróbálta figyelmen kívül hagyni.

- Elfelejtetted, hogy csak novícius vagyok.

- Jaj, persze, még nem jöhetsz ki.

- De te nem is akarod.

- Persze, hogy nem. Szomorú emlékeztető vagy, Reynold - sóhajtott. - De biztos vagyok abban, hogy Galway tudatja Katherine-nel, hogy a megmentőjét üldözöm. A lány talán rendesen is szeretne neked köszönetet mondani.

- Azt mondta?

- Nem hiszem, hogy észrevette az eltűnésed - hideg elégtétel fonta át James hangját. - Beszéltél neki a családunk történetéről?

- Természetesen nem.

- Nem vagyok meglepve. Mivel nem akarom felkavarni az esküvő előtt, én sem fogom említeni... még.

Reynold a fenyegetés ellenére hűvösen bólintott.

- Nem bánám, ha gyalogolnod kellene, de aligha tudnám megmagyarázni. Ül fel mögém! - James felszállt a lóra, de nem nyújtott kezét.

Katherine az ebédre várt, miközben legjobb szándéka szerint megpróbált odafigyelni a történetekre, amelyeket a lovagok táltak elé. De ahányszor csak kinyílt az ajtó, a tekintetét odavonzotta. Itt van még Reynold? Akar vele beszélni? A szívverése felgyorsult, zihálni kezdett. Annyira vágyott rá, hogy újra láthassa, a tündöklő szemét nézze, miközben őt figyeli, hogy az erejére és szelídségére gondoljon.

Megpróbálta feléleszteni a mérgét, az undorát, hogy mit tett egy olyan férfival, aki nem a férje volt, de ezek a kemény érzelmek elsikkadtak, amikor azokra a finom emlékekre gondolt, ahogy Reynold szerette.

A nagyterem dupla ajtaja ismét kinyílt. Katherine szórakozottan pillantott fel, majd visszatért a hímzéséhez. A két férfi képe hirtelen villant fel elméjében és levegő után kapva pillantott fel. Egy kámzsás szerzetes lépkedett James mellett.

Katherine remegni kezdett. Többé nem tudja megvédeni Reynoldot. Ki fog derülni a kiléte, talán az élete is veszélybe kerül. Vajon el tudja-e rejteni büntudatát, amikor annak oka itt áll előtte?

Felé sétáltak, de Reynold még mindig nem dobta le a kámzsát. Feketéből és árnyékokból álló tanulmány volt csak, egy kép, amelytől alig néhány napja reszketett. Most is reszketett, de nem a félelemtől. Várakozás, epekedés és büntudat volt.

- Katherine! - James hangja hangosan zengett a csarnokban. A szolgálók megszaporták a lépteiket és kenyeret és vajat tettek a szeplőtlen asztalterítőkre.

Katherine megnedvesítette az ajkát és megpróbált mosolyogni. A tekintete Reynoldon függött, ahogy szerzetesi köntöse összegyűjtötte a port a lábánál, válla szélességét a közönséges gyapjúruha alatt. A kámzsa a helyén maradt, a fej helyén csak egy sötét üreg. Erősebben szorította a serlegét és megpróbált nyugodt maradni.

- Katherine - mondta James, megállva előtte -, megtaláltam a megmentőjét, aki egy rendes búcsúszó nélkül próbált elmenni.

A nő belekortyolt a borba, hogy elrejtse reszkető ajkait.

- Milyen kedves - mormolta, erőlködve, hogy Jamesre nézzen közben, ne pedig a mögötte álló csendes emberre.

James kihúzott egy széket az asztaltól.

- Reynold, üljön le, egyen velünk!

Katherine szeme elkerekedett. James tudja Reynold nevét. A kiléte nem titok többé. Vajon megtalálják az ellenségei? Talán már figyelték is, arra várva, hogy lecsaphassanak? Idegesen nézett körül és azon töprengett, melyik szolgáló lehet új.

Igyekezében, hogy megvédje Reynoldot, egy pillanatra meg is feledkezett a büntudataról. Aztán meredt pillantása visszatért Jamesre.

Vajon észrevette? Elárulta vajon az arca a titkát? Talán Reynold is ezért rejtette el a sajátját.

Reynold felemelte a kezét és lassan lehúzta a kámzsát a fejéről. Katherine rémült gyönyörrel bámulta, ahogy az első alkalommal is. A férfi arca furcsán nyugodt volt, talán sápadt, és nem nézett a nő szemébe. James hívatott egy szolgát, hogy hozza a vadhúsos tálat.

- Meg kell mondanom, hogy az egybeesés bámulatos - mondta James.

Katherine elvonta a pillantását Reynoldról és pislogott.

- Egybeesés?

- El is felejtettem, hogy Reynoldot a Szent Antal monostorba küldtük.

Katherine hirtelen nyelni sem tudott.

- Önök ismerik egymást?

- Elismerem, hogy a vezetéknevünk megtévesztő. Az apám meghalt, amikor én még gyermek voltam. Az anyánk akkor hozzámert Reynold apjához.

Katherine zavartan rázta meg a fejét. "Az én apám", "az ő apja", "a mi anyánk"? Aztán egy szempillantás alatt összeállt minden, ami úgy tűnt, ott visszhangzik Katherine fejében.

Testvérek.

Nem nézett sem a sötét ruhás szerzetesre, sem a jól öltözött grófra. Testvérek. És Reynold nem mondta el neki.

Az utolsó gondolattól úgy tűnt, elakadt a lélegzete. Katherine levegő után kapkodott, majd gyorsan kortyolt egyet a borból, csak hogy abba hagyja végre ezt az őrült köhögést.

- Jól van, kedves Katherine?

James felé bólintott, de nem tudott ránézni. Akkor látnia kellene Reynoldot, a férfit, aki arra csábította, hogy egy várbörtönben elárulja a saját báty-ját.

Katherine megborzongott az önutalattól és becsukta a szemét. Reynold attól a pillanattól kezdve tudta, hogy megérkeztek, és nem mondta el neki. Hagyta, hogy Katherine-t cellába zárják, miközben egyetlen szavával kiszabadíthatta volna. De akkor természetesen ő nem alacsonyodott volna oda, hogy újra vele szerelmeskedjen.

Katherine gyomra tiltakozott és kezét a szája elé tette. Félbeszakította Jamest, bármit is mondott éppen.

- Bocsássanak meg, nem érzem jól magam. Azt hiszem, most visszavonulok. További jó estét, James, Reynold testvér.

Tekintete akaratán kívül egy pillanatra Reynoldra siklott. Ha lehet, az ő" arca fehérebb volt, mint azelőtt, és úgy tűnt, szeme borzasztó intenzitással lángol. Katherine elfordult tőle és olyan gyorsan sétált el, ahogy csak mert.

Reynold meghajtotta a fejét, szemét összeszorította és visszatért a szívében lévő fájdalomhoz. Katherine érzelmei túlságosan is jól látszottak. Soha nem fogja megbocsátani a hazugságát. Megpróbálta megvédeni a bajtól, beleértve a saját kilétét is, és ez végül tönkretett minden érzést, ami közöttük volt.

James összeszűkülte szemmel tanulmányozta őt.

- Tudod, min ment keresztül az elmúlt héten.

- Persze.

- Nem szeret beszélni az utatokról. Mesélj róla!

Reynold elmondta a pusztá tényeket, miközben megpróbált nem gondolni az emeleten lévő nőre. James nem tűnt elégedettnek.

- Reggel elmegyek - mondta Reynold.

- Lehet, hogy ragaszkodik majd ahhoz, hogy az öcsém itt legyen az esküvőn. Nem tudom, hogy tudnám ezt elkerülni.

Reynold küzdött, hogy nyugodt maradjon.

- Olyan gyorsan megnősülsz, James? A legutóbbi szavaid velem kapcsolatban nem voltak túl kedvesek.

- Szépséggé érett, nem gondolod? Jaj, úgy sajnálom - tette hozzá tettetett őszinteséggel. - Neked nem szabad erre gondolnod többé - mérges kitartással figyelte Reynoldot. - Nehéz elképzelnem, milyen lehet, ha valakit úgy nevelnek fel, mint téged vagy engem, hogy aztán egyszerűen feladja mindent. Különösen a nőket. Hogy állod meg?

Reynold kinyitotta a száját, de a szavak a torkán akadtak.

- Tudom, tudom - folytatta James, aki láthatóan jól érezte magát. - A családi lojalitás, meg ilyenek. És persze nem szabad megfeledkeznünk Edmund haláláról sem.

Úgy tűnt, Reynold büntudata szétzúzza a szívét a mellkasában.

- Nem vagyok jobb senkinél, James - mondta. - És ez nem méltó hozzád. Lefekszem.

James elvörösödött.

- Engedd meg, hogy a szobádba kísérjelek!

Reynold szó nélkül hallgatott, miközben James megmutatta a tálakat és az ékszereket, amelyeket a nagyteremben halmozott fel. Tudta, hogy ezek legtöbbször James alattvalóit volt hivatott elkápráztatni. Abban is biztos volt, hogy James szíve már nem lett volna alkalmas erre. De amikor végre az emeleten volt, Reynoldnak feltűnt, milyen kevésbé bútorozott a folyosó. Semmiféle pompa nem díszítette azt a szobát, ahova James bevezette. James egyenesen a szemébe nézett.

- Igen, legfőbb ideje, hogy elvegyem ezt a lányt. Ezeket a szobákat be kell rendezni.

Reynold bezárta az ajtót.

Katherine felemelte nedves, forró arcát a párnáról és friss levegőt szívott a tüdejébe. Hajszájai könnyáztatta arcára tapadtak. Remegő ujjakkal seprte őket félre és felült. Fájt a torka, a szeme megdagadt. Abba kell hagynia ezt az értelmetlen sírást.

Szipogva húzta vállára az ágytakarót, majd felkelt, a vastag szőnyegbe süllyedve. Valahányszor belépett a szobába, talált valami újat. Kellemes volt ez a kényelem, de ő zavarban érezte magát miatta. Miért van ekkora felvágás az alsó szinten, ha feljebb szinte semmi sincs?

Egy párnás fotelbe ült le a csupasz kandalló előtt és megpróbált másra gondolni, mint saját kellemetlen helyzetére. Agya olyan volt, mint egy piszkos vízzel telt medence, sok minden történt a felszín alatt, de semmi sem készítette arra, hogy másra gondoljon. Csak Reynoldra tudott gondolni.

Megrázkódott. A férfi hazudott neki. Remegve sóhajtott egyet és visszatartotta az állandóan előtörni készülő könnyeket. Nem hibáztatta azért, hogy nem fedte fel a kilétét az együtt töltött napok elején - végül is, ő sem árulta el a sajátját. Emlékezett, a férfi mennyit töprengett azon, hogy a gróf kastélyába utazzanak, hogy tulajdonképpen neki kellett iderángatnia. Most már tudta, miért.

Egy dühhullám legyőzte könnyes érzéseit. Hát persze, hogy nem akart a bátyja kastélyába jönni! Reynold bizonyára tudta, hogy akkor szexuális étvágya többé nem lesz kielégítve.

Katherine szégyenében felnyögött. Milyen könnyen beadta a derekát! Hetekig is elutazgatott volna, nem is tudva, milyen közel lehetnek Nottinghamhez, vég nélkül engedve a saját megalázását, míg nem gyermeket vár. Mi történt volna akkor? Nehezen tudta elképzelni, hogy Reynold térden állva könyörög, hogy menjen hozzá feleségül. James felbontotta volna a szerződést, neki pedig vissza kellett volna térnie az apjához, teljesen megaláztatottan.

Katherine felállt és elkezdett járkalni. Istennek hála, még idejében James kastélyába ért. Noha a várbörtönbéli viselkedése szégyent hozott rá, most legalább tudta, miféle ember is Reynold. Olyan ember, aki továbbra is megcsalná a bátyját.

Pont, amikor Katherine el akarta oltani a füstölgő mécsest, kopogtatást hallott az ajtón. Ijedten egyenesedett ki.

- Ki az?

Egy halk hang válaszolt:

- Én vagyok.

Szinte az ajtóhoz repült és ajkait az ajtónyíláshoz szorította:

- Hogy merészelsz? -sziszegte. - Mi lesz, ha a bátyád meglátja, hogy az ajtómnál álldogálsz?

- Ő már rég ágyban van. Beszélnem kell veled.

- A szolgák...

- Senki sem látott. Nyisd ki az ajtót, mielőtt valaki meglát!

Katherine nekidőlt az ajtónak, kitámasztotta magát a lábaival, hogy megtartsa magát.

- Menj el!

A zár felemelkedett és az ajtó lassan elkezdett kinyílni. Katherine lába csúszott a kőpadlón, majd lábujjai elérték a szőnyeget. Feladta a küzdelmet és megfordult, hogy szembe nézzen a férfival, az ágytakarót pedig pajzsként tekerte maga köré.

- A pimaszságod felháborító! - mondta, és megpróbált a legfenyegetőbb pillantással nézni a férfira, miközben a szíve össze-vissza kalapált.

Reynold bezárta maga mögött az ajtót és nekidőlt, a nőt nézte fekete, árnyas szemével. Barátcsuha lógott magas, erős testén.

- Hallottad, mit mondtam? - kérdezte a nő.

- Igen, hallottam. Beszélnem kell veled.

- Nem akarok többet beszélni veled! Hagyj békén, menj vissza, ahonnan jöttél!

- A monostorba? - kérdezte röviden. - Visszamegyek, mert vissza kell mennem, de csak azután, hogy meghallgattál.

Katherine megpróbált nevetni.

- Mit mondhatnál nekem? Nincs mentség arra, hogy megtévesztettél engem. Abban a pillanatban, hogy megtudtad, hova tartunk, meg kellett volna mondanod, kicsoda vagy!

- Hogyan? - kérdezte a férfi, miközben egy lépést tett előre. Katherine visszahúzódott az ágyra.

- Amikor megtudtam, ki a jegyesed, meg voltam döbbenve, elcsüggedtem. Naivan követted azokat az ifjú utazókat. Talán el kellett volna ragadnom ott, a fák közé, és elmondanom szörnyűségeis titkomat?

- Ezt vártam volna! - Katherine magasabbra húzta az álla alatt a takarót. - Hogy nem mondtad el nekem, lehetővé tetted, hogy... hogy... - a gyötrelemtől becsukta a szemét, amikor felidézte sötét ölelkezésüket a várbörtönben. - Hogy tehetted ezt? - suttogta, amikor melléből elmúlt a fájdalom.

- Hogy árulhattad el a testvéredet a saját házában?

TIZENHETEDIK FEJEZET

Reynold még egy lépéssel közelebb jött és megfogta az ágytakarót Katherine fejénél. Szánta a nő szeméből sugárzó félelmet, de nem bírta visszatartani a szavakat, amelyek kibuktak az ajkán.

- Tudom, hogy vetkeztem - mondta rekedt hangon. - De ne akarj rám hárítani mindent! Én tudtam, hogy ő a testvérem, de te meg nagyon jól tudtad, hogy ő a jegyesed.

Katherine erősen arcon ütötte, majd zihálva kapta a kezét a melléhez. A takaró lecsúszott a padlóra, felfedte vászon hálóruháját.

- Te sem vagy szent, hölgyem. Nem vállalom magamra mindenért a felelősséget! - Reynold a nő arcának merev fehérségére bámult és egy pillanatra megbánást érzett.

- Menj ki a szobámból!

Hallotta a nő hangjának fagyos jegességét. Meg kell ismételnie a bocsánatkérését. Hogy jutott egyáltalán dühös vádaskodásig?

- Katherine, kérlek...

- Menj! - kiáltotta halkán, miközben egy könnycsepp utat talált lefelé az arcán.

Reynold odanyúlt, hogy letörölje, de ő elhúzódott. A férfi úgy érezte, hogy önutálata megfojtja, az ajtó felé indult. Egyik kezét a kilincstre tette és visszanézett a nő ruhájának kísérteties fehérségére, a hullámozó aranyfürtökre, amelyeket többé nem érinthet.

- Igazán sajnálom, Katherine - a folyosóra lépett és becsukta maga mögött az ajtót.

Katherine továbbra is magasra tartott fejjel hagyta el hajnalban a szobáját és a lépcsőkön a nagyterem felé indult. Hálásan sóhajtott, hogy egyik testvért sem látja, majd a kápolna felé igyekezett az istentiszteletre. Nem ment be a sorok közé, ahol James térdelt az oltár közelében. Ehelyett a kastély szolgálói közelében térdelt le a durva kőpadlóra, azok pedig nyugtalanul nézték, majd arrébb álltak.

Katherine-t zavarta, hogy az öltözéke annyival ragyogóbb volt az övékéénél. James újabb ruhával ajándékozta meg, arannyal hímzett mélykék brokátból. A kápolnában lévő homályos gyertyafényben tündökölt az ékszerekkel kirakott öv. Nem kérte ezeket a drága ajándékokat, amelyek miatt a falu varrónői valószínűleg egy percet sem alhattak. Bűnösnek érezte magát, szégyenkezett, lehajtotta a fejét és imádkozott, Istent kérte, hogy segítse ki abból a szörnyűségből, amelyet ő maga okozott. Hiszen akármennyire haragudott is Reynold-ra amiatt, hogy megtévesztette, maga is legalább annyira bűnös volt közös vétükben. Ő is tudta, kinek a háza ellen vétének. Nem értette, miért nem csap le rá Isten, amikor dicsőségének házában térdel.

Szemét az oltárra emelte és meglátta Reynold hátát. Az oldalhajó közelében térdelt, távol a bátyjától. A fejét meghajtotta, széles vállai előrebillentek. Egy pillanatra Katherine részvétet érzett, de rögtön el is hessegette. Ártatlan volt, mielőtt Reynold "testvér" megmentette.

Az istentisztelet után Jamesszel és Reynolddal reggelizett, figyelemre sem méltatta a fiatalabb testvért, minden figyelmével arra az emberre koncentrált, akihez feleségül fog menni.

- Katherine, kedvesem - mondta James -, ma a legjobb lovagjaimat vadászatra viszem. Ha sikerül hazahoznunk azt az átkozott szarvast, amelynek eddig sikerült elszöknie előlem, akkor küszöbön álló nászunkat nagyszerű lakomával ünnepelhetjük.

Katherine bólintott és elmosolyodott, ivott egy kicsit a borából és próbált érdeklődést mutatni. De a férfi utolsó mondatától fuldokolni kezdett.

- Küszöbön álló?

- Túl sokáig vártam már, hogy a feleségem legyen. Ideje, hogy elfoglalja az önt megillető helyet.

Oly régnak tűnt már, de amikor Katherine még ártatlan volt, nem látott volna a férfi szavai mögött más értelmet. Most elvörösödött a dühtől és egy gyors, forró pillantást küldött Reynold felé. A szerzetes letört egy nagy darab kenyeret és anélkül kezdte el enni, hogy felnézett volna.

- Hírnököt küldtem édesapjához, hogy tudassam vele, ön itt van, biztonságban, és hogy amilyen hamar csak lehetséges, szeretnék összeházasodni. Semmi kétségem afelől, hogy ő és az ön édesanyja hamarosan megérkeznek.

Katherine ajka lassan kinyílt, és úgy tűnt, egy kenyérdarabka a torkán akadt. Egy csizmába bújtatott láb erősen sípcsonton rúgta. Felugrott és megpróbált nem figyelni Reynold égő szemére.

Lenyelte a kenyérgombócot.

- Ilyen hamar? Nekem fel kell készülnöm...

- Biztos vagyok abban, hogy jegyességünk hosszú éveit alatt ön és az édesanyja már összegyűjtötték menyasszonyi ruhatárát.

- Természetesen, de...

- És az édesanyja minden bizonnyal magával hozza majd. Egy perccel sem kell tovább várnunk az esküvővel - James előrehajolt, és megfogta remegő kezét. - Nem teszi ez boldoggá?

Katherine lenézett a kezére, amely betakarta a sajátját. Gondolatban egy másik kezet látott a bőrén, ez a kép örökre az agyába vésődött.

- De, persze, hogy boldoggá tesz - préselte ki a fogai között. Az apja iránt érzett hirtelen aggodalom kitörött a gondolataiból minden egyebet. - James, mit üzent a szüleimnek?

Mindkét testvér ránézett, ő pedig nem tehetett róla, de eszébe jutottak Reynold kellemetlen megjegyzései az apja felől.

James megvonta a vállát.

- Megüzentem nekik, amit az ön elrablásáról tudtam, és hogy természetesen most biztonságban van nálam és kész a házasságra.

A nő lehalkította a hangját és körülnézett, hogy hallgatja-e őket valaki.

- Említette az árulókat?

James átnyúlt az asztalon, hogy megsimogassa a kezét.

- Megértem, kedvesem. Az apja biztonsága az oka, hogy Reynolddal nem haza vitette magát. Tiszteletben tartottam bizalmas közlését és nem beszéltem neki a barátai által kitervelt összeesküvésről. Ön dönti el, hogy el akarja-e neki mondani.

Katherine hátradőlt a székében, a megkönnyebbülés hulláma elgyengítette.

- Kérem, tartsák ezt titokban mindketten!

A két férfi egymásra nézett.

- Tudom, hogy túl sokat kérek, de szeretném, ha az apámhoz nem jutna el az árulók hűtlenségének híre - megmerevedett attól a kételytől, amelyet a testvérek megpróbáltak leplezni. Tudta, még nincsenek meggyőződve arról, hogy az apja ártatlan. A kétely befészkelte magát az ő szívébe is, de elnyomta magában.

- Hölgyem, nem védheti meg mindig, mintha még gyermek lenne. Háború közeleg, hamarosan mindent meg fog tudni - mondta Reynold.

- Értem - összecsapta a kezeit maga előtt és mindkét férfinak egyenesen a szemébe nézett. - Engedjék meg, hogy csak akkor jöjjön rá, amikor az árulók hűtlenségét leleplezi a király, és az ő nevéhez nem fűződik ilyesmi. Az életem kockáztattam, hogy megóvjam, és nem szeretném, hogy mindez hiábavaló legyen.

A testvérek bólintottak. Katherine biztos volt abban, hogy Reynold nem ért vele egyet, de hála az égnek, tartotta a száját. James őt nézte, de nem szólt semmit, miközben szájához emelt egy kupa sört. Gyűrű csillogott az ujján. Pontosan olyan, amelyet hamarosan ő is viselni fog. Felsőhajtott.

A nap egyáltalán nem úgy telt, ahogy tervezte.

Úgy akarta megbüntetni Reynoldot azért, hogy becsapta, bántani mindazokért a bűnökért, amelyekről úgy gondolta, hogy elkövetett ellene, hogy Jamesszel kacérkodik és semmibe veszi Reynoldot. De James felborította a terveit.

Házasság? Ilyen hamar? Megpróbálta elképzelni a nászéjszakát Jamesszel, de csak megrázkódott. Képes lesz megtéveszteni a férfit, és elhitetni, hogy szűz? Vagy el kellene mondania az igazat és elfogadnia a büntetését?

Katherine a testvérekre nézett, akik sötét hajukat leszámítva nagyon különböztek arcra és testfelépítésre is. Ha megmondja az igazat, James bosszút akar majd állni a testvérén. Nem tudta volna elviselni, hogy ketté válasszon egy családot, habár legszívesebben a fejüket is leválasztotta volna a nyakukról.

- Katherine - mozdította ki James sötét gondolataiból -, engedje meg, hogy Reynold önnel tartson, míg én az embereimmel vadászom. Szegény testvérem elzárkózott az ilyen véres sportoktól. És isten ments, hogy egy csinos falusi szolgálóval találkozunk!

Katherine a fogát csikorgatta, de Reynold arca érzelemmentes maradt, mint aki hozzá van szokva az ilyen bánásmóddhoz.

- Nézze el, hogy ezt mondom, kedvesem, de ahogy már Reynoldnak is mondtam, ő jobb ember nálam, hisz feladja az életet Istenért.

Katherine valami sötét dolgot sejtett kettejük között, de nem értette. James ott hagyta őket az asztalnál, hogy megkeresse a lovagjait. Katherine utánanézett, miközben arra gondolt, hogy utál minden férfit.

- Katherine kisasszony?

Összeszedte magát, és lassan Reynold szemébe nézett, amely olyan fényes és kemény volt, mint az ékszer.

- Sétáljunk egyet a kertben?

- A kézimunkám...

- Ott lesz elég napfény az ilyen női tevékenységekhez - Reynold, aki olyan zárkózott volt, mint egy idegen, fekete öltözetében felállva fölémagasodott. - Jöjjön, hölgyem, beszélnem kell önnel.

Katherine hátrtolta a székét és szinte alig láthatóan mosolygott a szolgálólányra, aki eltakarította a kupáját és a tálat. Reynold nem próbált belekarolni, még akkor sem, amikor megbotlott a ruhája szegélyében. Egymás mellett sétáltak ki a meleg napsütésre. A por magasan szállt a levegőben, mivel a belső udvar megeléknült. Egy csoport kutya egy elkóborolt tyúkot üldözött, és kalapács kitartó hangjait hallották az üllőn, ahogy a kovács a cégérét hajlítgatta.

Követte Reynoldot a kastély háta felé, ahol a katonák kvártélyának hangjai a távolba veszttek, és újra hallhatta a madarak csicsérgését. A kert fehér ajtaja tárva-nyitva állt, kedvelt menedékhelye volt a kastély hölgyeinek. És hamarosan ő is közéjük fog tartozni. Katherine sóhajtott egyet a kert gazos rendetlensége láttán.

Csendben sétált végig Reynold mellett a koszos utacskán, elhaladva egy almafa és virágzó rózsabokrok mellett. Egy fuvallat a szemébe sodort egy kósza tincset, ő pedig a füle mögé tűrte. A szempillái alól Reynoldra nézett, aki annyira sötét, vészjósló és idegen volt ebben a kertben. Hirtelen eszébe jutott a pap, aki az anyja lépéseit szokta követni, amikor az átsétált a kerten. Katherine-nek kétsége sem volt afelől, hogy valami gonoszát suttoghatott. De Reynold nem. Ha eltekintett a dühétől, tudta, hogy a férfi nem olyan, mint azok a szerzetesek, akiket ismert.

- Nincs semmi mondanivalója, semmi rejtett célja a sétánknak, Reynold testvér? - kérdezte, de meg is bánta, hogy a férfi címét használta.

- Semmi cél, hölgyem. Már nem lennék itt, ha a bátyám közbe nem avatkozik. Azt reméltem, sosem kell megtudnia, ki is vagyok.

Katherine dühösen bámult rá.

- Mit gondol, mit éreztem volna, ha évekkal később tudom meg?

- Arra nem gondoltam - mondta halkan.

- A dühöm ezerszer ekkorára nőtt volna!

- Csak meg akartam óvni a fájdalomtól.

- Túl későn gondolt arra, hogy megóvjon, Reynold testvér.

A férfi megmerevedett és feléfordult, hogy szembenézhesen vele.

- Akkor talán el kellene mondanom mindent. Richárd király...

Hirtelen abbahagyta, és zordan nézett el a nő feje fölött. Katherine megfordult és látta, hogy egy csapat íjász fut izgatottan a főkapu irányába.

- Mi az? - kérdezte.

- Valaki közeleg - válaszolt a férfi szigorú arccal, amely közel volt az övéhez.

Katherine megfordult és kiment a kertből, az őrbódéhoz igyekezett. Az íjások és a többi katona utat adott nekik, míg hirtelen megállt közöttük. Előtte lovak, kocsik és gyaloghintók forgatagától

nyüzsgött a belső udvar. Fegyveres őrök szálltak le lovaikról és ő rögtön felismerte színeiket. Katherine pillantása arra az egyetlen emberre vetült, aki még inkább el tudja rontani a napját. Az apja volt.

Teljes zavarban kulcsolta össze a kezét, hátralépett egyet, megbotlott a ruhája szegélyében és Reynoldnak esett. Ő felsegítette, amit ebben a pillanatban hagyott is Katherine, mert az elkövetkező napokra akarta összegyűjteni minden erejét. Úgy tűnt, a házasság közelebb van, mint gondolta.

Reynold azt mondta magának, most nem hagyhatja magára Katherine-t. Szinte mozgásképtelennek tűnt, ahogy a lováról leszálló katonákat figyelte.

- Ismered ezeket az embereket? - suttogta a nő fülébe. De mielőtt az válaszolhatott volna, kibontották az úr zászlóját, és már mindent értett. - Az apád gyorsan utazik.

- Túl gyorsan - suttogta a nő, vagy Reynold csak képzelődött? Talán a nő is elgondolkodott azon, ki tervelte ki az elrablást?

Katherine mozdulatlan maradt és Reynold továbbra is mögötte állt, miközben azt figyelték, hogy a barátságosan gyaloghintóban szétválak a függöny. Amint a nő ruhája előbukkant, egy pap termett ott, hogy kiségitse a napfényre. Reynold érezte a feszültséget, amely falként vette körül Katherine-t. Ez talán azoknak a szerzeteseknek az egyike volt, aki az összes szent férfiú ellen fordította őt? Egy magas, vékony nő lépett elő és pislogott a napsütésben. Egyszerű fekete ruhát viselt, a haja láthatatlan volt a dísztelen fátyol alatt. Közömbösen nézett körül az udvarban, majd a papját hallgatta.

Katherine megremegett Reynold előtt, aki a vállára tette a kezét és megszorította. Egy pillanatig hagyta, majd elindult a tömeg felé. A férfi biztonságos távoból követte, és elégedetten látta, hogy a lány apja egy nagy, csontropogtató ölelésben részesíti Katherine-t. Csak az ő kedvéért azt remélte, hogy az apja valóban nem részese az összeesküvésnek.

Lord Durham a kezébe fogta a lánya arcát.

- Katherine, drága szívem, annyira aggódtunk érted! - ismét magához ölelte, majd eltartotta, hogy kartávolságból is megnézhesse. - Jól nézel ki, gyermekem. Olyan hálás vagyok, hogy James megmentett!

- Nem, apám, az öccse segített, amíg eljutottunk Jameshez.

- James? - kérdezte egy hűvös női hang.

Anélkül hogy ránézett volna, Reynold tudta, hogy Katherine anyja szólalt meg. Könnyed léptekkel jött elő, az ölebszerű pappal az oldalán. Katherine röviden meghajtott a fejét.

- Jó napot, anyám! - mondta. - A jegyesem kérte, hogy a keresztnévét használjam.

A nő bólintott.

- Hamarosan a felesége leszel, így illő. Jól... vagy, Katherine?

Reynold úgy érezte, sok jelentése lehet ezeknek a szavaknak, és egyik sem tetszett neki. Katherine feszülten állt előtte, és látta, hogy a rossz kezét tartja, amely olyan szokása volt, amiről mellette mintha elfeledkezett volna. Eltöprengett azon, vajon Katherine anyja lehet-e összeesküvő.

- Jól vagyok, anyám. Reynold testvér mentett meg.

A szülők hirtelen elnéztek Katherine feje felett és meglátták a férfit. Ő tisztelettudóan bólintott, megpróbált nyugodtnak tűnni, miközben inkább esetlen hegynek érezte magát. Ugyanolyan feszült volt, amilyenek Katherine látszott, aggódott, hogy rájönnek, mi van a szívében, ha a lányukra néz. De Durham grófja megkönnyebbülten sóhajtott fel.

- Bolton említette, hogy egy romos monostorban tartottak fogva. De én azt gondoltam, a szerzetesek már rég eltűntek onnan. Örülök, hogy ilyen remek védelmeződ volt, gyermekem.

Reynold összeszorította a fogait. *Meg kellene pofoznod, vénember,* gondolta dühösen. *Megbecstelenítettem a lányodat!* De úgy tűnt, az ő házukban egy szerzetes megkérdőjelezhetetlen.

- Testvér - mondta Katherine halkán -, engedje meg, hogy bemutassam a szüléimet! Theobald Berkeley, Durham grófja és felesége, Lady Durham.

- Reynold testvér - mondta a grófné -, meg tudja nekem mondani, merre van a családi kápolna? A sietős utazás miatt nem jutott sok időm imádságra.

Isten ments, hogy a lánya miatt aggódjon, gondolta Reynold sötéten. Eligazította a nőt és ámulva nézte, hogy a pap csendesén elvezeti. Úgy tűnt, a gróf nem pazarol még egy gondolatot a feleségére.

- Reynold testvér, tudja, hogy Katherine-t miért rabolták el?

Reynold érezte, hogy Katherine megmerevedik mellette és saját kellemetlen érzései miatt is elgondolkodott. Nehéz volt hazudni annak a férfinak, aki csak segíteni szeretett volna a lányán. De Reynold megértette Katherine indítékait.

- Nem, uram. Lady Katherine és én azt gondoltuk, talán váltságdíjat követelnek öntől vagy a bátyámtól.

Az ősz hajú férfi elgondolkodva bólintott, de jó karban lévő teste még mindig feszült volt.

- Reynold testvér, miért nem hozta a lányomat hozzám, haza?

- Apám...

A gróf egyetlen fejmozdulattal elhallgattatta Katherine-t.

- Nem, gyermekem. Reynold testvértől szeretném hallani.

Reynold Katherine-re pillantott, aki lehajtotta a fejét és lassan felemelte az egyik karját, hogy a másikban pihentesse. Akár szerető apa, akár nem, a férfi nem tiszteli a lányát.

- Haza akartam vinni, uram, de nem volt hajlandó megmondani nekem az igazi nevét. Azt állította, az elrablók bizonyára ott keresnék.

- Ezért hát idehozta.

- Azt parancsolta, hogy hozzam ide.

- És az út biztonságos és eseménytelen volt?

Ez már nehezebb volt, mint Reynold gondolta, hazudni valakinek, aki könnyedén a hűbérura lehetne. De Katherine védelme sokkal fontosabb volt. Már épp elégszer megbántotta.

- Az elrablók üldöztek minket, és egyszer tolvajok támadtak ránk - válaszolta.

A gróf éles szeme Reynoldot vizslatta.

- És ön, a szerzetes, egyedül védte meg Katherine-t?

Reynold bólintott.

- Csak novícius voltam az elmúlt nyolc hónapban, uram.

Lord Durham megmerevedett.

- De hát amikor a bátyjával először került szóba az esküvő, évekkal ezelőtt, nem volt egy fiatalabb testvér, akit a monostorba szántak? Azt hittem, nem ön az.

- Az öcsém, Edmund meghalt nyolc hónapja és én vettem át a helyét.

A gróf felvonta a szemöldökét. De mielőtt válaszolhatott volna, egy újabb bevonulás zavarta meg őket a kapunál.

- Lord Durham - kérdezte Reynold -, ez is az ön kísérete?

- Nem, testvér. Ez az önök családtagja, találkoztunk velük az úton. A húga, Margery.

Reynold elmosolyodott és arrébb sétált, Katherine pedig érezte, hogy eluralkodik rajta a pánik. Az apja minden bizonnyal látja a szemében a bűntudatot és a megtévesztést. Nem érdemli, hogy ilyen hálátlan lánya legyen.

Visszapislogta a könnyeit, amikor az apja átölelte a vállát, és együtt nézték az egymásnak örvendező testvéreket. Reynold segített a húgának leszállni foltos kancájáról, ő pedig vad öleléssel ugrott a férfi karjaiba. Halkan beszélgettek kis ideig, miközben fogták egymás kezét, mindketten magasak, sötéthajúak. Kisvártatva elindultak Katherine családjá felé.

Katherine kiegyenesedett, és most hálás volt Jamesnek a ruháért. Reynold húga tagadhatatlanul elegáns volt krémszínű ruhájában, amely a mellényrészen hímezve volt és teste karcsú vonalát követve szalagokkal díszített hajtásokkal ereszkedett le. Még lány volt, így haját fedetlen loknikban viselte, amelyet a tarkóján egy masni fogott össze. Könnyedén pukedlizett egyet, amikor Reynold bemutatta.

- Katherine Berkeley kisasszony, engedje meg, hogy bemutassam a húgom, Margery Wellest.

Továbbra is apjába karolva Katherine mélyen meghajolt, majd megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor Margery rámosolygott.

- Lady Katherine, milyen jó, hogy végre találkozhatok James jegyesével! Már hosszú évek óta várom, hogy megnősüljön.

- Ahogy én is, hölgyem.

- Jaj, ne "hölgyezzük" már egymást halálra. Szólíts egyszerűen Margerynek, én pedig téged Katherine-nek.

Katherine mosolygott és arra gondolt, hogy talán barátra lelt. De amikor apja Margeryhez szólt, kétely és kétségbeesés marcangolta a lelkét. Mi van, ha Margery tudja, miféle nő is ő, hogy hogyan uszította egymás ellen Margery bátyjait?

És vajon Reynoldnak is az a vezetékneve: "Welles"? Egek, viszonya... viszonya van egy férfival, és még csak a teljes nevét sem tudja. Torka összeszorult és a leghitványabbnak érezte magát közöttük.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Reynold bevezette a húgát a kastélyba, a gróf és Katherine követték őket. Margery küldött a férfi felé egy ferde pillantást, de ő nem vett róla tudomást, azon gondolkodott, vajon mit hallhatott Lord Durhamtól és a bátyjuktól.

- Egy kis bort, Margery? - kérdezte, miközben a kandalló előtti egyik párnázott székhez vezette.
- Inkább sört - mosolygott a nő.

Reynold jót szórakozva rántott egyet a vállán és hozott egy kupát.

- Nincs számodra díszes pohár, húgom.
- Jaj, jaj, Reynold, már rég nem vagyunk gyerekek - Katherine-re és Lord Durhamre pillantott, akik pár lépéssel arrébb beszélgettek. - Megértem, hogy megmentetted a kicsikét egy szívfacsaró élménytől.

- A "kicsike" két évvel idősebb nálad, és el van jegyezve.
- Nem úgy, mint én? - Margery huncut mosollyal nézett rá.

Reynold szélesen elvigyorodott és megrázta a fejét.

- James üzent neked?
- Nem. Néhány héttel ezelőtt hívott, ragaszkodott hozzá, hogy hosszabb ideig maradjak, amíg Richárd király és Tudor Henrik eljátszadoznak vidéken.

- Nem igazán játék az.
- Bocsásd meg a pimaszságom, Reynold, de szinte halálosan beteg vagyok már ettől a véget nem érő ellenségeskedéstől.

Reynold pillantása Katherine-re siklott és érezte, hogy pusztán ettől elmúlik a feszültsége.

- Tehát Katherine apja elmondott neked mindent?
- Biztos vagyok benne, hogy nem mindent.

Amit tudok, hogy valaki elrabolta, bezárta a Szent Antal monostorba, és aztán te segítettél neki megszökni és idehoztad.

- Tudod az alapvető tényeket.
- De több is van ott még!

Margery olyan áthatóan tanulmányozta, hogy Reynold eltöprengett, mit láthat vajon az arcán. Megpróbálta figyelmen kívül hagyni Katherine-t.

- Még mindig nem tudtam megszökni, hogy ezekben a csuhákban lássalak, Reynold. Edmund-hoz illettek, de hozzád...

Reynold megmerevedett és lehajtotta a sörét.

- Sajnálom - mondta halkán Margery. - Elfelejtettem, hogy vannak dolgok, amelyek téged is megsebeznek. Ennyire nehéz?

Megpróbált a nőre mosolyogni.

- Megszoktam az új életem. Nem olyan rossz, amilyennek képzeltem.
- De elég rossz, abban biztos vagyok. Sosem fogom megérteni, miért teszed ezt. Edmund halála igazán nem a te hibád volt.

Reynold egy éles pillantást küldött felé.

- Nem akarok erről beszélni, Margery. Nem most.

A nő előre hajolt és megérintette a karját.

- Akkor beszélj arról, hogy a bátyánk végül miért egyezett bele az esküvőbe? Meglátta Katherine-t és rájött, micsoda bolond volt eddig?

Reynold bólintott, miközben Katherine-t figyelte, józan esze ellenére. Hosszú aranyhaja leomlott a vállán, és gondolatban arra is emlékezett, hogy a kandalló fényénél hogy ragyogtak a tincsei, amikor érzékien elrejtették a melleit az ő éhes pillantásai elől.

- Reynold?

Hirtelen a húgára nézett.

- James indítéka talán nem is annyira szerelem volt, mint a pénz.
- Felvonta a vállát és összevont szemöldöke alól nézett a húgára.

- Ne nézz ilyen gonosz szemekkel rám! - mondta az játékosan. - Mindketten tudjuk, hogy éli James az életét.

- Alábecsülsz Katherine-t.

Margery belekezdett a válaszba, de aztán visszasüllyedt a székbe és elgondolkodva nézett Katherine-re. Reynold azt kívánta, bárcsak meg se szólalt volna. Margery okos lány volt - túl intelligens, hogy ez bármi jót jelentsen neki. Most pedig Katherine-t figyelte nagy odaadással.

Reynold felsóhajtott. Fárasztotta, hogy állandóan figyelnie kell a szavait és a gondolatait. Tudta, hogy túl sokszor néz Katherine-re. Az idegesség miatt, hogy folyton azon járt az esze, vajon ki veszi ezt észre, már elege volt. Hirtelen vágyat érzett arra, hogy megszökjön. Kimentette magát Margerynél, kikerülte Katherine-t és az apját, és az ajtó felé indult.

Noha a hűvös, de mégis melengető levegő felfrissítette, a belső feszültség nem hagyta pihenni. Az emberek mindenfelé fejet hajtottak neki, szolgáló lányoktól kezdve a legkisebb mosogatófiúig. Senki nem mosolygott; a jókedvű beszélgetések elhaltak fekete ruhája láttán. Kitaszított volt. Eltöprengett azon, vajon James mennyit mondhatott el Edmund haláláról.

Levertebb volt, mint valaha, az istállók felé indult, amelyek a följük épített kvartélyok alapját képezték. A takarmány és lovak szaga végül megnyugtatta. Megsimogatta a bökdösődő lovak orrát és megfésülte fényes szőrüket, amihez az istállófiúk széles helyet adtak neki.

Egy ismerős nyihogás hallatán elgondolkodott.

- Villám? - suttogta.

Az utolsó állásban ott volt az utolsó tulajdona, amit feladott, mielőtt bevonult a monostorba - a csődőre. Villám orrcimpái megremegtek és előre tartotta a fejét, miközben Reynold közeledett.

Az emlékek elborították Reynoldot, miközben arcát a ló nyakához dörgölte. A nyeregben töltött napok, amikor csak Villám bátorsága és társasága miatt tartott ki. A küzdelem gyakorlásával töltött órák, míg ló és lovas izzadságtól csöpögött, de már egyként mozogtak.

Hátralépett és megnézte az állatot. Eddig nem tudta, hogy James eladta-e Villámot, vagy sem, és nem is kért ígéreteket a bátyjától. De láthatóan Villámmal sokat foglalkoztak. James felismerte az értéket, ha végre megpillantotta, gondolta Reynold savanyúan.

Miközben elkezdte felnyergelni a lovát, egy rejtőzködő istállófiú szólt ki az árnyékból:

- Testvér, ne azt a lovat! Mindenkit ledob a gazdáján kívül.

Reynold elmosolyodott.

- Hosszú évekig én voltam a gazdája, fiú.

Kivezette a lovat, a kvartély ablakain kihajló katonák jókedvűen nevettek és felé mutogattak. Reynold kicsit feljebb emelte a ruháját és felszállt Villámra. A nevetés elhalt mögötte, amikor kilovagolt a belső udvarról, félrelökve embereket, kocsikat, állatokat a szabadság ideiglenes parancsának engedelmességre.

Egy órán át semmi másra nem gondolt, csak az állattal való mozgásra. Vad gondolatok jártak a fejében, hogy megszökik lovagi tornákra vagy kereskedőnek Franciaországba. Tudta, hogy minden hiábavaló. Nem tudná elhagyni Katherine-t. Lehet, hogy a testvéréhez tartozik, de ő akkor sem tud elmenni. Habár a lány még nem tudta, a küldetése még nem fejeződött be.

Előtte fekete felhők sorakoztak, így visszatért a kastélyba, kimelegedett és fáradt volt, de elégedett. Tudta, mit kell tennie.

A baj vívó téren találkozott a lovagokkal és fegyvernökeikkel, akik harcra készültek. Szorosra fogta Villám kantárát és a férfiakat figyelte, akik leengedett lándzsákkal lovagoltak, hogy beletaláljanak a fémkarikákba. Hangosan felnevetett, amikor egy pörgő gyakorló bábu a földre ütötte az egyik vívót.

- Biztos vagyok abban, testvér, hogy mindannyiuknak tudna tanítani egy-két dolgot - szólt mögüle egy hang. - De hát ön már nem vívhat, ugye?

Reynold megfordult a nyeregben és meglátta a koszos, izzadó Jamest, aki hidegen diadalmaskodott harci lova hátán, miközben egy vadkant húztak be a kastély kapuján.

Reynold kímérten elmosolyodott, képtelen volt elfelejteni, hogy élete legfontosabb csatájában ő lehet a vesztes a bátyjával szemben.

- Nagyszerű dolog, James, hogy nem kellett esküt tennem. Ki más mentette volna meg a jegyessed? De azt hiszem, elég visszafogott lettem az elmúlt hónapokban.

- Ha ezt az jelzi, hogy ismét a nyeregben ülsz, akkor nem hiszem - válaszolt James, szája sarkában egy kényszeredett mosollyal. - Alig néhány perce láttalak átvágtatni a réten. Szent ég! Az egyik emberem keresztet vetett maga előtt, azt hitte, a halál közeleg tetőtől talpig feketében a kastélyba.

Reynold megvonta a vállát és megfordult, hogy megnézzze a katonákat.

- Megérkeztek a menyasszonyod szülei.

James mellélovagolt, bár nem túl közel.

- Láttam a gróf lobogóját - szünetet tartott. - Testvér, szeretne fogadást kötni? Vagy ez is tiltva van?

Reynold lova eltáncolt Jamesétől. Lehet, hogy az állat okosabb, mint a gazdája, gondolta magában nem először.

- Nincs pénzem, James.

- Ó igen, mindet Margerynek adtad, igaz?

Reynold nem válaszolt. Tudta, hogy magukra vonták a lovagok és embereik figyelmét, akik már nem is igyekeztek úgy tenni, mintha gyakorlatoznának.

- Jól van - folytatta James hangosabban. - Talán fogadhatunk pusztán a büszkeségünkben a végkifejlet felől. Gyakoroljunk együtt... természetesen a régi idők emlékére, kedves testvérem.

A nap hűvösebb lett, és vele együtt Reynold szíve is. Eszébe jutott egy másik nap, amikor egy másik testvér ellen vonta ki kardját. Epe gyúlt a torkában, és tudta, hogy elfehéredett. Ki akarta kiáltani az udvarba: Megöltem az öcsémet! Hát nem értitek?

De ott volt James, akinek arcáról eltűnt az önelégült vigyor, miközben arra várt, hogy befejezze, amit nyolc hónapja kezdett az öklével. Vajon csak akkor lesz boldog, ha Reynold is meghal?

Aztán észrevette Katherine-t és az apját kéz a kézben, és hirtelen mindent értett. Habár James megígérte, hogy semmit nem mond Katherine-nek Edmund haláláról, Reynold tudta, hogy hamarosan meg fogja tenni és ő nem tehet ellene semmit. Mindennek a tetejébe ott lappangott a legújabb, titkos bűne a bátyja ellen. Ha Reynold megaláztatása segít Jamesen, akkor Reynold tartozik neki ennyivel.

- Remélem, tompa kardokat használunk - mondta Reynold kimerően.

James ránevetett, kék szeme villogott.

- Mintha valaha is bántani akartuk volna egymást. Nem akarod megváltoztatni a szokásaid? Biztos vagyok abban, hogy a fegyverkovácsnak van egy felesleges inge.

Amikor Reynold kilépett a fegyverkovács műhelyéből egy ujjatlan bőrzekében, látta, hogy Katherine és az apja Jamesszel álldogál. Katherine arca elvörösödött és megpróbált nem rá nézni.

Durham grófja azonban láthatóan jól érezte magát. Magas volt, erős mellkasú, aki számára nem idegen a küzdelem.

- A jövődöbeli fiam azt állítja, ön a legerősebb lovag egész Angliában. Nem csupán túloz, Reynold testvér?

Reynold egy gyors pillantást vetett a bátyjára, nem értve a játékot.

- A bátyám jóindulatú, uram, még akkor is, ha néha kicsit túloz. James, befejezhetnénk ezt gyorsan?

James átadott neki egy életlen kardot és együtt indultak a küzdőtér közepe felé. A por felszállt körülöttük, miközben Reynold felvette állását a testvérével szemben. James arcán olyan vigyor ült, amelyet Reynold nem igazán tudott értelmezni. Mit remélt, mit nyerhet ezzel?

Érezte a kezében lévő kard súlyát, és meglepte, mennyire szokatlan a fogása alig néhány hónap után. Nem gondolta, hogy valaha még kardot fog majd a kezében - megfogadta, hogy nem teszi. És most itt volt, szemben egyetlen bátyjával. A szíve a fülében zakatolt, kizárta a lelkes tömeg zaját.

Aztán James kardja megvillant a napsugárban és Reynold megpróbálta elfelejteni az évek gyakorlatát. Védekezve vívott, engedve, hogy James a tömeg kedvére játsszon. Izzadság csepegett a homlokáról, a gyomra görcsben állt. Csak Edmund arcát látta két kard között, Edmund ügyetlen védeseit. Nagyon igyekezett, hogy ne legyen rosszul, így nem tudott igazán arra a küzdelemre figyelni, melyet Jamesszel vívott. A teste szinte észrevétlenül emlékezett ismét a gyakorlatokra, eggyé vált ennek a halálos táncnak

a ritmusával. Csak akkor jött rá, mi történik, amikor James egy különösen ügyes vágással próbálkozott, és meglepte, hogy Reynold milyen könnyedén védte.

Nem tudott magából kevesebbet adni a küzdelemben, alig tudta tartóztatni magát, hogy visszaszorítsa Jamest, hogy ártalmatlanná ne tegye a testvérét. És mindez egyetlen kardvágásba kerülne...

Ijedten hátrált vissza, kardja kiesett a kezéből. A tömeg felhördült, amikor James kihasználta az előnyét, és csak néhány centire vétette el Reynold torkát. Egy pillanatra még Reynold is azt kívánta, bár csak megölné James, mert semmi sem feledteti el vele Edmund életének utolsó perceit. Aztán hallotta, hogy Katherine felsikolt.

A nő felé fordult, látta fehér, könnyáztatta arcát, és nem akarta, hogy megtudja, milyen ember is ő igazából. Katherine, akinek forgott a gyomra, rémülten figyelte, hogy Reynold átvágtat a küzdőtéren. Apja megsimogatta a kezét és azt mondta:

- Katherine, ne izgasd magad annyira! James ügyes. Hiszen csak játszanak. Ó, de kár, hogy Reynold testvért elvesztesz az apátságban! Egy férfi, aki így tud küzdeni...

Katherine-t nem nyugtatták meg apja szavai.

Azt még ő is látta, hogy James nem olyan tehetséges, mint Reynold. Becsukta a szemét, de a kardvívás minden pillanatát maga előtt látta. Reynold csodálatosan küzdött. Azok a kezek, amelyek őt becézték, most a villódzó napfényben halálos mozdulatokkal forgatták a kardot. Az izmos test, amely az ő könyörületére támaszkodott, fürgén mozgott. Nem volt kétsége afelől, hogy ha úgy akarná, a férfi meg tudná ölni a bátyját, még életlen karddal is.

De akkor történt valami. Reynold feladta, hagyta, hogy a testvére legyőzze. A tekintetétől Katherine ereiben megfagyott a vér. Mi szállta meg ennyire, mi vezette a monostorba? A szíve fáj a férfiért, szenvedése számára fizikai valóság volt. Emlékeztetnie kellett magát arra a szenvedésre, amit a férfi neki okozott.

- Apám - mondta -, megígértem anyámnak, hogy velem is töltök egy kis időt. Kérem, bocsásson meg.

James úgy integetett, mintha magához akarná hívni, de ő nem figyelt rá. Látszott, nagyon is örül öccse szenvedésének.

Miközben távolodott, az ég végre megnyílt, hűvös nyári eső esett. Tudta, hogy be kellene mennie, de elgondolkodott, a belső udvarban keresve valamit. És csak akkor jött rá, hogy Reynoldot keresi, amikor meglátta, hogy a férfi eltűnik a kastély háta mögött. A lába el is indult abba az irányba, bár az agya tiltakozott.

Amikor befordult az épület sarkánál és nem látta Reynoldot, úgy döntött, visszamegy a kastélyba.

Ehelyett azonban a burjánzó kertbe ment, az eső csendesen esett, szinte susogott, amikor a levelekre és a virágokra koppant. Katherine a gazos utacskára lépett, amely a falhoz vezetett, ahol szőlő futott a lugasra, így alkotva zárt utat.

Behúzta a fejét, belépett az alagútba és szemtől szembe találta magát Reynolddal.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Reynold hullámos haja a fejére tapadt, az eső lecsurgott gyötrődő arcán. Végtelennek tűnő ideig nézték egymást.

- Hagyj magamra! - mondta végül rekedten.

A nő közelebb lépett.

- Reynold, mi történt? Miért dobtad el a fegyvered?

- James legyőzött - suttogetta ő, és leroskadt egy padra a repkénnyel befuttatott fal közelében.

- Ne hazudj nekem! Láttam, amit láttam. Az arcod...

Becsukta a szemét és az eső könnycseppekként pergett le az arcán. Katherine közelebb lépett, s miközben azt mondogatta magában, hogy menjen el, képtelen volt rá. Reynoldot bántotta valami, fáj a lelke és ő nem tudta így itt hagyni. Tétovázva terítette ki nedves szoknyáját és leült a férfi mellé. Az egy szót sem szólt, így végül a nő azt suttogetta:

- Beszélj! Mondj el nekem mindent, Reynold! Miért vonultál monostorba?

- A testvéreimet, Edmundot születésétől fogva a monostorba szánták. Beteges gyermek volt, sápadt, vékonyka. Semmit sem szeretett jobban, mint könyvekbe temetni az arcát. Én... én nem értettem őt.

Zavar volt a hangjában és olyan önutálat, hogy Katherine szeretne volna megfogni a kezét, de nem tette.

- Zavart engem - folytatta halkán Reynold. - Hogy lehet nekem, a derék lovagnak, ilyen szánalomra méltó öcsém? Még megvédeni sem tudta magát.

- Jaj, Reynold - suttogetta Katherine és most átkulcsolta ujjával a férfiét a combján.

- Amikor nem bírtam már tovább, arra provokáltam, hogy megtanuljon vívni. Nógattam, zsarnokoskodtam vele, míg végül Edmund kötélnek állt - nagyot sóhajtott. - Amikor Jamesre emeltem a kardom, csak Edmund fehér arcát láttam, ahogy koncentrált, szánalmas erőlködését, hogy a kedvemben járjon. Én... én megpróbáltam könnyedén bánni vele, vezetni. De ő nem olyan volt, mint a többi gyakorló partnerem. Nem tudta, mikor kell kitérni.

Katherine átölelte a vállát, könnyek potyogtak a szeméből és összekeveredtek az esővel. Szinte nem is akarta már hallani a többit, de tudta, hogy Reynold már nem tudja abbahagyni.

- A kardom a vállán találta el, csak egy karcolás volt. Istenem, még *nevettünk* is rajta aznap este. Büszke volt magára, én pedig pökhendi módon biztos voltam abban, hogy megtettem lovagi kötelességem. De másnapra a seb begyulladt és neki láza lett. A harmadik napon pedig...

A hangja megtört és az arcát a kezébe temette. Katherine a padra térdelt, karjával átölelte a férfit.

Reynold vállá rázkódott, de ő csak tovább tartotta, csitította.

- Nem a te hibád volt, Reynold. Ezt neked is be kell látnod.

Kitépte magát az ölelésből és felállt, megfordult, a nő fölé hajolt.

- Megöltem a saját öcsémet! Mert zavart engem. Arra kényszerítettem, hogy...

- A magad módján megpróbáltál neki segíteni. Még egy szerzetesnek is tudnia kell, hogyan védje meg magát. De a halála baleset volt.

- Öt napig tartott, és miközben az ágyánál zokogtam, ő újra és újra megbocsátott nekem - Reynold megborzongott. - De én sosem bocsátottam meg magamnak, és James sem.

Reynold becsukta a szemét, de nem tudta kizárni Edmund fájdalomtól eltorzult arcának képét.

- Reynold, Edmundnak ez jogában állt. Ő nem akarná, hogy így szenvedj. James véleménye nem számít, csak a sajátod. Meg kell bocsátanod magadnak.

Amikor a nő őszinte, komoly arcába nézett, Reynold valami szívet tépő fájdalmat érzett a bensejében.

- De nem tudok! Nem hagyhatom... hogy elhalványuljon az emléke.

A nő összefonta a karját.

- Ha megbocsátasz magadnak, képes leszel arra, hogy a testvéreddel töltött értékes időre gondolj, ne pedig a halálára. Önmagaddal békében mehetsz vissza az apátságba.

Reynold ámulva nézett Katherine-re, azon tűnődve, hova tűnt az a félénk, naiv lány, akivel először találkozott. Ártatlan pillantása segítette, érezte, hogy a szívében lévő fájdalom enyhül. Elmondott magáról mindent és ő nem futott el, nem nézett rá lekicsinylően vagy félelemmel. Nagyon lassan az ajkához emelte a nő kezét, és ott tartotta. Érezte az eső édes ízét és a parfümös bőr illatát. A nő megremegett, majd kiszakította magát az ölelésből.

- Mennem kell - suttogta és elszaladt.

Reynold mozdulni sem tudott, döbbenet nézett Katherine után. Minden, amit magáról hitt, darabokban hevert körülötte. Pusztán azzal, hogy beszélt neki Edmunderől, nagy kő esett le a szívéről. Emlékképek villantak át az agyán a testvéréről, de többé már nem a halál gyötrelmében látta az arcát. Látta Edmunderet fiatalként, levegő után kapkodva az egyik támadás után, de akkor is ragaszkodott ahhoz, hogy Reynold később estig olvasson neki. A gyakorlás vérszomja és a küzdelem csak visszavonulóvá tette Edmunderet. Rájött, hogy ezek a pillanatok voltak élete legbékésebb percei. Edmund sosem vette komolyan az ő nőgátását, mindig mindenről, amit Reynold mondott, a legjobbat gondolta. Megtanította arra, hogy a gyengéket sem kell lebecsülni, megvan a magukhoz való erejük, olyan titkaik, amelyeket megoszthatnak másokkal.

Anélkül, hogy tudatában lett volna, magába szívta Edmund tanításait a békéről, mások segítségéről. Edmund nehezen megfogható vezetése nélkül soha nem tudott volna úgy segíteni Katherine-nek, ahogy neki volt szüksége rá. A régi életében mindent megtett volna a nőért, mert gyenge nőként gondolt volna rá, aki képtelen erő igénylő dolgokat cselekedni. Edmund példáján keresztül megértette, hogy egyes embereknek másfajta erejük van. Nagyon sóhajtott, kezébe temette az arcát. Minden megváltozott, beleértve azt is, amit leendő életének képzel.

Katherine nehéz szívvel figyelte, milyen könnyedén beszélget James az apjával. Nem tudta megállni, hogy ne arra gondoljon, vajon mit szólnának, ha tudnának gyengeségéről, a bűnéről, és mit tennének Reynolddal. Megfordult és ránézett Reynoldra, aki rámosolygott, miközben a húgával beszélgetett. Látszott, sokkal jobban érzi magát Margeryvel, mint Jamesszel, habár ez természetes is, tekintve, hogy neki és Margerynek ugyanaz volt az apja. Sokkal nyugodtabb volt, békésebb. Reynold nem érzi magát olyan kínosan, bűnösnek, mint ő? Vagy az, hogy végül képes volt Edmunderől beszélni, megnyitotta a lelkét?

Épp, amikor a szolgálók elkezdtek felállítani a kecskelábú asztalokat a vacsorához, Katherine anyja lépett a nagyterembe. A tagadhatatlan hidegség betöltötte Katherine szívét, ahányszor csak a hercegnőre nézett. Eszébe jutott anyja mérges vádaskodása, amikor Katherine megvallotta neki, hogy a papja megtámadta. Katherine borúlátóan hallgatta a prédikációt, miközben anyja hitetlensége elképesztette és bántotta, törött karja pedig saj-gott és rájött, hogy el kell temetnie önmagában a támadást. Miért hinne neki az apja, ha az anyja sem hitt?

Most, hogy már idősebb volt, megértette, hogy az apjához kellett volna fordulnia. Ő védelmezte a lányát, és bizalmatlan volt anyja bizalmasaival szemben. De az a pap már rég elment, és nem lett volna értelme feltépni a régi sebeket. Másrészt hogy is magyarázhatná meg, hogy miután egy pap megpróbálta megerősöskölni, ő megengedte, sőt bátorította a másikat az ölelésre? Nem tudta elviselni annak gondolatát, hogy az apja megveti.

Sérült karját tartotta, megpróbált nem elbotlani a többiekben, James asztalához érve leült. A szülei, anyja papja, Adams testvér, Reynold és Margery is csatlakoztak hozzájuk. Margery James másik oldalára ült, nem hagyva Reynoldnak más választást, mint hogy a Katherine melletti üres székbe üljön. Megpróbált nem nézni a férfit, habár az ujjai reszkettek, miközben a borát itta. Margeryvel egymásra mosolyogtak.

- Jól időzített volt az üzenete, James - mondta Lord Durham, miközben tört magának egy darab kenyeret. - Már épp készülődtem délre utazni, őfelségéhez.

- Hogy fogadta Richárd király Tudor érkezésének hírére?

Katherine megremevedett.

- Megnyugtatja, hogy a végkifejlet közel van. Túl sokáig élt Henry árnyékával a hátában.

- Ön tehát úgy gondolja, hogy királyunk győzedelmeskedni fog? - kérdezte James.

- Hogy ne nyerhetne? Henry nem harcos, másokra van szüksége hozzá. Richárd király megvívja a saját csatáit.

- Bölcs ember, hogy az ön tanácsát kéri, uram - válaszolta James. - De talán ránk tud szálni néhány napot a lánya esküvője miatt.

A gyönyörűségtől sokan levegő után kapkodtak a vacsoravendégek között, de úgy tűnt, Katherine hallása megszűnt. Házasság Jamesszel. Mindig azt hitte, lesz ideje felkészülni - eddig öt éve volt, de most ezt sem érezte elégnek. Nem bírta felemelni a szemét az asztról. James lazán összekulcsolta maga előtt a kezét, mintha teljesen jól érezné magát a gondolattól, hogy hatalmában áll mindannyiuk életét megváltoztatni. Másik oldalán Reynold erős, durva keze ökölbe szorult. Katherine-nek eszébe jutottak a férfi manipulációi, és az a fájdalom, amelyet akkor érzett, amikor először látta egymás mellett a két testvért. Noha most már sokkal jobban megértette a férfit, Reynoldnak magának kell megoldani a problémáit.

- Hírnököt küldtem Richárd királyhoz - mondta éppen James -, hogy különleges engedélyt kérjek a házasságra a közelgő háború idején. Holnapra Katherine és én már férj és feleség leszünk.

Keze beburkolta Katherine-ét, aki megpróbált rámosolyogni. A teremben lévők visszahúzódtak és csak James maradt ott, arrogánsán, magabiztosan a saját kívánatosságát illetően. Katherine megpróbálta elképzelni ezt a férfit az ágyában, ahogy olyan dolgokat tesz vele, amiket Reynold. A vacsorája visszafelé indult a torkában.

- Katherine - szólt hozzá az anyja, és Katherine elvonta a tekintetét jegyeséről -, James megkért minket, hogy hozzuk el az esküvői díszeket, de nem is gondoltam, hogy ennyire... sietnünk kell.

Katherine érezte, hogy arcából kiszalad a vér az anyja arckifejezésén látható rosszálló feddéstől. A grófnő tulajdonképpen azt gondolta, hogy James sietségének volt egy visszataszító oka. Szempilláit leeresztette, hogy eltakarja a benne feltörni akaró, viharos dühöt. Katherine hirtelen vágyat érzett, hogy felálljon és megvallja a bűneit, mindegyiket külön-külön, olyan részletesen, hogy az anyja sikítva fusson ki a teremből, örökre.

- Ugyan, Maud - mondta Lord Durham -, a háború hamarosan utolér minket. Megtagadnál a lányodtól egy gyors lehetőséget a boldogságra kizárólag az illendőség miatt?

Lady Durham nem is figyelt a férjére és áthajolt, hogy papja fülébe suttogjon valamit. Katherine bensője remegett az undortól. Érezte Reynold finom érintését a lábán, és nagy levegőt vett, hogy uralkodjon magán. Úgy tűnt, a férfi mindig tudja, mit érez ő és hogyan tudja megnyugtatni. Nehéz volt neheztelni rá, noha szüksége lett volna a dühre, hogy más, sokkal riasztóbb érzéseket háttérbe tudjon szorítani. Mióta Reynold beszélt neki Edmunderől, ez a védelme lassan kezdett szétfosz-lani.

James elmosolyodott.

- Elismerem, hogy hozzájárultam az esküvői izgalmakhoz az elmúlt években. De most, hogy lehetőségem volt jobban megismerni a lányukat, azt gondolom, bolond voltam eddig. Ezekben az években élvezhettem volna bájos társaságát. Nem hibáztathatnak egy férfit azért, hogy ráeszmélt a hibáira és most javítani akar rajtuk.

Katherine apja jókedvűen bólintott.

- Ha nincs ellenvetésük - folytatta James -, megkérem papunkat, Carstairs atyát, hogy vezesse le a ceremóniát. Az öcsémre esett először a választásom, de ő még csak novícius, és én nem várhatok az ő utolsó papi fogadalomtételére.

Katherine érezte, hogy nevetnie kell, ami szinte hisztérikusan kívánczik elő. Asztalkendőjét a szájához emelte, és úgy tett, mintha köhögne. A szemei könnyesedni kezdtek, miközben a kacagás tovább folytatódott a belsejében, visszhangot verve a lelkében.

Az anyja jeges előkelőséggel állt fel.

- Ha az esküvői ceremónia holnap lesz, Katherine-nek és nekem készülődniünk kell. Gyere, Katherine!

Lady Durham szobája már be volt rendezve saját dolgaival és ágyával, amelyet a szolgálok raktak ki korábban. Mióta Katherine az eszt tudta, az anyja dolgai nem változtak. Semmi szőnyeg, amely bűnös

módon melegítette volna a talpát, fabútorok, a párnák kényelme nélkül, vékony ágytakarók, amelyek még véletlenül sem hagyták, hogy használójuk túl kényelmesen érezze magát.

Katherine megszokott helyére ült a ropogó tűz mellett, századszor is azon töprengve, hogy a nyaldosó lángok vajon az örök kárhozatra kell-e, hogy emlékeztessék. Már túl késő volt, gondolta egy belső sóhajjal.

Az anyja egy viseltes utazóládára mutatott a spalettás ablak alatt.

- Elhoztam a ruháidat és azt a bűnös mennyiségű ruhát, amelyet a házassági szerződésben ígértünk neked.

- Köszönöm, anyám - mormolta Katherine, lemondóan lesütve a szemét.

- Az ágyneműket, amelyeket te szőttél, szintén a kastélyba hoztuk. A családi lakosztályokat látva sokat kell majd szőnöd. Lefoglalja a gondolatokat, ahogy te is jól tudod.

- Igen, anyám.

- Van kérdésed, Katherine?

- Anyám? - emelte fel arcát zavartan. Az anyja félrenézett.

- A házasságról.

Katherine kábultan meredt rá.

- Nos... nincs.

Úgy tűnt, Lady Durham leereszt egy kissé, amikor kiengedte a lélegzetét.

- Szerencsés vagy, hogy James ilyen kedves veled. A te bajoddal... Aggódtam, hogy majd csak idős férfiakat vonzol és azokat, akiket a vagyoned érdekel.

- És pontosan ez történt - mondta Katherine, belefeledkezve keserűségébe.

Az anyja élesen nézett rá.

- Minden férfi nagy hozományt vár. Csak egy hiú, bűnös nő hiheti, hogy ő a házasság fő indítéka.

- Igen, anyám.

- Áldottnak érzem magam, hogy neked sosem lehetett okod hiúnak érezni magad.

Katherine nem nézett rá.

- Szeretnéd látni az esküvői ruhád? Még ki kell keményítenem.

- Nagyon jól emlékszem, hogy néz ki - hónapokat töltött saját ruhájának szerető részletességű tervezésével, hímzésével. Kezdte úgy érezni, hogy nincs férfi, aki ezt megérdemli.

-Jó éjt, Katherine!

Visszanézett az anyjára, akinek egy fekete ágytakaró volt a kezében. Katherine esküvőjének előestéjén ez a nő még mindig képes volt hideg és szenttelen lenni. Katherine úgy érezte, szíve egy része meghalt.

- Jó éjt, anyám!

Katherine az ágyban feküdt, tágra nyílt szemmel meredt a mennyezetre, anélkül, hogy látott volna valamit. Egy holdsugar áthatolt a nyitott ablaktáblákon, de a kandalló sötét és csendes volt. Nagy sóhajjal fordult hasra, semmi haszna, hogy aludni próbáljon. A holnap lesz az a nap, amelyről egész lánykorában álmodozott. Szerencsésnek kellene éreznie magát, hogy James fiatal és jóképű, akkor is előzékenyen bánt vele, ha senki sem volt körülöttük. Nem fukarkodott a pénzzel - habár nyilvánvalóan emiatt volt szüksége az ő hozományára. Katherine jól fog élni, de boldog is lesz?

Küzdött ugyan ellene, de Reynold árnyékától sötét arca úszott csukott szeme elé. Megremegett, elámulva azoktól az érzelmektől, melyek a torkát szorongatták. Nyugtalanul emelte lábát a lepedőre. A férfi arca félelmet is gerjesztett benne, de szeme és szigorú ajka szenvedélyről árulkodtak, amelyet az uralma alatt tartott ugyan, de amely mindig ott bujkált benne, arra várva, hogy előtörjön és elárassza Katherine-t a túl hosszan titkolt vágy hullámaival.

Felnyögött és karjait a párnája köré fonta. Felderengett esküvője napja és ő csak leendő sógorára tudott gondolni. Boldog lenne James odaadásával, ha sosem találkozott volna Reynolddal. De akkor talán halott is lenne.

Összeszorította a szemét és egy könnycsepp esett le a szempillájáról. Nem változtathat a múlton. El kell temetnie a bűntudatát és tiszta életet kell élnie, hogy vezekeljen a bűneiért. Meg kellene vallania - de nem. Nem mondhatja el James papjának, aki megismerné a hangját. Csak Istenben bízhat.

Kicsusszant az ágyból és letérdelt a kőpadlóra. Összekulcsolta a kezét és lehajtotta a fejét, felkészült, hogy odaigérjen mindent az Úrnak, ha Ő enyhíti lelkiismeret-furdalását.

Az ajtó hirtelen kinyílt és rémülten kapta fel a fejét. Reynold hatalmas alakja préselődött át a lehető legkisebb ajtónyíláson, majd csendesen becsukta maga mögött az ajtót. Hátát az ajtónak vetette és csendesen a nőre nézett.

Katherine száj tárva bámult rá, úgy érezte, soha többet nem jönnek ki szavak alélt ajkai közül. Aztán megrémült, levegő után kapkodva gyűjtötte maga köré ágyruhája szoknyáját és talpra ugrott. Vadul mutogatott az ajtóra, miközben hátrált.

- Menj... Menj innen! - kiáltotta alig hangosabban egy suttogásnál, a teste remegett. Belebotlott a ruháiba, és hátraesett, a párnák tetejére ülve. Reynold fölémagasodott, mint egy csábító szellem a fekete lebernyegében.

HUSZADIK FEJEZET

Katherine megpróbált mindarra az ellenérzésre gondolni, amit valaha érzett, amikor meglátta Reynoldot. De az izgatottság és a veszély érzete most a vénáiban dobolt, nehezen kapkodta a levegőt és a keze remegett, a szoknyájába csavarta.

- Reynold, ez az esküvőm előestéje! - a hangja elcsuklott, megköszörülte a torkát. - Ha a szüleim felfedezik, hogy itt vagy...

- Öltözz gyorsan, senkinek nem kell tudnia.

- Öltözzek...

A férfi térdre rogyott előtte. Katherine hátralökte magát, ahogy az arca az övéhez közeledett és majdnem elesett az utazóládában, de Reynold elkapta a karját.

- Engedj el!

Ő megtette, amit a nő kért, de egyre inkább közeledett.

- Reynold, miféle örület készített arra, hogy a felfedezést is megkockáztasd?

- Nem örülség, hölgyem. Aggódtam a lelki békédért, mert mi lesz, ha megtudod, hogy a bátyám nem hisz a történetedben Richárd király árulóiról.

Katherine óvatossága lassacskán eltűnt.

- De... ott voltam, amikor elküldte az embereit, hogy figyelmeztesse a királyt. Megígérte...

- Csak azért ígérte meg, hogy lecsillapítson téged, Katherine. Nem hisz abban, hogy egy egyszerű nő használható információval szolgálhat a király számára.

- Azt gondolja, hogy hazudtam? - kérdezett vissza a nő, miközben megpróbált felállni.

Reynold a ládának nyomta a csípőjét, Katherine pedig túl feldúlt volt ahhoz, hogy tiltakozzon.

- Nem azt hiszi, hogy hazug vagy, csak azt gondolja, hogy ezt az információt a te segítségével nélkül is könnyedén megszerzi a király.

- De hogy gondolhatná egy férfi, legyen akár király, hogy a barátai ellene fordulhatnak?

A férfi az ajkára nyomta egyik ujját és remegés futott át Katherine testén. Ellökte Reynold kezét és megpróbált nem nézni az arcába.

- Én egyetértek veled - mondta a férfi. - Életbevágó, hogy az üzeneted eljusson a királyhoz.

- Reynold, megtennéd ezt nekem? - kérdezte a tekintetét kutatva.

- Egyedül nem tudom megtenni.

- A húgod valamelyik embere bizonyára.

- Rád van szükségem, Katherine.

A férfi rekedt hangjától megremegett, keresztbe fonta a mellén a karját. A növekvő hold eltűnt egy felhő mögött. Reynold sötét arca borongósabbá vált, és Katherine már nem tudta megmondani, hogy kitartó, különös színű szemével őrá bámul-e.

- Holnap férjhez megyek a bátyádhoz - válaszolta tompán, és azt várta, hogy a férfi ezt elfogadja és elmenjen.

- Nem erről beszélek! Te a halott királyné kuzinja vagy. Mit gondolsz, Richárd király kinek hisz majd, nekem, egy szerzetesnek a romos apátságából, vagy a saját rokonának?

- Reynold, meg kell győznöd! Én nem...

- De igen, te is megteheted - válaszolta, talpra rángatva a lányt, és megszorította a csuklóját, amikor az megpróbált menekülni. - Nem hagyhatom, hogy halált okozz. Nem hagyhatom, hogy egy nap utáld majd magad, mert túl gyáva vagy ahhoz, hogy befejezd a küldetést, amit elkezdted.

- Gyáva! - nekifeszült a férfi szorításának, míg a keze elkezdett fájni, majd sípcsonton rúgta őt.

Reynold felhorkant és a testéhez szorította a nőt. Katherine küzdött a férfi izmainak hívogatása ellen, amellyel szinte becsomagolta őt, és arra csábította, hogy zárja ki a világot és csak az édes vágyra gondoljon.

- Nem okozhatok csalódást a családjainknak, Reynold! Férjhez kell mennem holnap, neked pedig el kell menned a királyhoz.

- De nem nélküled - egyik kezével a nő arcát tartotta. - Láttam az elrablódát ma este.

Katherine rémülten nagy levegőt vett, és még erősebben küzdött.

- Hát nem érted? - folytatta Reynold. - Nem nyugszik, amíg el nem hallgattat, akár itt maradsz, akár nem.

- James meg fog védeni - suttogta Katherine.
- James erős, de néha bolond. Nem ismeri fel a veszedelmet.
- Majd én figyelmeztetem! Letartóztatjuk azt a férfit, amíg te a királyt keresed.
- És mi van, ha az elrabló előbb talál meg téged?

Katherine vadul megrázta a fejét.

- Bolond remények, édesem. Velem jössz.

Noha kapálózott és ellenkezett, Reynold az ajtó felé vonszolta, majd lehajolt, hogy felvegye csodaszákját. Az ágyra dobta a nőt, és kiürítette zsákjának tartalmát.

- A köpönyege, hölgyem.

Katherine elfordította az arcát.

- Azt gondoltam, elégették.
- Megmentettem neked. Most pedig öltözz fel.
- Nem öltözöm. A következő ruha, amelyet viselni fogok, az esküvői ruhám lesz.

Reynold halkán káromkodott, majd megfordította a nőt.

- Akkor én magam öltöztetlek fel.

Katherine levegő után kapott. A férfi könnyedén megérintette a lábát az ujjával, miközben levette az éjjeli ruháit és egy szívdobbanásnyi időre megállt az idő. Úgy érezte, a férfi kezei által rávetett ígézet alá esett, megadta magát a vágy csodájának. Elhajolt Reynoldtól és azt suttogta:

- Megteszem magam! Esküszöm!

A férfi azonnal arrébb lépett. Katherine egy kicsiny állat óvatosságával lökte el magát az ágytól. Úgy érezte, csapdába esett, megijedt a saját vágyaitól. De nem fog vele menni. Elaltatja a gyanakvását, aztán az első adandó alkalommal megszökik.

Katherine döbbenten vette észre, hogy ellensége, a hold ismét felragyogott. Hogy fog így felöltözni? Miközben tétovázott, Reynold áthúzta a fején a papi köpenyeket és a földre dobta. Meztelenül állt a nő előtt, nyilvánvalóan nem szégyenkezett a nő iránti vágya miatt. Katherine eltátotta a száját és dermedten állt a férfira bámulva. Érezte, hogy saját bűnös vágyai megtörik és megrémült, hogy a férfi az esküvője előtti estén csábítja el.

Ehelyett azonban a férfi elfordult és felvette a papi inget és vastag övét. Katherine tüdejéből elfogyott a levegő, visszahuppant az ágyra és hogy elrejtse érzelmeit, a durva anyagba temette arcát. Istennek hála nem kellett választania aközött, hogy megküzdjön-e a férfival vagy megadja magát. Lelke bűnös fele csalódottan sóhajtott, de ezt gyorsan magába fojtotta. Hátat fordított Reynoldnak és gyorsan ledobta magáról éjjeli ruháit, magára vette a női inget és az ujjatlan köpenyt.

Amikor Reynold feltűnt mellette, hogy megtöltse a zsákot, Katherine elhúzódott tőle.

- Ne félj tőlem! - suttogta. Felemelte az ujját és lehajtotta a fejét. - Azt nem tudom elviselni.

Katherine majdnem bevallotta, hogy önmagától tartott, áruló felétől, amely most is arra vágyott, hogy elterüljön az ágyon és maga mellé hívja a férfit. Fuss, bízta egy belső hang. Reynold az ajtó felé fordult, mielőtt gyenge végtagjait mozgásra tudta volna készíteni.

- Gyere, Katherine!

A nő követte, abba a tudatba kapaszkodva, hogy úgymint meg fog szökni - de hova? A szüleihez, akik paraszti ruháját bűne bizonyítékaként fogják látni? Jameshez, aki tudná, hogy elárulta? Reynold megfogta a kezét és a csendes terembe vezette. Katherine habozott, riadtan nézett minden zárt ajtóra, félt elfutni, de félt egyedül maradni a férfival.

Reynold érezte Katherine tartózkodását és látta, ahogy végignézett a kihalt nagytermen. Ha most sikítana - föléhajolt és a vállára dobta a nőt. Kis visítást hallott, amikor Katherine tüdejéből kipréselte a levegőt, de szerencsére más hangot nem adott. Annyira nem volt bolond, hogy ilyen kompromittáló helyzetben akarja magát leleplezni.

A nő elkezdte ütlegelni és karmolni a hátát, de Reynold tűrte, halkán nevetgélve magában. Megütötte Katherine hátát, hogy figyelmeztesse, mire a nő olyan erősen ütötte, ahogy csak tudta.

Körülöttük a földön családjaik alkalmazottai heverték, szolgálók és katonák. Hogy elkerülje, hogy elessenek az alvó testekben, Reynold élesen befordult az első folyosóra.

A sötétség gyorsan elnyelte őket. Megpróbált semmire nem gondolni, csak Katherine súlyára a vállán és a fáklyák füstös szagára, amelyek egész nap égtek. Nem rágódhatott azon, hogy mit szólna ehhez a testvére. Vajon hagyná-e, hogy Reynold megmagyarázza, miért kell Katherine-nek beszélni a királlyal? Vagy észrevenné, mi történt a testvére és a jegyese között?

Reynold tétovázott, a lépései lelassultak. Katherine szülei vajon azt hinnék, hogy a nő saját akaratából ment vele? Talán kellene hagynia egy üzenetet magyarázattal. Elképzelte, hogy mind készülődnek az esküvőre és nem találják a menyasszonyt. Be kellett ismernie, hogy kis büntudatot érzett amiatt, hogy elhalasztója Katherine esküvőjének. Nem akarta végignézni, és nem akart úgy tenni, mintha ő is állhatna a nő oldalán a templomban.

Meggyorsította lépteit, a folyosót követte, csak az érzéseire hagyatkozva. Amikor egy fordulónál elbizonytalanodott, közeledő lépések eltéveszthetetlen hangját hallotta, amelyek gyorsan tartottak feléjük. Katherine levegő után kapkodott és megmarkolta a férfi köpenyét. Reynold tudta, mennyire tart attól, hogy a szülei így kapják el. Visszatartotta a lélegzetét és szívverése felett megpróbált a hangokra figyelni. Bárcsak egy ór lenne, vagy egy konyhás fiú vagy...

- Reynold!

Egy nő suttogó hangját hallották a sötét folyosón alászállni. Katherine megmerevedett. A férfi felismerte a hangot.

- Margery?

Katherine teste elernyed, miközben Reynold a sötétséget fürkészte. Épp mielőtt megállt előtte, a férfi már érezte parfümjének illatát.

- Hallottalak odafent, Reynold. Mi történik itt?

A férfi kinyúlt, hogy megérintse, és Margery ugyanezt tette. A kezük találkozott és szorosan összefonódott. Katherine rándult egyet a vállán, majd felnyögött.

- Reynold! - mondta Margery, levegő után kapkodva - Te egy... nőt viszel?

- Katherine az. Kövess kifelé, és mindent megmagyarázok.

Reynold megfogta Margery kezét és elkezdte húzni, mielőtt bármit kérdezhetett volna. Remélte, hogy senki más nem látta őket. Sok mindent meg kell magyaráznia - egy szerzetes, aki egy nőt cipel, egy másikat pedig vonszol maga után. A keze végre egy vasajtót érintett. Értékes perceket vesztett el azzal, hogy erszényében a kulcsot kereste, amelyet korábban elemelt Jamestől. Végül sikerült kihúznia a kulcsokat Katherine lába alól, amivel beszerzett magának egy gyors rúgást.

- Reynold? - suttogta Margery.

- Csss! - megtalálta a kulcsot, kinyitotta a zárat és kilépett a szabadba. Elindult a szűk lépcsőkön, amelyeket a kastély oldalába építettek az elburjánzott virágos kert mellett, amelyet alig lehetett látni a holdfény sugaránál. Megfordult, hogy szembenézzen a hűgával, és bízott abban, hogy a fák árnyékai eltakarják őket minden elhaladó ór elől.

Margery azonban nem figyelt rá, Katherine fölé hajolt, hogy lássa az arcát.

- Minden rendben?

- Mondd meg neki, hogy mindjárt rosszul leszek a harisnyáitól!

Reynold talpra állította, hogy lássa, mint dülöngél és esik térdre egy szálnalmas nyögéssel.

- Katherine! - suttogta, és felé nyúlt, hogy segítsen neki felállni.

A nő félreütötte a kezét és a gyomrát fogta.

- Lélegzetet kell vennem. Margery, kérlek, ez nem az, aminek látszik.

- Magyarázok mindent - mondta Reynold.

- A húgom hinni fog nekünk.

- Elrabolt! - kiáltotta Katherine, majd eltakarta a száját és a másik nő válla fölött az árnyékok felé nézett.

Margery csípőre tette a kezét és szembe nézett Reynolddal.

- Kedves testvérem, jobb, ha érdekes magyarázatot találsz erre!

- Természetesen - elmondott mindent az árulókról és James hitetlenségéről. - Nem engedhetem, hogy Katherine bűnösnek érezze magát, ha nem figyelmezteti Richárd királyt. Nekem nem hinne, de halott felesége rokonának...

- Néhány óra múlva férjhez kell mennem! - mondta Katherine, miközben bizonytalanul talpraállt. - Mit gondolsz majd James?

Reynold összefonta a karját a mellén.

- Margery majd megmagyaráz mindent.

- Mit magyarázok meg? - érdeklődött Margery.

- Hogy ez minek látszik, vagy hogy ti mit mondotok róla?

- Ez egy és ugyanaz - mondta Katherine. - Emberrablás. A bátyád arra kényszerített, hogy kiszálljak az ágyamból, felöltöztetett ebbe az utálatos köpenybe...

- Felöltöztetett? - vágott közbe Margery mosollyal az ajkán.

- Arra kényszerített, hogy felöltözzek! És amikor megpróbáltam ellenállni, úgy vitt, mint egy zsák lisztet - ismét megtántorodott és a gyomrára szorította a kezét. - Kétkem, hogy képes leszek enni pár napig.

Reynold nem figyelt rá.

- Margery, az hogy találkoztunk, sokkal jobb, mint ha üzenetet hagytunk volna. Megmagyarázhatod Jamesnek, hogy nem lopom el a menyasszonyát.

- Tényleg nem?

Reynold nem akart erre gondolni éppen most.

- Nem vesztegetünk még egy percet. Tudor Henrik talán most is a csatára készül.

Margery a tenyerében pihentette az állat, lehajtotta a fejét, topogó lábfeje finoman suhogtatta a ruháját. Reynold türelmesen várt, de amikor Katherine hátralépett egyet, megragadta a kezét és közelebb húzta.

- Hova, hova, hölgyem?

Mielőtt Katherine válaszolhatott volna, Margery bólintott.

- Megteszem. Megmagyarázom, hogy miért vitted el, és elmondom, hogy Katherine ellenállt. Katherine, ez megvéd téged, de Reynold... James nem lesz boldog.

- Megkockáztatom. Mit tehet? Monostorba küld? - kérdezte Reynold.

Margery megérintette a karját.

- Légy óvatos, testvérem. Talán túl elhamarkodottan cselekszel ebben az ügyben.

Reynold ellépett és figyelmeztetés nélkül a vállára vetette Katherine-t. Ő felnyögött és lagymatagon a férfi oldalára csapott.

- Sajnálom, Katherine. Ha felfedeznek minket, ez megvéd téged.

- Hogy akartok elmenekülni? - kérdezte Margery.

Reynold megvonta a vállát.

- Meg kell tévesztenem az őröket, amennyire csak lehet.

- Soha nem beszélt neked James arról az ajtóról, ami a bástyafalba van vágva?

- Ajtó? - érdeklődött Reynold meglepetten. - Ilyen lyukat hagyott a saját védelmében, bolond módon?

- Senki nem ostromolt minket kétszáz év óta, Reynold.

- De ha egy háború közeleg...

Margery halkán felnevetett.

- Már bánja, de szeretett volna egy menekülési útvonalat, ha hívatlan társaság érkezne.

- Csak annyit mondj, ez a bolond hol vágatott a saját falaiba és mi már itt sem vagyunk.

Margery a virágos kert felé mutatott, ahol a föld lefelé ereszkedett

- Az öregtoronnyal szembeni sarkon. Úgy hallottam, ismerős neked az a terület.

Reynold gyanakodva nézett a hűgára.

- Nálam van James kulcskarikája. Ha átjutottunk, az ajtó mellett hagyom. Ha James utánunk akar jönni, tartsd vissza, amíg tudod. Mondd meg neki, hogy az emberrabló még itt van. Vörös hajú idegen,

aki erre felé kószál. Hajlamos arra, hogy a nyelvét a hiányzó fogai között nyújtogassa. Könnyen felismerhetitek. Tégy meg mindent, hogy James lássa, az életem árán is megvédem Katherine-t.

Margery megcsókolta.

- Sok szerencsét, testvérem! Katherine kisasszony, bocsássa meg a módszereit, ha tudja!

Katherine valamit mormolt a férfi hátába, miközben az nagy léptekkel elindult. Azonban meg kellett állnia egy kard csörrenésére, amely elhagyta hüvelyét.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Reynold dermedten állt, és azon töprengett, Katherine-nel a hátán hogyan fog vívni. Ha viszont leteszi, elmenekül-e, hogy megmeneküljön a felfedezéstől?

- Te szellem ott! - kiáltotta egy épp csak férfiasodó, repedtfazék hang. - Mindenre esküszöm, ami szent, nem félek tőled!

Reynold a mellkasához szorította Katherine lábát és tétovázott. Hirtelen Margery tört elő előtte.

- Kedves katona - szólította meg, fehér lepedős szellemként mozogva az árnyékok között.

Reynold elfojtott sóhajt hallott. - No, hát élek én - erősködött a nő. - Nem ismer fel? Margery vagyok, urának húga.

- Asszonyom...

- Nem látta, kedves katona? A kiskutyám elszaladt tőlem és én most szomorú vagyok. Kérem, segítsen megtalálni a szegény kis állatot.

- De asszonyom...

Hangjuk a semmibe veszett és Reynold kajánul nevetgélt, miközben Katherine-nel egyensúlyozva ment lefelé a lejtőn. Amikor megtalálta a rozsdás ajtót, amelyet részben eltakart a repkény, rosszállóan ingatta a fejét a bátyja bolondsága miatt.

- Csak egy perc, Katherine - suttogetta, a karikán lévő nagy kulcsokat próbálgatva.

A nő zsémbelése halk volt, a teste erőtlenül lógott.

Amikor végre megtalálta a kulcsot, minden erejére szüksége volt, hogy el tudja fordítani. Végre kijutottak a keskeny partoldalra, Reynold visszadobta a kulcsokat és megpróbálta olyan halkán becsukni az ajtót, amennyire csak lehetséges. Rögtön letette Katherine-t és elkapta, amikor összeesett.

- Katherine? - megpaskolta az arcát és megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a szempillák megremegtek. A nő telelélegezte a tüdejét és felköhögött. - Azt hiszem, jobb téged rossz hírbe hozni, mint megfojtani.

A nő megrázta a fejét.

- Inkább meghalok - mondta elcsukló hangon.

Reynold megsimította a szemöldökét és azt válaszolta:

- Le vagyok nyugözve.

- Még nincs késő. Még visszavihetsz, Reynold, és én nem mondom el senkinek.

A férfi megrázta a fejét és karját támogatólag a nő vállára tette.

- Meg fogod még köszönni ezt nekem, Katherine.

Ő egy udvariatlan horkantással arrébb lépett tőle és megbotlott a szoknyájában. Reynold elkapta a karját.

- Hosszú a lejtő a folyó felé, kapaszkodj a várfalba, amikor megyünk!

Katherine lebámult a völgybe. Amikor ő és Reynold az öregtorony fogságában voltak, a látvány hátborzongatóan gyönyörű és hívogató volt, most csak veszélyesnek találta. Követte Reynoldot, ezt a bolondot. Beharapta az ajkát és az egyenetlen talajt figyelte. Talán ha a férfi az őrház felé vezetné, segítséget tud hívni. De még így is ő az igazi bolond. Hogyan árulhatná el Reynoldot?

A férfi azonban nem adott neki lehetőséget. Amikor elhagyták a folyópart veszélyesen lejtő szélét, rögtön az erdő sötétjébe húzta. A fák lombjai föléjük tornyosuló fenyegetésnek tünnek az éjszakában, nem pedig kellemes enyhülésnek a nap elől menekülve.

- Amennyire csak lehetséges, az erdei utat követjük - suttogetta Reynold a válla fölött. - Az utak veszélyesebbek, mint valaha, mert az emberek a háborúra készülnek.

- Tényleg olyan közel van? - kérdezte a nő, elfeledve egy pillanatra a mérgeét.

- Katherine, közel vagyunk a nottinghami várhoz és a királyhoz. Azt fecsegik, Tudor Henrik színlelt támadást indított London ellen, de tudja, hogy a király a város és közte áll. Hamarosan találkozni fognak, és az nem lesz innen messze. Sietnünk kell.

Katherine megbotlott egy fa gyökerében és még erősebben kapaszkodott Reynold karjába, közben kellenlenül elismerte magában, hogy útjuknak valóban komoly célja van. A király megérdemli, hogy

tudja, kire számíthat. Nem érdekelték Reynold módszerei, és azt sem fogja hamar elfelejteni neki, amit emiatt a szüleitől kap majd.

Hamarosan rátaláltak egy favágók által használt útra, ahol könnyebb lett a járás. Az éjszaka sötétje azonban továbbra is nyomasztóan hatott a nőre, úgy érezte, a fák fölé hajolnak.

- Nem kellene tartalékolni az erőnket és aludni egy kicsit? - kérdezte.

- Azt szeretnéd, hogy a jegyesed ilyen könnyedén ránk találjon? - Reynold továbbra is csak a hátát mutatta, a hangja rideg volt.

- Talán igen. Akkor ő is megtudná, mennyit jelent ez nekem.

Reynold most még erősebben szorította a karját.

- Hol vannak a köpenyeid, Reynold testvér? - a szavak megdöbbenően hagyták el ajkát, de nem bánta meg őket. A düh percről percre nőtt benne, a keserűség fojtogatta. - Ha viselted volna őket, a testvéred talán nem gondolkodna el az indítékaidról, amikor legközelebb találkozunk.

Reynold hirtelen felé fordult és egy öleléssel megdöbbenően közel húzta magához. Gyorsabban szedte a levegőt és melle a férfi mellkasának erős fala ellenében emelkedett fel és zuhant aztán vissza. Halkan felnyögött az elméjébe és bőrébe maródott élénk emlékektől.

A férfi szája csak néhány centire volt az övétől, ahogy azt suttogetta:

- Ha azokat a köpenyeket viselném, szívem, a csókunk túl bűnösnek tünne.

Mielőtt bármiféle válaszra tudott volna gondolni, a férfi ajka édes tulajdonába vette az övét, követelőzően, izgatón. A teste az agya engedélye nélkül válaszolt, karját a férfi nyaka köré fonta, combját a férfié közé csúsztatta. Hiányzott már neki a férfi érintése, hiányoztak azok a szenvedélyek, amelyeket a teste ébresztett fel benne. A tudat, hogy könnyedén hagyná magát az erdő talajára fektetni, végül észre térítette. Ellökte magát a férfitől és elfordította a fejét.

- Ne, Reynold, kérlek!

Ő azonban az arcát, a haját csókolgatta.

- Nem mehetek vissza az apátságba, édesem! Az az élet nem nekem való.

- De a fogadalmad! - kiáltotta Katherine rémulten.

- Tudod, hogy csak novícius voltam, Katherine. A végső fogadalmat még nem tettem le. Most pedig úgy látom, a várakozásnak oka volt.

- De Reynold, a családod... mit fognak mondani? - büntudat villant fel a belsejében. De hát nem tudta, hogy ez fog történni, nem épp ő maga segített Reynoldnak, hogy megküzdjön Edmund halálával?

Reynold a kezébe fogta Katherine arcát és vad, ijedt szemébe nézett. Tudta, hogy a nő még képtelen szembe nézni azzal, amit ő tenni készül. Még mindig ragaszkodott az elutasításhoz.

- Mindent meg fogok oldani - mondta.

- De James...

Reynold a szájára tette a kezét.

- Ki se ejtsd a nevét, szívem! A bátyám most majd megtanulja, hogy nem lehet minden az övé, amit akar.

Katherine eltolta a férfi kezét.

- Hova fogsz menni, Reynold? Annyira egyedül leszel, ha a családod kitagad!

- Nem egyedül, Katherine - csak ennyit válaszolt neki és megpróbálta újra megcsókolni, de a nő ellenállt.

- Bolond vagy, ha ekkora fenyegetést hívsz ki magad ellen! A bátyád ragaszkodni fog ahhoz, hogy a földjeid megmaradjanak Margery örökségéül.

- Jamesszel majd később beszélek. Most csak az számít, hogy figyelmeztetni kell a királyt.

James hajnalban ébredt fel a tülkök harsogására, a felfegyverzett emberek zörgésére. Felöltözött és a hallban találkozott össze Margeryvel, akinek haja rendetlenül lógott a vállára és a hátára, az arca fehér volt.

- James, mi ez?

- Ha Katherine nem ébred fel, ne zavard meg! Ez valami semmiség, esetleg királyi idézés.

- Akkor elkezdődik?

A férfi bólított és elviharzott a nő mellett. Ahogy a lépcsőkön szaladt lefelé, a nagyterem megnyílt előtte. Katherine apja, Lord Durham a kandallónál várta. James észrevett mellette egy poros ruhás férfit, Sir Arthur Watley-t, aki általában vidám volt, de most csak zavartan vigyorgott.

- Lord Bolton, őfelsége kéreti önt és hűbéreseit. Tudor Henrik hamarosan a nyakunkon lesz.

A nagyterem elcsendesedett, a szolgálók és a katonák egyaránt elcsendesedtek. James felsóhajtott és Katherine apjára nézett.

- Uram, önt is hívták?

Theobald Berkeley jókedve eltűnt. Noha már idősebb volt, a lovag, aki valaha VI. Eduárd mellett harcolt, vélhetően nem felejtett el harcolni.

- James, üzeneteket küldtem ki a lovagjaimnak, hogy Leicesternél csatlakozzanak hozzánk. Az embereim nagy része egy órán belül kész az indulásra - erőltetett mosolya inkább fintornak látszott. - A lányom nem fog örülni, hogy az esküvőt el kell halasztani. Rég várt már erre a napra.

James megvonta a vállát.

- Jó nevelést kapott, meg fogja érteni. Behívatom a lovagjaimat a távoli uradalmakról is, délre már lóra szállhatunk. Elismerheti, hogy ez nem tűr halasztást...

- Megspórolhatunk néhány órát - mondta a gróf. - Nem kívánja megtartani az esküvőt ma reggel?

James arra gondolt, hogy nászúj szaka nélkül hagyja a menyasszonyát - aztán eszébe jutott, hogy Katherine pénzt vinné a csatába, ahol az új fegyverekre nagy szükség van. Kissé rosszul érezte magát a lány hozományának szükségétől.

- Talán az ön ötlete a legjobb Katherine-nek is. Hadd beszéljek az ajtónállómmal, aztán megkeresem őt is.

Durham a lépcső felé sandított.

- El sem tudom képzelni, mi tarthatja vissza a lányt, ilyen nyugtalanság közepette. Általában korán kel.

- Sok minden történt Katherine-nel az elmúlt héten. Szüksége van pihenésre.

Miután beszélt Galway-vel, James elfordult és látta, hogy Margery jön le sietve a lépcsőn, nem a szokásos hideg eleganciájával. Amikor felnézett és látta, hogy mindenki őt figyeli, leengedte és lesimitotta a szoknyáját, higgadtan lépve a gyékénnyel takart padlóra.

- James, mostanában indulsz?

- Lord Durham és én akkor indulunk, amikor a nap a zeniten jár.

Miközben James a nő sápadt arcát figyelte, valami kellemetlen kavargott benne, mélyen legbelül.

- Várj, Margery! Szükségünk lehet a segítségedre. Felébresztem Katherine-t és megmondom szegénykének, hogy mennünk kell.

Úgy látszott, Margery tétovázik, de csupán engedelmesen meghajtotta a fejét. Már ez önmagában arra figyelmeztette Jamest, hogy valami gond van. Kettesével szedte a lépcsőket és a folyosót követve Katherine szobája felé indult. Amikor nem kapott választ a kopogtatásra, halkán benyitott.

- Katherine, kedvesem? Sajnálom, hogy felébresztem, de... - megtorpant és a homályt fürkészte. - Katherine?

A nő elment. A hálóruháját a földön találta, az ágya össze volt rakva. Talán a korai misére ment az anyjával? Behúzta maga mögött az ajtót, élvezettel hallgatva, amint a csapódás visszhangzik az üres folyosón.

- Margery! - üvöltötte.

Mielőtt egy lépést tehetett volna, a nő megjelent a lépcső tetején.

- Segítetted Katherine-t valami mesterkedésben? Ti, két bolond nőszemély, nem jöttetek még rá, hogy háború van?

Margery szóra nyitotta a száját, de úgy tűnt, nem tudja, melyik kérdésre válaszoljon előbb.

- Ideges Katherine az esküvő miatt? Minden bizonnyal belátja, hogy megteszek mindent, amit... - a hangja elfulladt, amikor Margery arca elvörösödött.

James átkozódott.

- Hol van az öcsém szükség idején? A kürtök biztosan felállították már a térdeplésből.

- Nem hallhatta a kürtöket - mondta Margery halkán, ujjai idegesen játszottak az övével. - Elment, hogy megtegye a magáét Richárd király mellett.

- Az istenit! Margery, miféle ördögösségről beszélsz? Richárdnak van elég papja.

- Nem szerzetesként ment, hanem hűséges alattvalóként. Te nem hitted, hogy Katherine üzenete fontos lehet, de ők igen.

- Ők... -James hirtelen megértett mindent, behunyta a szemét. - Katherine is elment.

- Nem a saját akaratából ment, James - mondta Margery, és kinyúlt, hogy megérintse a férfi kezét.

Ő azonban ellökte magától.

- Reynold tudja, hogy vér szerinti rokona a királynak, aki inkább hisz majd neki, mint egy idegennek. Esküszöm, hogy Katherine nem akart felzaklatni sem téged, sem a szüleit.

- Reynold elrabolta a jegyesemet? - kérdezte James, még mindig hitetlenkedve.

- Csupán... kölcsönvette. Amint végrehajtották a küldetésüket, visszajönnek. Reynold szintén aggódott, mivel látta errefelé az emberrablót. Azt üzeni neked, hogy figyelmeztess az őrköt.

James hidegen méregette a nőt.

- Tudtad, hogy elmennek, és nem szóltál nekem.

- Reynold is a bátyám! Nem árulhattam el a bizalmát.

- Inkább az enyémet árultad el.

- James...

- Erről nem szabad beszélned a grófnak.

Margery levegő után kapott.

- Azt akarod, hogy hazudjunk Katherine apjának? Miért kellene?

- Elég az, hogy Katherine nem akarta, hogy tudja a valós okát annak, amiért eredetileg elrabolták.

- De...

- Ne most, Margery. Ezzel megvédjük Lord Durhamet. Hagyd rám ezt a dolgot!

Amikor James tudatta Katherine szüleivel a hírt, döbönt csend fogadta. Aztán Lord Durham felemelkedett.

- Nyergeltesse fel a lovam!

A gróf né a férje mellé állt.

- Mit képzelsz az öccse, hogy elviszi Katherine-t az esküvője napján? Pont ő, akit csak mostanában vettek be az apátságba! Talán nincs minden rendben a fejében.

James a fogát csikorgatta.

- Majd én foglalkozom az öcsémmel! Azt hiszem, azt gondolja, így megvédi Katherine-t az elrablójától. Csak tudnám, miért nem bízott bennem... - abbahagyta a mondatot. - Nem lehetnek messze, utánuk megyek. Nem biztonságos Katherine számára, hogy védelem nélkül legyen ilyen veszélyes időkben.

- Reynold megvédi őt - mondta Margery.

- Elég! Lord Durham, az embereim és én a király táborában találkozunk majd önnel! Nem tarthat sokáig, hogy megtaláljam eltévelyedett testvérem. Galway még egy mókust is megtalálna az erdőben.

A gróf ökölbe szorította a kezét.

- Magyarázatot követelek tőle. Miért kellett elvinnie egy megerősített kastélyból...

- Az öcsém nem úgy gondolkodik, mint ön vagy én, uram. De tiszteletre méltó ember - Jamesnek úgy kellett kierőszakolni magából a szavakat, hogy kibékítse Durhamet, de saját gyanakvása elhomályosította a gondolkodását. - Egyelőre arra is magyarázatot kell találnom, hogy játszotta ki az emberrabló az embereimet. Jobb, ha most megtalálják, különben megismerik a haragom.

És nem ők lesznek az egyetlenek, akik meg fogják ismerni a haragját.

Reynold és Katherine szürkületkor érte el a nottinghami kastélyt, hogy ott megtudják az utazóktól, hogy a király már elindult Leicesterbe. Ismét útra keltek hát, és Katherine a válla fölött visszanézett a sötét várra, amely magasan állt a sziklákon. Körülöttük füttyült a szél, elkergetve a nap hevének maradványait is. A nő reszketett.

- Nem szállhatnánk meg a kastélyban?

- Ez volt a tervünk, de most változtatunk rajta. Nem azt akarjuk, hogy az elrablód túl könnyedén ránk találjon.

- James talán elfogta.

- Nem lehetünk benne biztosak. Úgy tűnik, az emberrabló személyes küldetésének érzi, hogy elfogjon minket. Gyere, Katherine, az erdő meleg ma este - hangja elmélyült miközben beszélt, fátyolos lett, mire befejezte.

Megfogta a nő kezét és húzta. Katherine vonakodva ugyan, de követte. A kastély védelmére, a tömegre vágyott. De Reynold elvezette az erdő sötétjébe, ahol egyedül fognak aludni.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Habár sötét volt az erdőben és Reynold szorítása zavarba ejtő volt, Katherine kimerültsége túltett minden másón. Úgy érezte, ólomból vannak a lábai, megbotlott minden ágban és kőben. Mennyit gyalogolt ma? Tényleg múlt éjjel kezdődött csendes útjuk? Amikor Reynold megállt, Katherine szempillái lecsukódtak. Még a férfi jelenléte sem zavarta, csak aludni akart.

Reynold megfordult, hogy megkérdezze, hol szeretne letáborozni, de látta, hogy a nő szeme lecsukódott, teste megbillen. Felkapta a karjába és ő nem tiltakozott, csak a vállára tette a fejét és elaludt. Reynold elmosolyodott. Túlágosan megerőltette a nőt, alig hagyta pihenni. De Katherine nem panaszkodott, csak olyan mérgesen nézett rá néha, amit páncélként használt. Tudta, hogy a nő fél egyedül maradni vele, hogy még mindig nem érti, hogy sosem fogja Jamest szeretni.

Felvillanyozta a gondolat, hogy úgy hat a nőre, ahogy az őrá.

A fogyó hold időnként kibukkant a fák teteje felett, amikor Reynold a meleg földre tette terhét. Zsákjából elővett két takarót és egyiket Katherine-re terítette. Melléfeküdt, majd betakarózott a másik takaróval. A nő felsóhajtott és odasimult hozzá.

Reynold tudta, hogy aludnia kellene. A hajnal hamar eljön, és vele egy újabb nehéz menetelés. De az árnyas sötétben Katherine arca olyan kíváncsivá tette. Megérintette a puha haj vonalát ott, ahol a homlokával találkozott és ujjait tovább vezette a nő sápadt szemöldökéhez. Finoman megsimította és elmosolyodott, amikor Katherine az orrát ráncolta. Azt kívánta, bárcsak láthatná a szemét, melyek olyan sötétek, sötétkékek, mint a nyári alkony. Bárcsak nézhetné az arcát élete végéig!

Egy sóhajtással karjába hajtotta a fejét és folytatta Katherine tanulmányozását. Nem viheti vissza Jameshez, akármit is gondol a nő. Reynold nem bírná elviselni, hogy lássa, amint hozzámegy egy olyan férfihoz, aki nem is törődik vele, Ó, semmi kétsége afelől, hogy James megszeretné, de az csak jelentéktelen érzelmecske lenne a szerelemhez képest. És Reynold szerette Katherine-t. A nő kivezette a sötétségből, megtanította szeretni, megértette vele, hogy az élete a saját kezében van.

Finom arcát a kezébe vette és megcsókolta a homlokát. Bárcsak megértethetné vele, hogy Isten vezette őket egymáshoz, de csak rajtuk múlik, hogy együttlétük tartós legyen.

Hajnalban a nő kiáltása ébresztette fel Reynoldot, a szeme kinyílt és még éppen időben gurult arrébb, hogy megmeneküljön egy késtől, amely a fejéhez közeledett. Eltolta Katherine-t és talpra ugrott, egyik kezével fedezve magát az újabb ütés elől. Egy éles, szúró fájdalomtól eltorzult az arca. Elhajolt a kés elől, és megfordult, hogy szembenézzen ellenfelével. Az emberrabló elvigyorodott, és látszott a lyuk, ahol az első fogának kellett volna lennie.

- Reynold, vigyázz! - kiabált Katherine a háta mögül.
- Maradj hátul! - parancsolta, reménykedve, hogy most az egyszer hallgat rá.

Reynold fél szemmel az ellenfele kezében lévő tőrt figyelte.

- Nem kellett volna visszatérned! - mondta olyan közönyösen, ahogy csak bírta.

A vörös hajú férfi a fogai között nevetett.

- Nem adom föl, amíg a munka el nincs végezve. És én soha nem veszek. Nem magát akarom, uraság, maga elmehet.

Reynold a táncoló kést figyelte a lemenő hold fényében.

- A hölgy gondja az én gondom is. Kinek szolgálasz?

A férfi előrekapott a késsel, Reynold pedig mindkét kezével elkapta a csuklóját és felfelé nyomta. Valit vállnak vetve küzdöttek, hogy megszerezzék a fegyvert. Az emberrabló szabad kezével Reynold arcába karmolt, ő pedig a férfi gyomrába térdelt. A tőr a földre esett.

Épp, amikor Reynold diadalmasan megszerezte, egy éles fájdalmat érzett a combjában és támadója elégedett arcába nézett. Kissé meglepetten táncolt hátra, de a lába összecsuklott alatta. Hallotta Katherine sikolyát és látta, hogy egy második tőr vág az arcába. Lángolt a lába a fájdalomtól, mely eltompította az érzékeit. Miért nem fejezte be a tőr az útját? Villám volt, amit hallott?

- Értem jönnek! - kiáltotta Katherine.

A tőr megingott és visszahúzódott. Reynold visszahanyatlott a könyökére, és kábultan rázta meg a fejét. Nem hallotta a nő, hogy vihar közeleg?

Katherine védelmezően állt Reynold fölé, félt belegondolni a sérüléseibe. A lovak patáinak dörgése egyre hangosabb lett, eléggé ahhoz, hogy megrázzák a földet. Az emberrabló egy percig tétovázott, káromkodott, majd eltűnt a fekete erdőben. Katherine térdre rogyott.

- Reynold? - kiáltotta túl a lovak és fegyveresek hangját. Nem is vette észre, milyen közel aludtak a főúthoz, de most hálás volt érte.

A férfi halkán felnyögött, és a térdéhez húzta a fejét. Katherine érezte, hogy könnyek marják a szemét, és a mellkasa úgy fájt, mintha ő sebesült volna meg.

- Ó, Reynold, hallasz?

A férfi szeme csukva maradt, arca sápadtan fehérlett a kora reggeli fényben.

- Segítségért megyek. Mindjárt visszajövök!

Ahogy átverekedte magát az erdei aljnövényzeten, az első nagy esőcseppek estek át a falevelek között. Mire elérte a főutat, gyapjú parasztruhája csuromvizes volt. Elment az utolsó bokrok mellett, nagy levegőt vett és visszaugrott, amikor egy ágaskodó csődör termett előtte. Az út teli volt négy-öt rosszarcú alakkal, lovakkal és felfegyverzett lovasokkal, sokuk pajzsot és zászlót is vitt. Ezek nem kényes nemesemberek voltak, akik az egyik majorságból a másikba lovagoltak. Egy hadsereg mozgott itt. Richárd király és Tudor Henrik háborúja közel lehet már.

Katherine a legfájdalmasabb döntés előtt állt, amit valaha is hozott. A király elé helyezheti Reynoldot? Ha szükség lenne rá, gyorsan be tudja kötni a sebeit, és egy közeli faluban hagyhatja, amíg visszatér.

De még egy pillanat, és könnyedén meghozta a döntését. Nem hagyhatja idegenek gondjára a férfit. A mellette elhaladó sereg sem hinné a történetét, ahogy a jegyese sem hitt neki.

Orvosi segítségre van szüksége. Kétségbeesésében kezdett integetni és segítségért kiáltott. Eredménytelenül. Személyesen láthatta, hogy egy lovag milyen előzékenyen bánik a nemes ellenséggel, miközben leköpi a paraszttasszonyokat és gyerekeket. Ahogy az eső esett, a lovak összesározták a ruháját. Katherine letörölte az arcán folyó vizet és megpróbált nem kétségbe esni. Hogy lenne lehetséges, hogy egyedül lássa el Reynoldot? Lehet, hogy elvérzik. Ó, hogy milyen bolond volt!

Megfordult és visszament az erdőbe, mielőtt a menetelő gyalogság észrevette volna. Pánik és kétségbeesés üldözte keresztül az aljnövényzeten, nem törődött az ágakkal, amelyek ragacos nedvességgel csapódtak az arcába. Ó, Istenem, mi lesz, ha a férfi meghalt, amíg ő távol volt? Mi lesz, ha az emberrabló visszajön?

Kibotladozott a tisztásra és elesett a férfi fűbe rejtőző testében. Az felnyögött, ő pedig megkönnyebbülten kiáltott fel.

- Reynold, itt vagyok - mondta nyugtatóan, és érezte, hogy a föld már nem reng alattuk, ahogy a hadsereg eltávolodott. - Segítek neked!

Katherine gyorsan megvizsgálta az arcán lévő karcolásokat és a kis sebet a karján, amely már nem is vérzett. Végigfuttatta kezét a férfi csípőjén és combján is, majd zihálva húzta el a tenyerét, amely csupa vér lett. Egy kis pocsolya beszivárgott a földbe is. Egy percre Katherine elgyengült a kétségbeeséstől. A gyógynövényes kosárája messze innen, Durhamben volt. Behunyta a szemét és kitartást kérve imádkozni kezdett. Reynold meg fog halni, ha az ő szegényes gondoskodására lesz bízva.

Az erdő halálosan csendes volt, leszámítva Reynold nehéz lélegzését. Gyorsan a kedves arcra pillantott, amelyet meggyötört a fájdalom. Hogy ülhet itt, önmagát sajnálva, hagyva, hogy a férfi meghaljon?

Egy hirtelen, elkeseredett ötlettől vezérelve felhúzta a férfi köpenyét a csípőjére. Kiszabadította harisnyáját az övéből és óvatosan elhúzta a gyapjút a lábon lévő nyílt sebről. Vér szivárgott lassú patakokban a férfi combjáról a fűre. Katherine hátradőlt és hagyta, hogy az eső elmossa, amennyit csak lehetséges. Reynold összerándult, ő pedig finoman a testére tette a kezét.

- Ne mozogj! - suttogta. - Majd én vigyázok rád.

A férfi egy kisbaba bizalmával zuhant vissza mély álmába. Katherine remélte, hogy az segít rajta. Megragadta Reynold csodaszákját és addig kutatott benne, míg talált néhány rongyot. Kitetete őket az

esőre, és gyengéden elkezdte lemosni a sebet. A férfi lába megmerevedett, de nem adott ki hangot. Katherine gyomra reszketett az undortól, amikor ki kellett vennie néhány gyapjúfoszlányt a sebből. A vér továbbra is folyt és ő tudta, hogy erősen be kell kötnie a combot. Annyi emberről tudott, akik belázasodtak és ennél sokkal kevésbé komoly sebbe is behaltak. Hirtelen eszébe jutott Reynold öccse és megborzongott.

Összehajtogatta az utolsó rongyot is, és Reynold sérült combjára tette. A saját harisnyáját használta, hogy a helyére kötözzé, majd hátradőlt és a szemerkélő esőbe emelte az arcát.

A folyadék szétnyíló ajka között szaladt, le a nyelvén. Hálásan kortyolta, majd kinyitotta a szemét és Reynoldra nézett. Az nem mozgott.

Katherine fölé hajolt és eltakarta arcát az eső elől. Finoman letörölte bőréről a nedvességet. Olyan fehér és nyugodt volt a férfi! Visszatartotta a könnyeit és felidézte, amikor ez a kedves arc az ő melléhez nyomódott, készen a mosolygásra, amely mindig jókedvre derítette őt is. Nagyon könnyű volt elfelednie, hogy tulajdonképpen mérgesnek kellene lennie, amiért a férfi becsapta. A sötét szempillák megremegtek és Katherine visszatartotta a lélegzetét. Ibolyakék szeme fátyolosnak látszott, amíg meg nem állapodott a nőn.

- Katherine? - noha a hangja rekedt és gyenge volt, világosnak hangzott.

- Igen, Reynold?

A férfi szeme összeszűkült.

- Nedves a föld.

- Esik. Találnunk kell egy menedékhelyet, de te jobban ismered a környéket, mint én. Emlékszel, hol vagyunk?

- A nottinghami kastélytól délre. De neked el kell menned, vissza fog jönni - húzta össze a szemöldökét.

- A harcba igyekvő katonák elriasztották. Együtt megyünk el - amikor a férfi tiltakozni akart, kezével befogta a száját. - Van a közelben menedék?

Eltorzult az arca, Katherine azt gondolta, a fájdalomtól. Az ujjait az arcához érintette, hogy lecsillapítsa és egy pillantást kapott cserébe.

- Ne érints meg így Katherine, ha csak nem gondolod komolyan!

A nő elhúzta a kezét.

- Van... egy kis falu, ezen az úton tovább. Legutóbb, amikor ott jártam, a falu már majdnem kihalt, de lehet ott menedék, és valaki talán segít nekünk - mondta Reynold.

Katherine kételkedve nézett a férfi lábára a vastag kötéssel.

- Tudsz így menni? Talán egyedül kellene segítségért mennem.

- Ne! - ült fel a férfi lassan. - Ha a csata közel van, az túl veszélyes lesz. Fel tudsz segíteni?

Katherine megfogta a karját, de nem készült fel a súlyra. Amikor a férfi belekapaszkodott, ő ráesett és fejük összekocant.

- Sajnálom - mormolta, újra megragadva a férfit.

Reynold felsóhajtott.

- Kész vagy?

Ő bólintott, majd nyögött egyet és addig húzta a férfit, míg az már a lábán ingadozott. Karja az ő válla köré fonódott, megtántorodott, de helyrebillentette az egyensúlyát.

- Készen vagyok.

Reynold a sérült lábára tette a súlyt, majd megnyugodva bólintott.

- Fáj, de tudom mozgatni. Kiseb lehet a seb, mint ahogy kinéz.

- Hála a gondviselésnek! - a nő igyekezett, hogy hangja természetesnek hallatsszon.

Reynold elmosolyodott és felemelte az állat.

- Ígérem, nincs messze.

Katherine behunyta a szemét az édes érintéstől és attól a meleg fájdalomtól, amelyet a mellkasában érzett. Nem engedheti, hogy így hasson rá. Már eddig is komoly bűnöket követett el a jegyese ellen. Együtt tud majd élni azzal, amit tett? Elhagyják ezek a kísértő emlékek valaha is?

Elfordította a fejét és lassan elindult, miközben Reynold fél lábon bicegett. Végül rátaláltak a mindkettőjüknek megfelelő tempóra és nehéz légzésüket leszámítva csendesen haladtak át a vizes erdőn.

Egy órányi megerőltetés után Katherine nedves köpenyéből pára szállt fel, zihálva lélegzett. Reynold néha felnyögött, miközben bicegett. A nő lenézett sérült combjára és levegő után kapott. Friss vér szivárgott át a kötésen.

- Reynold, a lábad - mondta és egy előttük tornyosuló tölgyfa felé vezette a férfit.

Ő hagyta, hogy a nyirkos földre fektesse, majd így szólt:

- Katherine, nem késlekedhetünk!

- Csak egy perc, és megszorítom a kötésed.

A férfi nagyot sóhajtott és keresztbe fonta a karját. Katherine elnyomott egy mosolyt.

- Nem vagy jó beteg, uram.

- A fájdalom nem tesz csodákat a természetemmel. Kezdem azt kívánni, bárcsak sose hoztalak volna erre a neveléses küldetésre. Nem fogjuk időben elérni a királyt.

Katherine a kötés alá nézett és elfintorodott, majd meglazította a kötést helyén tartó harisnyát.

- Helyesen tetted, hogy elhoztál, Reynold, habár csak vonakodva ismerem el. Mindörökké vádoltam volna magam, hogy meg sem próbáltam.

Befejezte a kötözést és felnézett a férfi arcába. Mély, árnyékos pillantása összekapcsolódott az övével.

- Talán boldog vagy, hogy más okból is hoztalak? - kérdezte gyengéden.

Katherine az ajkát figyelte, miközben beszélt és a lágyságuk jutott eszébe, az édes kín, melyet képes kiváltani. James arca kezdett kiúszni az emlékeiből. De nem, ezt nem engedheti meg. Lehajtotta a fejét és elvette kezét a férfi forró lábáról.

- Egyetlen oka van, hogy mi együtt vagyunk - mondta.

- Katherine, nem kell hazudni önmagunknak!

A nő felállt.

- Erről nem akarok beszélni. Elviszel engem a királyhoz, aztán pedig vissza kell ténnem.

Amíg beszélt, a torka összeszorult és érezte, hogy könnyek facsarják a szemét. Miért teszi a férfi ilyen nehézé a család kirótt kötelességeit?

Reynold csendesen talpra küzdötte magát. Katherine érezte, hogy a rémület ismét felfelé kúszik benne, amikor látta, hogy elfehéredett a férfi arca.

- Reynold?

Ő megrázta a fejét

- Igyekezzünk, Katherine. Attól tartok, nem bírom már sokáig...

Katherine a karja alá bújt és imádkozni kezdett.

HUSZONHARMADIKÁ FEJEZET

Hamarosan a fák már gyérebber álltak, és az eső is egyre erősebben esett, teljesen elhomályosította Katherine látását. A háta fájt Reynold súlyától. A férfi hallgatott, mintha minden energiájára szüksége lenne ahhoz, hogy tovább botladozzon, egyre ügyetlenebb léptekkel. A nő megpróbálta rémült gondolatait visszatartani attól, hogy a jövőbe kalandozzanak, de nem sok sikerrel. Mit csinál, ha Reynold túl gyenge lesz ahhoz, hogy továbbmenjenek?

Aztán érezte, hogy a férfi megrándul mellette. Kitarása és szenvedése fájdalommal járta át a szívét. Annyi kétségét elűzte a férfi azokkal a döntésekkel kapcsolatban, amelyeket hozott. Ha már az elején hazament volna, sosem került volna közel Reynoldhoz, sosem tudta volna meg, milyen az, ha nőként kívánják, önmagáért és nem a hozományáért. De sosem szegte volna meg a j egyesi esküjét sem, bár ez olyasmi, amivel együtt kell élnie. Nem, nem tudja megbánni azokat a döntéseket, amelyek idehozták. Reynoldot megsérült, amikor megmentette, és többel tartozott neki, mint amit valaha is vissza tud fizetni.

Az erdőből egy hegyoldalba értek ki, amely dombos hullámokban ereszkedett alá a földeken. Lenn, a szürke távolban Katherine egy út szalagját látta, és biztos volt abban, hogy az a főút. Most határozottan másfelé fordult, azt remélve, hogy senki nem látja meg őket, de holnap, ha Reynold jobban lesz, azon az úton a küldetésük végére érhetnek.

Előttük egy kis házcsoportot látott és egy nagyobb kőépületet, amely minden bizonnyal a templom volt. Katherine megpróbált gyorsítani a léptein, de Reynold megrázta a fejét.

- Nem hiszem, hogy segítségre lelünk itt, Katherine. Nem látod a parlagon hagyott földeket? A helyi uraság biztos birkalegelővé váltja a földjeit. Látod, ott legelnek a domboldalban.

Katherine egy hatalmas, vonuló fehér takarót látott, amely jónéhány dombot betakar.

- Nem értem. Miért gondolod, hogy nem találunk segítséget?

- A falunak nem maradt gazdálkodásra alkalmas földje. Milyen család tudna így megélni?

Katherine a férfi zord arcába nézett.

- Meg kell próbálnunk, Reynold. Nem maradt itt senki, aki a juhokra vigyáz? Talán a templomban...

- Talán... - mormolta Reynold, és szemét becsukta, meghajolt a válla a súlya alatt. - Hamarosan meg kell pihennem, édesem.

- Ki kell jutnunk az esőből, a templomban nem fognak elküldeni minket.

Reynold csak mély szomorúságot érzett, amikor az elburjánzott és elhanyagolt falu zöldjében megálltak. Csűrök és raktárak dőltek egymásnak, a fából készült zsúptetős házak nyitva álltak a vandálok és tolvajok előtt egyaránt. Egy gyermek vékony sírásától megremegett. Katherine felsóhajtott.

- Hogy engedhette ezt meg a majorság ura?

- A birkák tartása könnyű, és sokkal jövedelmezőbb. Ez a jövő, Katherine.

- A pap biztos nem hagyta magukra szegény pásztorokat.

- Mindjárt meglátjuk.

Reynold mindent megpróbált, hogy megtartsa saját súlya nagyobb részét. Érezte Katherine törekeny vallanak reszketését, de örült, hogy úgy látta, a nő gondolkodás nélkül használja rosszabb kezét is. Büszke volt a nő bátorságára, habár tudta, hogy fél a jövőjük miatt. Szerette volna elmondani neki, hogy ő mindig gondot viselne rá, hogy szereti, de ezek olyan szavak voltak, amelyeknek a nő nem örülne. Főleg nem most, amikor tudta, hogy a nőnek valószínűleg nélküle kell folytatni az utat. Túl közel voltak a céljukhoz és ő lassította a tempót.

A víz továbbra is Reynold arcába folyt a hajáról. Gyapjúköpenye párologott. Olyan forró volt Katherine, amilyenek ő érezte? Mikor lett ilyen meleg a nap? A nő fejének hajtotta a sajátját, ajkát a nedves hajába. Úgy érezte, hangja nem elég erős ahhoz, hogy a nő meghallja.

- A templom - mormolta.

Katherine gyorsan rápillantott, orrát a férfi állának ütötte. Reynold tudta, hogy a nő aggódik, és azt akarta mondani neki, hogy ne tegye. A sérülés nem volt halálos. De a szavak nem jutottak ki az ajkán, így beérte egy gyors csókkal a nő szemöldökére, miközben az tovább vonszolta.

A templom egy zömök, kőből készült épület volt, tetején Jézussal a kereszten. Faragott fa ajtóinak fakók voltak, barázdások.

Reynold megköszöri a torkát és azt suttozta:

- Vajon hány ifjú pár állhatott ebben az ajtóban házasságuk előtt?

Katherine nem nézett rá, megragadta a kilincset, megrántotta, és az ajtó nyikorogva kinyílt. Együtt botladoztak a homályos épületbe. A döngölt padló, ahol a község lakói szoktak állni, porral volt belepve. Törött spaletták lógtak a pergamennel borított ablakokról. A távolabbi falnál egy rongyos ruha fedte a kőoltárt.

Reynold előrebotladozott. Katherine felsikoltott és a férfival együtt bukott el.

- Reynold, hadd tegyek le egy pokrócot, hogy befedjem a koszt!

A férfinak sikerült megtartania egyensúlyát, majd hagyta, hogy a nő a hátára fektesse. Morgott egyet és becsukta a szemét.

- Nagyon fáj? - kérdezte Katherine halkán, vékony keze a férfi mellkasán pihent.

Ő megrázta a fejét, noha a lábában érzett tűz úgy tűnt, elemészi. Felnézett a nő édes arcába.

- Már csináltuk ezt, emlékszel? Csak akkor a sértetlenségem csodálatos éjszakához vezetett.

- Csss! - súgta a nő, miközben elpirult. Reynold érezte, hogy hűvös ujjával a sebet vizsgálja és hallotta, hogy eláll a lélegzete.

- Nem fogok elvérezni, drágám! - suttozta. - Kösd be újra a sebet és beszéljess velem!

Túrta a gondoskodást, és amikor a nő a vállához ült, kinyitotta a szemét. Katherine fehér arcába mosolygott.

- Ugye, nem fogsz sírni, Katherine?

A nő megdermedt és hosszan nézte őt.

- Ennyire sajnálsz, hogy velem kell lenned? Inkább a templomajtóban állnál Jamesszel?

- Muszáj erről beszélnünk?

- Nem ma lenne belőled igazi férjes asszony? - Katherine hallgatott. - Szereted?

- Bízom apám választásában. Meg fogom szeretni.

- Ez inkább hangzik konokságnak, mint igazi érzelmeknek.

- Miért beszélsz erről, Reynold? - kérdezte a nő, szeme csillogott a nem is rejtegetett könnyektől. - Mindketten megtegyük a kötelességünket a családjainkkal szemben.

- Én nem.

- Ne a vágyaidról beszélj! - dorgálta meg a nő, de Reynold látta, milyen gyorsan nézett félre.

- Amióta megismertelek, édesem, rájöttem, hogy az apátság magányos élete nem nekem való. Edmund nem akarná, hogy ilyen szánnivaló legyek. Több jót tehetek a családomért más módon.

- Lázias vagy.

- Csak az irántad érzett szerelmem miatt.

Reynold elkapta a kezét.

- Hát nem érted, hogy amit egymás iránt érzünk, az az igazi?

- Csak a vágyaink miatt látszik annak - Katherine ajkai megremegtek, szempillájáról egy könnyecsepp hullott le.

A férfi a könnyökére küzdötte magát.

- A vágyaimtól égjek el, amikor meglátlak? Örült vagyok, ha azokra a szenvedélyes órákra gondolok, amiket a karomban töltöttél? Katherine, azt hittem, a földbe süllyedek, amikor a családjaink elválasztottak minket egymástól és neked a bátyám leendő feleségét kellett játszani!

- A leendő felesége vagyok! - súgta ő olyan hangosan, ahogy csak mert, és lopva a vészjósló oltárra nézett. - Hogy beszélhetsz a bűneinkről egy szent helyen?

- Csak az lenne bűn, ha olyan férfihoz mennél, akit nem szeretsz. James boldogtalanná fog tenni. A fenébe, Katherine, a szerelmünk Isten ajándéka, amit addig kell megragadnunk, amíg nem túl késő.

Reynold tudta, hogy túl messzire ment, mert a nő ellökte magától és elkezdett kotorászni a zsákjában. A vállai megremegtek.

- Katherine, nézz rám!

- Élelemre van szükségem. Legalább addig csukd be a szád, amíg eszel.

Felsőhajtott és visszafeküdt a kemény padlóra.

- Mindig küzdeni fogsz velem?

- Igen! - suttogta, hirtelen indulatos tekintete a férfiéba kapcsolódott. - Küzdeni fogok a lelkemért ez ellen a pokolban forralt rontás ellen. Vetkeztem, de megteszem, amit az apám parancsolt nekem. Megtartom az esküt, amelyet tettem.

- És boldogtalan leszel életed végéig - válaszolta Reynold sötéten.

- Akkor az Isten büntetése, amit igazán meg is érdemlek!

- Isten nem kívánja tőlünk, hogy szenvedjünk, édesem - mormolta a férfi, és megpróbálta megérinteni a nő sima arcát.

Ő félrekapta a fejét.

- Az életem semmi volt eddig! És te vagy a legrosszabb kínszenvedés benne - keservesen zokogott.

- Reynold, mit tettem, hogy ezt érdemeltem? Amikor már kész voltam, hogy megtegyem az Ő akaratát, miért engedett az Úr ilyen rövid pillantást a boldogságra? Úgy érzem, minden oldalról csak kinevetnek.

Reynold olyan gyorsan ült fel, ahogy csak tudott, vigaszt akart nyújtani a nőnek. Katherine nem mozdult, csak kétségbeesetten térdelt a piszokban, és azt nézte, hogy könnyei a térdére potyognak. A szoba ingott előtte és Reynold a hátára esett.

A nő kezei simogatták az arcát és homlokát, miközben édes szavakat suttogott neki. Meg akarta mondani, hogy ő nem gyermek, akit ilyen egyszerű kiengesztelni, de az érintése hűvös és gyengéd balsam volt az őt emésztő tűzre.

- Gyermekeim - szólt hirtelen egy hűvös hang -, a mise már órákkal ezelőtt véget ért.

Reynold megnyugodott: csak a pap jött ellenőrizni a látogatókat. Katherine ijedt reakciója azonban ennek pontosan az ellenkezőjét mutatta. Megdermedt, visszatartotta a lélegzetét, az arcából kifutott a vér és ajka hangtalanul mozgott. Amikor Reynold meg akart szólalni, a nő reszkető ujjakkal zárta le a száját.

- Válaszoljanak! - követelte az erélyes hang.

Reynold felemelte a fejét, hogy Katherine körül szétpillantson, de csak egy kopasz papot látott rongyos fekete reverendában. Púposán tartotta a vállát és egy faragott botra támaszkodott, de nem volt nagyon idős. Biztosan megértené őket.

Katherine figyelmeztetően megrázta a fejét, és megnyalta az ajkát. Elfordította a fejét, egy hajtincsén keresztül kémlelte a papot. Reynold érezte, hogy körme a karjába szúr.

- Atyám - szólalt meg a nő, a hangja rekedt és természetellenes volt -, bocsásson meg nekünk, de kinn vihar tombol. Rablók támadtak meg minket és a férjem megsérült. Menedékre van szüksége.

A pap óvatosan lépett előre. Reynold észrevette, hogy alig támaszkodik a sétabotjára.

- Mit akarnak tőlem? Ahogy a falu állapotából is láthatják, semmit nem tudok önöknek adni.

- Semmit nem kérünk öntől.

Reynold gyorsan a "feleségére" pillantott, mert tiszteletlennek érezte a szavakat egy ilyen szerény fiatal nőtől.

- Akkor értjük egymást - válaszolta a pap, kopasz fejével bólintva.

Reynold fölé hajolt, sötét árny volt csak a félhomályban.

- Mi történt veled, fiam?

- Megsérültem, atyám - válaszolta ő.

- Takarítsanak fel, ha végeztek.

Reynold felvonta a szemöldökét és egyre kényelmetlenebbül érezte magát, ahogy az öreg pap Katherine lehajtott fejét vizslatta. Úgy tűnt, a nő alig lélegzik, mintha érezné a fürkészt.

- Ön, asszonyom, itt élt valaha a faluban?

Katherine elkeseredetten próbálta szabályozni szíve eszeveszett lüktetését, a pap felette állt, a pap, akinek könnyörtelen hangja még mindig kísértett rémálmaiban. Keze az ajkára csusszant, mielőtt a rémülettől hangosan felnyögött volna.

Hét évvel ezelőtt is felette állt, egy gonosz, sötét figura, aki zaklatni akart egy tizenkét éves lányt és titoktartásra esketni, ha nem akar Isten villámcsapásától meghalni. Félelmében elmondta, mi történt, de senki nem hitt hisztérikus sírásának. Végül megtudta, hogy a papot elküldték.

Most pedig itt volt, messze a hatalom székhelyétől, ahova mindig is vágyakozott. És ha megtudja, ki ő, megöli.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

- Hallasz engem, leányom? - kérdezte a pap. - Mi a neved?

Reynold meglepettnek tűnt a viselkedésétől, de Katherine most nem magyarázhatta meg. Megnyalta száraz ajkát és szeme lesütve maradt.

- Atyám, soha nem utaztam át ezen a falun az előtt. Ön bizonyára téved.

Mivel a pap továbbra is hallgatott, Katherine Reynold lába körül kezdett buzgólkodni. Miközben átkötözte a sebet, gyógyszert kívánt, de gyermekkori gyötrőjétől nem tudott szívességet kérni. Amikor Reynold megpaskolta a kezét, hogy magára vonja a figyelmét, a nő összeszűkül szemmel nézett rá és alig láthatóan megrázta a fejét. A férfi annyira gyenge volt, hogy behunyta a szemét és eszméletlenségbe zuhant. Katherine beharapta az ajkát és fölé hajolva megfogta a homlokát.

- Ha netán meghalt - szólt a pap -, sem emberem, sem pénzem, hogy eltemessem.

- Életben marad! - válaszolta indulatosan Katherine a férfit bámulva. Rögtön rájött, hogy hibázott.

A pap megdermedt és mereven nézte őt.

Katherine visszatartotta a lélegzetét, de képtelen volt nem azokba a sötét, gyűlölettel telt szemekbe nézni, amelyek hirtelen összeszűkültek, ő pedig zihálva vette a levegőt, amikor a pap durván megragadta a karját.

- Lady Katherine, ön felnőtt nő lett - mondta egy hulló sziszegésével.

A nő megborzongott.

- Engedjen el most rögtön! - mondta a felsőbbség tompa visszhangjával hangjában.

A férfi lassan, finoman elvigyorodott, ráncos arca kisimult. Szeme hirtelen jókedvvel táncolt.

- Nem gondoltam, hogy valaha találkozunk még, hölgyem. Az egyházközség nem lát el engem megfelelően az utazáshoz. Milyen kedves, hogy ön jött hozzám.

Katherine védelmezően hajolt Reynold fölé.

- Hagyja abba, ne tesse az udvariasságot!

- Miért, hölgyem, hiszen én mindig udvarias vagyok - válaszolta a pap, szívélyesen kitérve karját. Lenézett Reynold nyugodt arcára és szemében undor szikrája villant. - Ez a szegényesen öltözött ember a férje?

Katherine tudta, hogy nem jó hazudozó, így kikerülte a választ.

- Úton vagyunk, nem akarjuk magunkra vonni a figyelmet.

- Úton, amikor a háború hamarosan elkezdődik? Csatlósok, futárok nélkül? - a pap szemöldöke kopasz homlokára csúszott.

- A férjem ragaszkodott hozzá.

A férfi csettintett egyet a nyelvvel.

- Milyen bolond! És mégis micsoda szerencse, hogy szerény kis templomomba vetődtek - nézett fel a füsttől sötét tetőgerendákra. - Nincs nálam az a kényelem, amelyhez ön szokott, ez biztos. Atyjának köszönhetően semmiféle kényelem nincs nálam.

Katherine gyomra összerándult a rémülettől, mert a pap hangja mintha minden szóval hangosabbá vált volna. Megszorította Reynold kezét és Istenhez fohászott, hogy ébredjen fel a férfi.

- Az apám nem tett önnel semmit.

- Jaj, dehogynem, Lady Katherine!

Hirtelen megragadta Katherine haját, hátrahúzta a fejét és arra kényszerítette, hogy nézzen a szemébe. Katherine felsikoltott és belekarmolt a férfi kezébe.

- Nem megmondtam, hogy ne szólj róla senkinek?

Amikor a nő nem válaszolt, erőszakosan megrázta a fejét.

- Nem mondtam?

- Meg voltam rémulve! - kiáltotta Katherine, és érezte, hogy könnyek buggyanak elő a szeméből, mert hajcsomói a fejbőrét húzták. - De ez úgysem számít, az anyám nem hitt nekem.

- Talán azt gondoltad, hogy ő nem, de az apád ettől függetlenül úgy döntött, hogy megbüntet engem.

- Megbünteti? - zihálva kapott levegő után, amikor a pap annyira hátrahúzta a fejét, hogy attól tartott, a nyaka elroppan. A felfedezés, hogy az apja tudott mindenről és hitt neki, megkönnyebbüléssel töltötte el. Ez azonban csak egy pillanatig tartott.

A pap megvetően elvigyorodott.

- Engem, habár nemesi születésű vagyok, ebbe a földműves községbe számúztak, ahol semmi remény az előrejutásra, semmi szükség a különleges képességeimre és hatalmas intelligenciámra. Arra kényszerítettek, hogy a földeken dolgozzam!

- Nem volt elég fiatal lány errefelé? - kérdezte Katherine meggondolatlanul.

A férfi öklével arccsonton ütötte, ő pedig a mocskos földre esett. Remegő kézzel támasztotta meg magát, megpróbálta összegyűjteni erejét, hogy megölje a papot. Tudta, hogy egyiküknek meg kell halnia, és kétsége sem volt afelől, hogy a férfi megérdemelné.

A pap megragadta ruhája hátsó részét és olyan erővel rántotta talpra, amire sosem tartotta volna képesnek. Hátrafelé húzta őt, a teste felé, a karja kígyóként tekeredett Katherine derekára. Ő még mindig élénken emlékezett mindenre a férfival kapcsolatban, csípőcsontjának éles kiugrására, izmainak szívós erejére. Úgy tűnt, az időérzéke elhagyta, és ahogy a férfi érdes légzését hallgatta, akinek keze a mellét tapogatta. Újra rémült, magára hagyott gyermek volt.

- Ez az - mormolta a férfi a fülébe -, ne küzdj ellenem, kis kisasszony!

Katherine emlékezett ezekre a szavakra, újra átélte azt a rémületet és zavart. A férfi kezétől koszosnak érezte magát és megfogadta, hogy soha többé nem akarja ezt érezni.

Könyökét a pap gyomrába dőfte, mire az felmordult. Egyik kezével elkapta a lány hadonászó csuklóját, a másikkal pedig elszakította ruhájának nyakrészét. Katherine sikoltzott, míg be nem rekedt. A férfi lábát rugdalta, és egyik oldalról a másikra lendült, megtett mindent, hogy elkerülje a férfi csontos, kerges kezének visszataszító érzését a puszta bőrén.

Ő azonban a földre dobta Katherine-t, kipréselve tüdejéből a levegőt és összezúzva bordáit. A nő zihálva nyúlt Reynold csizmája felé, amely csak centikre volt az ujjaitól. A pap elkapta a könyökét és visszafelé húzta, Katherine pedig rémült zokogásban tört ki, könnyek homályosították el a látását.

- Reynold! - kiáltotta, de a férfi halottként feküdt a földön. Elhagyta, hagyta, hogy egyedül nézzen szembe egy örülttel? Amikor érezte, hogy a pap a szoknyáját szaggatja, csupasz lábát fogdossa, megpördült és kicsavarta magát a férfi szorításából, arcát a durva föld összekaristolta. Zokogva rúgott egyet hátra, és a pap magas hangon kiáltott egyet, majd hátraesett. A földön fetrengett, a lába közét szorította, és olyan átkokat szórt, amelyek égették a nő fülét.

Törött mellkasa égett, de Reynold felé mászott és kivette az étkezőkést az övéből. Talpra küzdötte magát és eltávolodott a paptól, a kést remegő öklében tartotta maga előtt. Úgy tűnt, a terem megrezeg haja kusza fonatai között. A pap abbahagyta a nyöszörgést. Arca úszott az izzadságtól, de talpra állt és Reynold teste fölé állt. Fenyegetően emelte fel a sétabotot.

- Nem kellene azt tennie, hölgyem! - mondta, elfehéredett arcán ocsmány vigyor jelent meg.

A bot kis körökben mozgott, Katherine fáradt szemmel követte. A pap felé lendítette a kést, aki így hátralépett egyet.

- Menjen innen! - kiáltotta. - Esküszöm, meg ölöm magát!

A férfi halk, delejes hangon nevetett fel.

- Nem, kedvesem, az emlékezeted játszik veled. Semmi olyat nem tettem veled, amit te nem akartál tőlem.

- Hazudik! Hiszen csak tizenkét éves voltam! - egy centivel lejjebb eresztette a pengét. - Maga mindent elárult, amelyben valaha is hittem.

- De a kezem jó érzés volt a bőrödön - szólt a pap csillapítóan.

A sétapálca megvillant egy hirtelen villámcsapás fényében. A nő szeméből könnyek potyogtak.

- Istenem, segíts! - suttogta kétségbeesetten.

- Csak én segíthetek rajtad, Katherine - nevetett diadalmasan a férfi és felemelte fegyverét.

Amikor a sétabot surrogva indult lefelé, hogy lecsapjon rá, Katherine lelke fellázadt. Hirtelen a levegőbe emelte egyik kezét, alig kerülve el az ütést. A fájdalom égető volt, de úgy érezte, ez valaki

mással történik. Magasra emelte a kést a pap mellkasa fölött, látta szemében a pillanatnyi félelmet. Igen, most megtudja, mi az a félelem!

De mielőtt Katherine támadhatott volna, a pap megdermedt, ajkát egy kiáltás hagyta el. Előre esett, teste nekiesett a nőnek, és mindketten a földre kerültek.

Katherine kiabált és sírt, küzdött a férfi súlya alatt.

- Soha! Soha! Soha!
- Katherine!

Reynold szeretett hangja olyan távolinak tűnt. A nő megnyugodott, mellkasa levegőért küzdött, orra megtelt a pap bűzével.

- Halott - mondta Reynold.

A nő érezte, hogy leemeli róla a holttestet. Az oldalára fordult, kezével átölelte csupasz mellkasát és zokogott. Törött bordái fájtak, Reynold nevét pihegte, és ő felemelte, körülvette melegséggel és gyengédséggel.

- Itt vagyok, édesem - suttogta a nő hajába.
- Azt... azt hittem, halott vagy - sikerült kimondania, de hangja rekedt volt a kiabálástól.
- Sosem hagylak el - válaszolta a férfi szenvedélyesen, úgy megszorítva Katherine-t, hogy felnyögött. - Bocsáss meg, nem akartam durva lenni...

- Nem, szoríts erősen, Reynold! - mondta és arcát a férfi köpenyébe temette.
- Ő az oka a törött karodnak? - kérdezte néhány perccel később Reynold.

A nő bólintott és közelebb húzódott hozzá.

- Jaj, Reynold, a lábad!
- Hallgass, édesem, már jobb. Nem fogok meghalni ilyen jelentéktelen sebtől. Mondd el, mit tett veled!

Katherine Reynold mellébe törölte a könnyeit, majd borzongva mélyet sóhajtott. Azt kívánta, bárcsak el tudná felejteni, hogy a pap ott fekszik holtan a földön.

- Előbb menjünk erről a helyről!
- Katherine, a vihar még mindig tombol. És nem hagyhatjuk így itt a testet, hogy mindenki lássa. Mondj el nekem mindent!

Sejtette, hogy nehéz lesz elmesélnie ezt, de úgy szakadt ki belőle minden, mint a folyó, ha eltörik a gát. Hogy mennyire megbízott a papban, aki anyja tanácsosa volt, milyen naivan hitt abban, hogy az a barátja akar lenni. Annyira egyedül volt az anyja mellett, aki nem küldte el, hogy egy nemesi feleség feladatait megtanulja, de maga sem tanította a lányát.

- Megbíztam benne - suttogta. Még egyszer a testre pillantott és összerázkódott.

Reynold megcsókolta a szemöldökét és a szeme sarkát.

- A szobájába csalogatott, és én olyan bolond voltam...
- Csss! - utasította halkan Reynold. - Ártatlan kicsi lány voltál, aki nem ismerte az élet sötét oldalát.
- Először meg... megpróbált megcsókolni, és én azt gondoltam... én azt gondoltam, csak szeretetre vágynak, de nem értettem... - Katherine nyelt egyet, összefüggően akart beszélni. - Aztán a számba dugta a nyelvét és...

Felnézett a férfi arcába, a sötét szemöldökbe, amely azt a nagy-nagy lelkét és jóságát rejtegette.

- Nem olyan volt, mint amikor téged csókoltalak. Belém csípett és a kezét... felhúzta a szoknyámat... - reszketve dőlt ismét Reynold mellkasának.

Csendjükön áttörve az eső állhatatosán kopogott a szivárgó tetőn. A szél az ablakok szakadozott pergamenjére fújta az esőt. De Reynold csak ölelte őt, csillapítva szomorúságát.

Aggódva kérdezte a férfit:

- Csaknem...

- Nem. Megrúgtam és elfutottam. Akkor botlottam meg és a karommal fogtam fel az esést. Majdnem belevakultam a fájdalomba. Többet nem kellett gondolkodnom, csak hagyhattam... hogy történjen...

- Miért büntette meg az apád a papot, ahelyett, hogy kivégeztette volna?

A nő felnézett a szemébe, és most először érezte, hogy a szíve egy nap meg fog gyógyulni.

- Nem érted, én sosem tudtam, hogy az apám bármit is tett. Én csak az anyámnak mondtam el, és ő nem hitt nekem.

- Miért? - Reynold felemelte a fejét, hogy a nő arcába nézzen, láthatóan döbbenten.

Katherine megdermedt és gondosan kisimította a ruháját, ahol megmarkolta.

- Ez sok dolgon változtat. Talán anyám hitt nekem, csak nem tudta, mit tegyen. Vagy talán elmondta apámnak, és ő hitt nekem - nagyot sóhajtott. - El sem tudom mondani, milyen érzés volt, hogy a szüleim nem törődnek velem... főleg az apám. Sokkal jobban érzem magam, Reynold.

Most eszébe jutott a földön fekvő test.

- Megöltük a papot - suttogta. - Most mit tegyünk?

James Markham pont időben ugrott el az ablaktól. Az eső már régóta ömlött a fejére és beszivárgott a páncélja alá, átnedvesítve bélelt zekéjét. A durva falnak támaszkodott és megpróbált úgy tenni, mintha nem látta volna, amiről úgy gondolta, hogy látta. De az agya, habár félájult volt, nem tudta megtagadni, ami történt.

Zavartan rázta meg a fejét. Szinte azt kívánta, bárcsak Galway ne lett volna ennyire gyakorlott a nyomkövetésben. James hálás volt, hogy életben találta Katherine-t és Reynoldot, miután annyi vért látott a tisztáson. Mire a templomig vezető vérnyomokat végigkövette, az őrült pap már becserkészte Katherine-t, és olyan szavakat fröcsögött, amelyeket James nem hallott a viharon keresztül. Épp amikor át akart ugrani az ablakon Katherine megmentésére, Reynold feltámadt halottaiból.

James mérgesen hunyta be a szemét, de a kép az agyába égett. Még mindig látta, hogy Katherine Reynold karjába omlik, testvére arca a nőére borul, ajkával az ő arcát, könnyeit csókolja. James elfordult, mielőtt legvadabb félelmei beigazolódnak.

Ellökte magát a faltól. Nincs erre ideje, gondolta magában bőszen. Emberei a közelben várakoztak, készen a harcra. Haragját félretéve úgy döntött, hogy Reynolddal és Katherine-nel később foglalkozik majd.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Katherine a viharos nap további részét Reynold karjai közt üldögélve töltötte, és a kőoltárra meredt, amely mögé a pap testét rejtették. Ez folyamatosan vonzotta a pillantását, habár Reynold megpróbálta elterelni a figyelmét gyermekkori történeteivel. Egy része nagyjából megkönnyebbült, mintha egy hatalmas súly esett volna le a szívéről. De másik része a gyermekkorát és az elmúlt éveket siratta, amikor rejtegette igazi énjét. Soha nem bízott senkiben - végül is senki nem hitt volna neki, ha elmondja az igazat.

Reynold tudta ezt, tudta, és elfogadta, és talán még szerette is őt mindennek ellenére. Katherine felsóhajtott és fejét a férfi álla alá dugta. Bárcsak a szerelem lenne az egyetlen, ami számít! Végignézett magán és megvizsgálta a ruháján és ingén esett kárt. Mindkettő szinte a derekáig el volt szakítva.

- Így nem utazhatok tovább - mondta.

Reynold lenézett rá, majd gyorsan ismét felemelte a fejét. Megköszörülte a torkát:

- Van néhány vékony zsinogem, amivel megfoltozhatjuk a ruháidat. Látszani fog, de eltakar.

Egy kést és zsinórt vett ki a zsákból és a nőnek adta, majd utasításokat adott, miközben nyilvánvalóan megpróbált nem rá bámulni. Katherine ügyetlenül bánt a késsel, attól tartott, hogy megvágja magát afeletti igyekezetében, hogy új lyukakat szúrjon az anyagba és összetűzze a ruhát. Reynold végül egy sóhaj kíséretében elvette tőle a kést.

A fejük összeért, amikor mindketten a szakadt ing fölé hajoltak. Úgy látszott, Reynold keze megremeg, amikor új lyukakat vágott, de Katherine nem tett megjegyzést. A férfi teste által felmelegített levegőt lélegezte be, megérintette az illata. Amikor elkezdte átfűzni a zsinoget, ujjai a nő mellének dombjait érintették, és bőre bizseregve vette ezt tudomásul. Sietve rebbentek szét. Katherine maga fejezte be a tűzést ügyetlen ujjakkal.

- Reynold - suttogta, kényelmetlenül pillantva az oltárra -, menjünk innen!

- Ha a villámok már nem csapnak a fába, elindulunk. De előbb el kell távolítanom a hullát.

Amikor felállt, Katherine megragadta a karját.

- De a villámok...

- Pontosan emiatt senki nem lesz a közelben. Kissé távolabb húzom be a testet az erdőbe, ahol majd úgy tűnik, hogy tolvajok támadták meg.

- Segíték neked! - felállt, figyelemre sem méltatva a férfi hitetlenkedő pillantását.

- Katherine...

- Te még mindig gyenge vagy. Mutasd, mit tegyek!

Egy pillanatig a szemét nézte a férfi, majd végül megenyhült.

- Az oltár mögött van az ajtó a pap kertjéhez. Nézz ki, vannak-e kinn falusiak! De nehogy meglássanak!

Katherine legutolsó félelmei is kezdtek szertefoszlani. Élete néhány legrosszabb pillanatából eltakarította a vérontás emlékét, és ez jónak tűnt. Még a pap karját is megragadta és húzta, amikor Reynold sebei miatt aggódott.

A sötétben az erdő a vihar erejétől ropogott, de nem hagyta magát elgyengülni. Életének azt a részét lezárta. Bátor lesz, és megteszi Jamesnek a kötelességét, hogy megtartsa a békét a két család között. Elég erős lesz - annak kell lennie.

Reynold ragaszkodott ahhoz, hogy hajnalig a templomban maradjanak. Noha Katherine szeretett volna úton lenni a királyhoz, tudta, hogy a vihar csak késleltetné őket. Ezenkívül aggódott Reynold lába miatt is, az alvás időt adna neki a gyógyulásra. A láza elmúlt, a vérzés is elállt. Katherine azt szerette volna, hogy annyit pihenhessen, amennyire szüksége van - ami azt jelentette, hogy nem verekedhet. Ha az emberrabló követné őket, akkor mostanra biztosan ideért.

Reynold magához húzta a nőt és mereven ült, mintha félne az érintésétől. Katherine ellazult az ölelésében és a hajnal előtti szürkületig aludt, amikor a férfi felébresztette. Útnak indultak, mielőtt a néhány itt maradt falusi megérkezne a misére.

Hegyek között utaztak és jó néhány folyamon átkeltek, mielőtt aznap este víz mellett táboroztak le. Reynold arca fehér volt a feszültségtől, de nem foltozta össze friss vér a kötését. Csendesen ették meg a kétszersült maradványát és a szárított húst, amelyet Reynold a Bolton-kastélyból hozott.

A lenyugvó nap aranyos fénnel csillant meg a közelben lévő folyamon. Katherine felsóhajtott és arra gondolt, hogy csodálatos lenne, ha ki tudná mosni agyából a legutolsó megpróbáltatásokat.

- Reynold...

- Igen, fürödj meg! - mondta a férfi mosolyogva a meglepett reakción. - Nem nehéz olvasni a gondolataidban, ha ilyen vágyakozóan nézel a vízre.

- Van még szappanod?

A férfi bólintott és csodás zsákjába nyúlva előhalászott egy apró, lágy szappandarabot, amely egy vászondarabba volt csomagolva.

- Meg kell néznie a karcolást az arcodon, jól mosd meg!

A nő megérintette arca jobb oldalát és megrándult.

- El is felejtettem. Amikor földhöz vágott... - a torka összeszorult, elnyelte a szavakat.

- Ne beszélj róla! - mondta Reynold gyengéden.

Miután elővett a zsákjából egy rongyot, Reynold megfogta Katherine kezét és a folyóhoz kísért. Együtt térdeltek le a partján, ahol a férfi beáztatta a ruhát a hűvös vízbe és a nő arcára nyomta. Katherine visszatartotta a lélegzetét és az arcába nézett. A férfi erősen koncentrált, finom ujjával simogatta őt. Katherine hagyta, hogy a mérge elszálljon és megpróbált megnyugodni. Akármilyen hihetetlen is, a férfi igazán szereti őt, és neki fáj az ő fájdalma.

A ruháról az arcára és nyakára cseppent a víz, amely a melle között szivárgott lefelé. Katherine megnyalta hirtelen kiszáradt ajkát és meglazította a fűzést. Láta, hogy Reynold pillantása a mellkasára esik, az uja megáll az arcán. A férfi szeme az övét kereste egy pillanatig, majd a száját nézte.

A forróság lassan és alattomos öntötte el, a gyomrától kúszott felfelé, keresztül a testen, míg úgy érezte, hogy elégeti. Elpilledt.

A férfi kezébe vette az arcát és ujját a hajába csúsztatta.

- Katherine - suttogta, majd ajkát az övéhez emelte.

Csókokkal halmozta el a száját, az arcát, a homlokát, a haját. Katherine fölé hajolt, a keze a férfi vállán volt és testük finoman összeért. Minden érzékével tudta a férfit, az elméjét, a szívét, meleg testét. Ő volt mindaz, amire neki szüksége volt, de amit mégsem tarthat meg.

Szája rabul ejtette a nőét, a nyelvük találkozott és összecsapott, a nő felnyögött és szoroson magához húzta a férfit. Combja a férfi combjai között volt és ő hozzásimult a testéhez, érezte ruhájának durva anyagát a mellén, kemény ágyékát a lába között. Megőrült a férfi iránt érzett vágytól; senki és semmi más nem számított, csak az, hogy hatalmas kezét a testen érezte.

Reynold meglazította a fűzőt a nyakánál és egyik kezével a megtépázott ruhadarabba nyúlt, hogy tenyerébe vegye a nő egyik mellét. Gyengéden emelte fel, a mellbimbót ingerelte, miközben ajka a nő ajkát kutatta. Katherine kedvét lelte abban, ahogy a férfi teste az övét imádja, ahogy kezével és ajkával bebizonyítja, mennyire kívánja őt.

A férfi közelebb húzta a csípőjéhez, miközben a nyakát csókolgatta. Katherine feje hátrahanyatlott, így utat adva a férfinak teste bármely részéhez, amit kíván. Reynold felhúzta az inget a vállán, csókot nyomott a kulcsontjára és mellének ívére. A nő felemelte a fejét.

- Mi az? - kérdezte Reynold a mellére meredve.

Mint egy álomban, a nő hagyta, hogy a testét a lemenő nap utolsó sugaraiba emelje. Lila zúzódásoktól volt foltos a teste.

- Bántott téged - Reynold remegő ujjakkal simította végig a sebhelyeket.

Katherine megrázta a fejét.

- Nem számít, csak csókolj, Reynold!

- Ó, drága hölgyem! - suttogta, és a hangjából kicsendülő fájdalom összezúzta Katherine szívét.

Könnyekek égették a szemét és Reynoldnak dőlt, beszívta a férfi illatát, érezte a teste melegét és erejét, mely körülölelte és megvédte őt.

A férfi eltolta magától a testét és mielőtt Katherine arra gondolhatott volna, mit tegyen, már áthúzta fején az ingét és félredobta a sajátját. A nőnek elakadt a lélegzete és azon álmélkodott, mennyire megindítja a férfi testének csodálatos vonala. Minden seb része volt a múltjának, minden izom a felajánkozásának bizonyítékát jelezte. Nem szólalt meg, csak mosolygott, miközben a férfi őt is levetkőztette. Amikor megpróbálta magához ölelni, Reynold visszatartotta.

- Várj, drágám! - mormolta.

A csalódottságtól sóhajtott egyet Katherine és Reynold csillogó szemekkel nézett fel rá. Még mindig térdelt, most felvette a mellük lévő ócska ruhákat és a víz fölé hajolt. Katherine karizmainak munkáját figyelte és nem tudta megállni, hogy végig ne futtassa kezét a férfi testén.

Ő kiegyenesedett és megállt egy pillanatra, a szemét behunyta, miközben a nő a mellkasát és hasizmait simogatta. Elkapta az ujjait.

- Ne ilyen gyorsan! - mondta és felvette a szappant.

- Mit...

- Csss!

Beszappanozta a ruhát és Katherine izgatott, türelmetlen borzongást érzett, amely átfutott a testén. Felkészületlenül érte a vizes ruha első érintése a mellén; megrázkódott, de örült módon még inkább kívánta ezt az érzést.

- Hadd mosdassalak meg, hölgyem! - suttogta Reynold, lassan, megigézve dörzsölve a ruhát a nő mellén. Az anyag lassan felmelegedett és finoman csúszott bőre szappanos síkosságán. - Feledkezz el mindenről! Csak ránk gondolj! Most elmosom a múltadat és a sérüléseidet!

Katherine zaklatottan sóhajtott fel és becsukta a szemét. Reynold felemelte, az ingére fektette és a nő a melegbe menekült, az ő kedvességébe. Amikor a nap utolsó sugara is eltűnt, a fák élénk zöld baldachint képeztek felettük és a víz zenélt a fülükben. Katherine még mindig feküdt és Reynold mosdatta.

A nedves ruha minden mocnása megbizsergette a bőrét és érzékeit életre keltette. A férfi hosszan elidőzött a mellével, míg Katherine már nyögött a sóvárgástól. Ő azonban tovább kínozta, letörölte a szappant és a nedvességet a bőréről, lába vonalát követte és körkörös mozdulatokkal masszírozta a testét. Megszappanozta a nő talpát, soká játszott a bokájával, majd a láb belső vonalán húzta felfelé a ruhát.

Katherine remegett a vágytól. Kezét a szájára szorította, feje hátrahanyatlott, teste ívben meghajolt. A férfi talán nem meri...

Reynold elengedte a lábát és az egyik kezét kezdte el szappanozni.

Katherine feszült teste csalódottan ereszkedett vissza a földre. Hallotta Reynold halk kuncogását, de az is elhalkult, miközben ujjait és kézfejét dörzsölte, a könyökét masszírozta és keze felcsúszott a vállára. Nedves, szappanos keze most a nő mellét masszírozta, aki olyan erősen remegett, hogy dadogva mondta ki a szavakat.

- Re-Reynold, ké-kérlek! - kiáltotta és utána nyúlt. A férfi azonban kitért az érintés elől és a víz fölé hajolt, hogy ismét megnedvesítse a rongyot.

Katherine felemelte a fejét és ajkai közé vette a férfi mellbimbóját. Ő felmordult és visszaült.

- Még nem, édes Katherine - mondta rekedten, miközben a ruhát végighúzta a mellei között le az altestéig. - Még nem végeztem veled.

Ahogy a víz lecsöpögött a testéről, a nő nyugtalanul mozgolódott, fél szeme csukva volt és Reynoldot figyelte. Ő széttárta Katherine lábát és miközben mélyen a szemébe nézett, lejjebb csúsztatta a ruhát a nő combjai között. Katherine-nek elakadt a lélegzete, majd felsikoltott, amikor a vágy vad hullámokban borította el a testét. Legmélyebb, gyönyörre érzékeny részét simogatta most a férfi, míg ő el nem kezdett reszketni és arcát eltakarta.

Amikor Reynold felemelte a kezét a testéről, Katherine rémülten nézett fel. De a férfi hirtelen megint ott volt, testével takarta be őt, kemény teste az ő húsába nyomódott. Karjával és lábával ölelte át, amikor egyetlen lökéssel teljesen beléhatolt. Katherine olyan erős görcsbe rándult a vágytól, hogy csak kapaszkodott a férfiba és remegett.

Akkor elkezdett mozogni, és a nő már nem tudta megmondani azt sem, hogy hol ért véget a szenvedély első kitörése és hol kezdődött a másik. Csak azt tudta, hogy a férfi minden érintése olyan volt, mintha tűz folyna az ereiben, fájdalmas, édes, és soha, de soha nem elég belőle. Miközben a férfi egyre mélyebbre hatolt, felsikoltott, feje előre-hátra mozgott és hídba emelte a testét, hogy így találkozzon a férfi minden lökésével. Reynold nem akarta elfelejteni ezt a képet, még amikor a sötétség egyre előrébb kúszott és a környezetük eltűnt, akkor sem. A nő jelentett mindent, amit valaha is akart, és most ő is elveszőben van. Lassabban mozgott, igyekezett elhalasztani a kábító szabadulást, amely visszavezetné őket a valóságba. Amikor már nem volt ura a szenvedélyének, reszketve, a nő testére bukva pihentetésül élvezett. Katherine a vállába kapaszkodott és nyögve követte őt az édes gyönyörbe.

Ahogy a lélegzésük megnyugodott és kalapáló szívük lelassult, Reynold lecsúszott Katherine-ről és felült. Ő a combjára csúsztatta a kezét, de a férfi leállította és talpra állt. Olyan elszánt volt, hogy szeretkezésük után nem hagyja majd a melankólia érzését eluralkodni, de a szomorúság letaglózta. Bárcsak megértethetné a nővel, milyen tiszta és szép az ő szerelmük, bárcsak... Miközben a vízparton állt a sötétségbe meredve, a nő lépett mellé és a hátának támaszkodott. A melle simogatta, de ő ahelyett, hogy a szenvedélyének örült volna, csak még nyomorultabbul érezte magát.

- Katherine, ne...

Akkor a nő meglökte. Reynold egyensúlyát veszítve tántorgott a folyó partján, majd arccal előre esett. Vízet köpve jött fel és hallotta, hogy Katherine kineveti! Dörmögve kapta el a csuklóját és rántotta maga után. A nő vidáman sikkantott egyet és ráesett a férfirra, mindketten víz alá buktak.

Nagyon régóta Reynold először érezte úgy, hogy a remény ismét kivirágzik a szívében. A folyó partja mentén kergetőztek, és amikor elkapta, a mélységbe dobta. Gyerekekként bolondoztak, majd a tűz mellett, amely Katherine testét arany fénnel ragyogta be, ismét vadul szeretkeztek.

Reynold a karjában ringatta Katherine-t és azt suttogta:

- Szeretek! - újra és újra, és imádkozott, hogy O valahol mélyen hallgassa és értse meg őt.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Reynold felébredt, mielőtt a nap felkelt volna, és Katherine meztelen testének illatát ízlelte, mely a pokróc alatt az övével keveredett. A kora reggeli szürkességben a madarak már elkezdték egymást hívogatni és az erdő léttel telve zsongott. Egy ilyen nap békéje és varázsa megerősítette Reynold elhatározását, hogy nem ez lesz az utolsó reggel, hogy Katherine oldalán ébredt.

Megfordította a fejét és óvatosan beleharapott a nő fülébe, aki álmában mormogott valamit és úgy hessegette el, mintha egy bosszantó rovar lenne. Szélesen mosolyogva nyomott csókot a fülére és az arcára, mire a nő összehúzta a vállát, arcára csapott és ekkor megdermedt, mert keze a férfi állával találkozott.

Reynoldnak nevetnie kellett attól, ahogy a nő egy percig fogta az ő arcát. Megfordult és egy csókot nyomott a tenyerébe.

Katherine fojtottan pihegve rugaszkodott előre és vadul nézett az őket körülvevő erdőre, majd megfordult és a férfit megnézte. A takaró lecsúszott a melléről és a dereka körül gyűlt össze.

Reynold felhorkant.

- Kedves leány, ne kísérs engem!

A nő azonban észre sem vette állapotát.

- Átaludtuk a reggelt!

- A nap még nem kelt fel - ellenkezett a férfi.

- Azonnal el kell indulnunk! - térdre ereszkedett, lehúzta Reynoldról a pokrócot. Tágra nyílt szemmel bámulta, hogy a férfi teste nyilvánvalóan mit akar elsőként tenni ezen a reggelen.

- Reynold, de hisz te még meztelen vagy! - kiáltotta figyelmeztetően.

A férfi felnevetett

- De te is, hölgyem. Talán ki kellene használnunk ezt a jó szerencsét és...

- Nem most!

Talpra állt és Reynold a háta csodálatos vonalát figyelhette, amikor lehajolt, hogy összegyűjtse a ruháit. Felnyögött és szélesre tárta a karját.

- Reynold, ne húzd az időt! - szólt a nő inge ráncai közül, amelyet éppen áthúzott a fején. - A király élete még mindig tőlünk függ!

A férfi felült.

- Hova dobtad az ingem a vágy hevében?

A nő arca elvörösödött, de nem hagyta abba az öltözködést.

- A folyó partjára... azt hiszem.

A férfinak tetszett a meztelenség miatt érzett zavara.

- Biztos vagy abban, hogy ebben a percben indulnunk kell?

- Reynold! - Katherine rémülten figyelte, hogy Reynold talpra áll, teste félelmetesen nagy, akármilyen ismerős is. Elbicegett a nő mellett és válla fölött visszavigyorgott. Katherine beharapta az ajkát és hátralépett, nem bízva magában a férfit illetően.

Reynold lehajolt, hogy felszedje az ingét, Katherine visszatartotta a lélegzetét. A férfi megállt, elnézett a víz felett és eldobta a ruháit, hogy kinyújtózzon. A nő nem tudott betelni a látványával. A felkelő nap első sugarai izmos hátát simogatták, úgy, ahogy ő szerette volna. A szeretkezés órái sem enyhítették az iránta érzett szenvedélyét.

Reynold két bizony talán lépést tett, majd beugrott a folyóba. Katherine a folyó széléhez rohant, csípőre tette a kezét. Megtört a varázslat.

- Gyere ki onnan! Igyekeznünk kell!

A férfi felállt a derékig érő vízben és hátrasimította nedves haját.

- Dobd ide a szappant!

A nő dühösen dobantott egyet a lábával.

- De múlt éjjel mi... úgy értem, te, a víz és... - hangja elbizonytalanodott zavarában. Gondolni is alig mert arra, hogy mit tettek, nem hogy ki is mondja.

Reynold nyújtotta a kezét a szappanért.

- Katherine, magamon érzem az illatod. Az emberek, akikkel ma fogunk találkozni, furcsán néznek majd, de ha ez téged nem zavar...

A nő döbbenten nézett végig a testén és kis sikolyt hallatott. Egyetlen mozdulattal lehúzta a ruháját és az inget, félredobta őket, majd felvette a használt szappant és a vízbe futott.

Reynold közelebb gázolt, nagy testétől hullámok indultak Katherine felé.

- Katherine, milyen csodálatos ötlet!

A nő fenyegetően tartotta fel a kezét.

- Maradj ott, vagy olyan messze dobom a szappant, ahogy csak tudom... és az ügyesebb kezem fogom használni!

A férfi megfelelően ijedtnek tűnt, miközben Katherine beszappanozta a testét. Nem tett semmit közben, csak csillogó szemekkel figyelte. A nő sietett, tudta, minél jobban elhúzza az időt, annál bizonytalanabb a helyzete. Úgy látszott, Reynold-nak problémája van a légzéssel, ami nem jó jel...

Már csak egyetlen testrészét kellett megmosnia, de túl meggyötört volt ahhoz, hogy befejezze, Reynold mogorva tekintete feltüzeltette a testét. Beszappanozta a kezét, majd a szappant feldobta, magasan a levegőbe a férfi irányába. Ő döbbenten emelkedett fel, hogy elkapja, s amíg ez elterelte a figyelmét, Katherine befejezte a fürdést. Elégedett mosollyal mosta le magát és lépett ki a vízből.

Reynold villámló tekintetet vetett rá, amelytől valaha megrettent volna, de most kiöltötte a nyelvét és ringó csípővel ugrott ki a vízből. A férfi utána vetette magát. Katherine felsikoltott és a ruháiért futott, pajzsként emelve őket maga elé.

- Mennünk kell! - bizonygatta, miközben csöpögött róla a víz. - Kérlek, Reynold, nincs több játék!

Reynold megállt, csillogó mellkasa zihált, látható szenvedélye azzal fenyegetett, hogy kiszorít minden mást a nő gondolataiból. Nem szabad elbizonytalanodnia.

- Kérlek! - ismételte meg és megkönnyebbülten sóhajtott, amikor a férfi bólintott.

- Öltözz magad! - válaszolta és hátat fordított neki.

Miután Katherine biztonságosan bekötözte Reynold combját, egész nap lefelé cammogtak az úton, utasok elcsigázott sorai között, akik mind a közelgő háború miatt költöztek vagy azt követték. Koldusok követték a tömeget, alamizsnáért kántálva.

Sötétedés után érték el a Leicesterbe vezető hidat, de a kapuk a másik végén már zárva voltak éjszakára. Katherine szinte hálás volt, hogy a tömegben kell aludniuk, nem bírt volna egyedül tölteni Reynolddal egy éjszakát egy szállóban.

Hajnalban kürt jelezte a kapuk nyitását. Katherine és Reynold a csodaszákba pakolták takaróikat, majd követték utastársaikat át a hídon Leicesterbe.

Katherine a város magas falait kutatta a király zászlóját keresve, de a csalódottságtól megrogyott a válla. Reynold a karja alá húzta a kezét.

- Már elment, kedvesem. Hadd vigyelek egy fogadóba!

- De...

A férfi átvezette egy sáros gödrön, amely az út közepén volt.

- Katherine, felvilágosításra van szükségem. A férfiak nem fognak veled szóba állni, én pedig gyanús leszek, ha a feleségemet magammal viszem egy ilyen küldetésre.

Már a nyelve hegyén volt, hogy azt válaszolja neki, nem is a felesége, de aztán annyiban hagyta. Úgy hangzott, mint egy csodás álmom, hogy valaki olyannak a felesége legyen, mint Reynold, egy olyan férfié, aki önmagáért és nem a pénzéért szereti. Utálattal gondolt Jamesre.

A házak egymást érték, s úgy tűnt, az utca fölé tornyosulnak veszélyes nemtörődömséggel. Az utcák egyre mocskosabbak voltak és malacok hempergöztek gyönyörűséggel. Katherine felemelte a szoknyáját, mintha nem is közönséges gypjából készült volna, hanem a legfinomabb selyemből.

- Sajnálom - szólt Reynold dühös, kimért hangon -, de nem engedhetünk meg magunknak egy jó ebédet, és ami az éjszakát illeti...

- Ne magyarázkodj, Reynold! - válaszolta a nő halkán.

A férfi összefont karral mogorván nézett rá.

- Nincs szükségünk szobákra, hiszen a királyunk után kell mennünk.

- Alig aludtál - mormogta a férfi, és megújult melegséggel nézett végig a nőn.

Ő elpirult.

- De te sem. Miután kiderítettük, merre ment a király, megpihentetjük a lábad, és folytatjuk utunkat.

A Kecskéhez címzett szálló nagyterme rázkódott a trágár röhögéstől. A mosdatlan testek és zsíros füst szaga émelygést váltott ki Katherine-ből. Reynold az ajtóban tétovázott. A nő nagy levegőt vett, felemelte az állat és felkészült, hogy elinduljon befelé, de ehelyett Reynold megragadta a karját és visszahúzta a nap hevére.

- Velem kell jönnöd! - mondta Katherine-nek és megfordult, hogy abba az irányba induljon, amerről jöttek.

- De azt hittem, azt mondtad...

- Nem hagyhatlak egyedül egy ilyen helyen. A piacon is bizonyára lesz ennivaló és szép dolgok is, amiket megnézegethatsz, amíg én kérdezősködöm.

- Veszél nekem selymet, Reynold? - kötekedett vele a nő, szempillái alól nézve fel rá.

- Túl gyorsan tanulsz, kedvesem - a tekintete ellágyult és megsimogatta a nő arcát. - Bárcsak neked adhatnám az egész világot!

Csendes vágyakozása megérintett valamit Katherine-ben, aki szomorúan elmosolyodott.

- Sokat adtál nekem, Reynold, és ezt te is tudod.

Érdekes kifejezés suhant át a férfi arcán és dermedten nézett végig a nő testén.

- Csak nem egy gyermekről beszélsz? Ilyen gyorsan?

A nő rémülten kapott levegő után és ellépett a karjaitól.

- Reynold, hogy mondhatasz ilyeneket! Én sosem... az apám... jaj!

Megfordult és nagy léptekkel távozott, nehezen vonszolva magát a sárban. Micsoda szemtelenség, hogy ilyen kényes témát hoz elő, mintha nem tudná, mi történne a családjaikkal, ha ők ketten gyermeket nemzenének. Noha néha elgondolkodott azon, hogy tán túl késő tiltakozni, nagyobb részt megtagadta, hogy ezen rágódjon. Még épp időben eszmélt fel és ugrott félre, amikor egy ló és lovása villámként vágatott végig az úton. Ha Reynold meg meri őt leckéztetni... De a férfi a ló után bámult.

- Felfegyverzett katona, Katherine. A király talán visszatért.

Nagy kavarodás volt a piacon, amikor kiértek egy kis sikátorból. Bőrmellényes gyalogos katonák kereskedtek sajtért és kenyérért, fegyveres lovagok nevettek a borok minőségén, de még így is megvették.

- Ezek nem a király emberei - suttogetta Reynold a nő fülébe. - Katherine, egy percen belül itt leszek. Keresd meg a legközelebbi húsos pitést! - egy érmét tett a kezébe, majd elvegyült a mögöttük lévő tömegben.

Katherine nézte, ahogy az emberek jönnek-mennek körülöttük és semmibe vette az alkalmanként szemtelenül őt bámulókat, miközben megpróbált rájönni, mi volt más. Tudta, hogy most nem hölgyként néznek rá, és senki nem szólította meg, hogy nála költse el a pénzét, de mégis, itt állt egyedül a piac közepén és nem félt. Nem vizslatta a földet rejtett akadályok után, amelyekben felbukhatna, és nem fogta fel szórakozottan a gyengébb kezét sem. Honnan lett ekkora önbizalma?

Nem tudta elnyomni azt a forróságot, amelyet a gondolat okozott. Reynold! Társa a reménytelen küldetésben, támasza, amikor úgy tűnt, a dolgok barátságtalanra fordultak. Ha ő állt mögötte, biztonságban érezte magát ahhoz, hogy kipróbálja a saját erejét.

Mielőtt tovább törhette volna a fejét ezen a csodás gondolaton, egy vörös-fehér libériás fegyvernök vonta magára a tekintetét, ahogy egy gazdával zöldségek felett alkudozott. Volt valami a viselkedésében, ami...

Aztán, mintha egy jeges téli pocsolyába esett volna, rájött, ki az. Az a fiú apja egyik hűbéresének a fegyvernöke volt. Gyakran csúfolták amiatt, hogy milyen zsugori módon bánik a gazdája pénzével. Most vörös arccal hajolt a gazda felé, hogy ezzel is hangsúlyozza saját nézőpontját.

Katherine egy sátras stand mögé menekült, de képtelen volt rendesen szedni a levegőt. A sereg bizonyára az ő apjáié, útban vannak, hogy csatlakozzanak a király hadaihoz. Felnyögött és eltakarta a szemét. Miért nem gondolt arra, hogy jobban álcázza magát?

Egy hirtelen kiáltás és egy fából készült stand összeomlása még idejében előcsalta Katherine-t a rejtekéből ahhoz, hogy lássa, Reynold lecsapott rá egy zsákutcánál, és három lovas férfi üldözi standokat, disznókat és embereket kerülgetve.

- Fuss! - kiáltotta Reynold egy mellékutcába irányítva őt.
- Katherine! - kiáltotta egy hang távolabbról.

A nő megdermedt, amikor meglátta az apját, harci paripáján tornyosulva a standok fölé. Noha még két sorral arrébb volt, Katherine-nek kétsége sem volt afelől, hogy szépen ketté fogja vágni a piacot, miközben őt hajszoja.

Reynold megragadta a kezét, de ő lerázta magáról.

- Túl késő - suttogta, és megfordult, hogy szembenézzen az apjával. - Hadd beszéljek veled, Reynold! Talán szükségünk lesz még a segítségére.

- Katherine - válaszolta a férfi halkán -, bocsáss meg, de még mindig nem tudjuk, apád nem egyike-e az árulóknak.

- Hinnem kell neki, Reynold. Ha nem, akkor az egész életem hazugság volt.

A férfi nem szólt többet.

Lovak vették körül őket, paták kopogtak, sörények táncoltak, szemek forogtak vadul az izgatottságtól. A lovagok elkezdtek leszállni lovaikról, amikor Reynold a nő elé lépett.

Katherine félretolta őt.

- Minden rendben. Apám emberei nem fognak bántani engem.

De megfedkezett arról, hogy azok mit gondolnak Reynoldról, hogy elrabolta őt a jegyese házából. Két fegyveres ragadta meg mindkét oldalról a férfit és elvonszolták Katherine mellől. Reynold erősen botladozott szorításukban.

Düh és félelem küzdött Katherine-ben, mert úgy bántak Reynolddal, mint egy bűnözővel.

- Megállni! - kiáltotta a legnyersebb hangon, amire képes volt.

A katonák rögtön engedelmeskedtek neki, majd az apjára néztek, aki tekintélyt parancsolóan magasodott fölénk lován. Durham grófja levette a sisakot a fejéről. Arca piroszposzgás volt, haja a fejére tapadt az izzadságtól. Mégis úgy nézett a lányára, mintha a gyalogosa lenne, nem a lánya. Katherine még sosem tapasztalta hatalmas dühét, de nem hagyta, hogy apja elijessze szándékától.

- Apám, sok megbeszélni valónk van. Nekünk négyszemközt kell beszélünk, Reynoldnak pedig pihennie kell. Megsebesült, amikor engem védett.

Apja arckifejezése nem változott, de feje biccentésére a katonák vonakodva elengedték foglyukat. Reynold megbillent és egy pillanatra Katherine azt hitte, meg kell tartania, nem törődve apja hideg pillantásával. De ekkor Reynold kiegyenesedett és elsántikált.

- Várj, szerzetes! - a gróf hangja fenyegető volt.

Katherine észrevette, hogy apja már nem a szemébe mered, hanem a ruhájára. Végignézett magán és látta, hogy a bőre kibukkan a megtépázott kötők és szakadt ruhadarabok között. Apja arca elfehéredett, a lova izgatottan ágaskodott fel. A gróf megragadta a kardja markolatát.

- Apám! - kiáltotta Katherine, és odafutott, hogy megérintse bakancsát. - Ez nem az, aminek látszik. Megtámadtak és Reynold megmentett. Tiszteletre méltó ember.

Reynold érzelemmentes arccal nézett a grófra.

- Nem vagyok többé szerzetes, uram. Nem mondtam el az esküt, és nem térek vissza az apátságba.

Katherine arca megrándult. Micsoda időzítés! Sohasem gondolta volna, hogy az apja mérgesebben is nézhet, mint eddig. Nem hagyhatta, hogy Reynoldnak el kelljen viselnie apja utálatának oroszlánrészét.

- Apám, vigyen minket a szállására! - kérte, elvonva a gróf figyelmét Reynoldról.

Lord Durham egyre szorosabban fogta a gyeplőt, harci lova táncolt, ide-oda dobálta a fejét, a lány fölé magasodott.

- Nincs erre időm, lányom. Az embereim bekapják a reggelijüket, aztán tovább keressük a királyt.

- Megérdemli az időt, apám! A királyról van szó.

- Tudja, merre ment? - kérdezte Reynold.

Katherine összerezzen, amikor az apja a fogát csikorgatta.

- Négyszemközt beszélünk majd, testvér.

A tekintetük összecsapott, miközben Katherine visszatartotta a lélegzetét. Reynold végül megfogta a kezét. Lord Durham megsarkantyúzta a lovát, és mielőtt Katherine tiltakozhatott volna, már apja ölébe emelte.

- Rolf - szólt a gróf a legközelebbi emberének -, emelje a szerzetest maga mögél!

A szoba, amelyet Katherine apja szerzett, egy jó hírű fogadó második emeletén volt. Az egyik sarokban egy hatalmas lefüggönyözött ágy állt, és szalma helyett kis szőnyegek takarták a padlót. A csupasz, háromlábú asztalt székek vették körül.

Hogy elkerülje apja gyanakvó tekintetét, az ablakhoz sétált és kinyitotta a zsalukat. Az árnyékos kert közepét egy szökőkút foglalta el. A nő felsóhajtott, és azt kívánta, bárcsak ő is olyan békésen érezhetné magát, amilyenek a kert tűnt.

- Katherine - szólt a gróf, és ő megfordult, hogy szembenézzen vele -, itt maradsz, amíg én vissza nem jövök! Nem biztonságos az utakon - bólintott gunyorosan Reynold felé -, ahogy már ön is megmondta.

- De hisz Reynold megvédett engem!

- Nem lett volna szükséged védelemre, ha James várának falain belül maradsz. De nem volt választásod ebben az ügyben.

Leplezetlen ellenségessége Reynoldra irányult, aki úgy kiegyenesedett, mintha saját kapitányával állna szemben.

- Lord Durham, noha bánom a tetteimet, szükségesnek ítéltém őket.

A gróf magasba emelte a kezét.

- Jézus vére, mi történik itt? - kérdezte.

A lánya mély lélegzetet vett, majd előrelépett és megérintette apja karját.

- Azok a férfiak nem váltságdíjért raboltak el engem. Túl sokat tudok. Az a hölgy, Eleanor...

Apja hirtelen kipirult.

- ...hallotta, amikor apám néhány barátja azt tervezte, hogy elárulja Richárd királyt és Tudor Henrik oldalára áll.

A férfi elfehéredett, majd miután egy gyors pillantást vetett Reynoldra, ismét Katherine-re fordította teljes figyelmét.

- Miért nem szóltál nekem? Mindez egy egyszerű félreértés miatt?

- Nem, apám, igazat beszélek! - mondta a lány szelíden. - Az új szolgálólány hallotta Eleanort és engem, azt hiszem, ő árult el minket a hitszegőknek.

- Katherine, ez egy erős szó!

- Megölhettek volna engem, de nem tették. Szerencsétlenségükre egy olyan szerzetes közelében rejtettek el, aki nem állhatta a bünt.

Reynoldra mosolygott, majd amikor a gróf fenyegető arccal nézett rájuk, rájött, hogy hibát követett el.

- Apám - folytatta gyorsan -, érti már, miért nem mehettem haza? Az emberrablók ott vártak volna. És az ön élete is veszélyben forgott! Mi lett volna, ha az emberek úgy gondolják, ön is belekeveredett?

A férfi válla megrogyott és egy szörnyűséges percre igazán öregnek látszott.

- Lányom, te az életed kockáztattad az én nevetséges hírnevem érdekében?

- Apám, ne mondja, hogy ön nevetséges! Ön jelent nekem mindent - a hangja elakadt és beharapta az ajkát. - Kérem, bocsássa meg Reynoldnak tegnapi tetteit! Ő tudja, milyen fontos nekem, hogy befejezzem, amit elkezdtem. Ön sosem várt tőlem semmit, most az egyszer tenni akartam valamit... amit értékesnek ítélt.

Reynold nem bírta tovább, gyűlölte a gondolatot, hogy Katherine érdemtelennek érzi magát a szülei szeretetére. Lord Durham arcába szerette volna önteni minden dühét. Hogy merészeli elhithetni a lányával, hogy senki sem hitte el a történetét a szerzetes támadásáról? Ökölbe szorított kézzel előre lépett. De a gróf hirtelen olyan erősen magához szorította a lányát, hogy Reynold szinte hallotta, ahogy tüdejéből kiszorul a levegő.

- Katherine, kedves gyermekem, semmit nem kell bebizonyítanod nekem! Jó gyermek vagy -
suttogta elcsukló hangon. - Bárcsak anyád és én jobb szülők lettünk volna!

Katherine könnyekben tört ki.

- Jól van, gyermekem - mondta a gróf mogorván, eltolva magától a lányt. - Most dolgunk van, ne
izgasd fel magad!

Katherine, még mindig sírva, megfordult és Reynold ingébe rejtette az arcát. Reynold az oldalára
szorította a kezét és Katherine szőke feje fölött az apja döbrent arcába nézett.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

- Katherine - szólalt meg Reynold -, talán elmondhatná apjának a hitszegők nevét. - Egy beteges pillanatig azt gondolta, talán megvallhatná az érzelmeit is, ezzel felszabadítva a rájuk telepedett szörnyű csendet.

A nő megdermedt és rögtön ellépett tőle. Reynold a fogát csikorgatta.

- Apám, én...

- Csak mondd meg a neveket, gyermekem! - mondta Lord Durham érzelemmentes hangon.

Reynold tudta, hogy a férfi sem bolond, de hálás volt, hogy Katherine érdekében az apja nem kíváncsiskodott, mi volt az, amit látott. Nem volt biztos abban, hogy a nő kész arra, hogy szembenézzon az igazsággal.

Katherine csendesen mondta el azt a három nevet, amely oly sok gondot okozott neki.

- Northumberland grófja, Lord Stanley és Suffolk hercege.

Apja mindegyik névnél úgy összerándult, mintha arculcsapták volna. Amikor Katherine befejezte, a gróf behunyta a szemét és bólintott. Hirtelen nagyot csapott öklével az asztalra, amely összetörve leesett a padlóra. Ha tett valamit, mindent beleadott.

- A barátaim - suttogta elkínzott hangon, majd páncélcsőrgés mellett megpördült és kibámult az ablakon. - Te hallottad őket, Katherine?

- Nem, apám, Lady Eleanor hallotta. És akkor elraboltak, ezért gondolom, hogy az igazat hallhatta.

- És mindezt elmondtad Jamesnek, de nekem nem?

Katherine egy lépést tett Lord Durham vészjósló háta felé.

- Apám, azt reméltem, ő majd gondoskodik erről, és nem tudtam, hogy ön hamarosan megérkezik.

- Küldött James üzenetet Richárd királynak?

- Igen, uram - válaszolt Reynold. - De elmondta nekem, hogy ez csupán csel volt, hogy megbékítse az ön lányát. Az embereknek nem volt igazán szándékában, hogy elérjék a királyt. Ezt nem hagyhattam annyiban. Katherine sosem bocsátott volna meg magának, ha...

Lord Durham megfordult és összeráncolt homlokkal nézett Reynoldra.

- És ön ugyebár olyan jól ismeri a lányom gondolatait?

Reynold nem mert félrenézni.

- Sok napot töltöttünk beszélgetéssel. Kezdetben Lady Katherine nem bízott bennem. Miért is tette volna? Megrémitették azok, akik követtek minket.

- Az emberrabló? - kérdezte a gróf és szürkés arca elvörösödött.

Katherine a kezébe csúsztatta a sajtját.

- Reynold újra és újra megvédett engem. Ne ítélje el túl szigorúan! Én magam is dühös voltam, amikor elrabolt a bátyja kastélyából. De háború közeleg és nem gondolom, hogy Reynold és én sikerrel járhatunk egyedül. Segít nekünk?

Lord Durham megveregette lánya kezét.

- Elviszem az üzeneted, gyermekem.

- De mi van, ha a király azt gondolja...

- Meg fogom győzni az ártatlanságomról. És beszélek neki a lányom bátorságáról.

Katherine érezte, hogy könnyek égetik a szemét. Mindig tudta, hogy igaza van, hogy apjának nincs része ebben a felségárulásban. A gróf hangosan tapsolt egyet, mire fegyvernöke bekukkantott a terembe. Owen Fielding volt az, egy szomszédos báró fia, aki jó néhány éve Berkeley-éknél nevelkedett. A fiatal férfi azóta Katherine körül járt-kelt, mióta az eszét tudta.

- Hozzon nekünk reggelit, Fielding! Utána kerítse elő fegyvermesterünket Welles úr számára, aki elkísér minket a királyhoz. Sok megbeszélnivalónk van - tette hozzá, és bozontos szemöldöke alól Reynoldra nézett.

Katherine félreállt, miközben szolgálók hada ezüst tálat rakott a falt nélküli aszalterítőkre. Szalvéták, edények, majd a ritka hazai üvegserlegek követték őket. A reggelit Reynold és az apja társaságában fogyasztotta el, közben megpróbálta tisztázni az érzéseit.

Egyrészt megnyugodott, hogy az apja tudja az igazat, hogy hitt neki és elviszi a figyelmeztetést a királyhoz. És mégis - nagyot sóhajtott és lassan majszolta kenyerét. Apja és Reynold elmélyülten tárgyaltak a király Bradshawsnál lévő táborához vezető útról, ő egyedül maradt a gondolataival. Bizonyos szempontból a férfi már elhagyta őt. Az ő része ebben az új kalandban véget ért.

Katherine kötelességtudóan Owenre mosolygott, aki a hallevest tálalta, de gondolatai legkevésbé sem voltak vidámak. Beletörődött, igen, ez lenne rá a legjobb szó. Talán áruhát kellene öltenie és követni a férfiakat a királyhoz. De mi jót tenne ezzel? Az apja gyorsabban eljuttatja az üzenetét, az ő jelenléte felesleges.

Ehhez is hozzá kell szoknia. Ha hozzámegy Jameshez, ő lesz a férfi kastélyának legújabb díszje, csak egy újabb szolgáló, hogy a háztartása gördülékenyebben menjen és az ágját melegen tartsa éjszaka. De vajon szereti-e majd? Megosztja vele a napjait, a gondolatait? Tud egyáltalán olyan lenni, mint az öccse?

Katherine szeme hirtelen találkozott Reynold pillantásával és könnyek szöktek a szemébe. El fogja hagyni őt a férfi. Soha többet nem melegíti fel éjszaka, nem neveteti meg nappal. Kitartott amellett, hogy nem megy vissza az apátságba. De akkor vajon mit tesz vele James? Felveszi az öccsét a seregébe, és Katherine-nek mindennap egy asztalnál kell majd ülni vele? El sem tudta képzelni, hogy ez a szívfájdalom valaha is elmúlik. Elkapta pillantását Reynoldról és a leves fölé hajolt. Minden veszély, minden izgalom, minden, amit Reynold iránt érzett - mindent maga mögött kell hagynia.

Minden fogásból csak néhány falatot bírt enni. Tudta, hogy a férfiaknak szükségük van az erejükre, hiszen amint odaérnek, a csata elkezdődhet. Akart még beszélni Reynolddal, megköszönni neki a segítségét és a megnyugtatást, de apja figyelte a beszélgetést. Aztán megérkezett a berkeley-i fegyverkovács, aki a gróffal együtt körülsétálta Reynoldot, mintha csak egy ló lenne, akit meg akarnak venni. A fegyverkovács végigfuttatta kezét Reynold karján és mellkasán, hüm-mögött, majd beismerte, hogy valószínűleg van egy megfelelő páncélruha.

- De ne számíts semmi kényelemre, fiú! -mondta fenyegetően.

Elkapta őket a harci láz, egyedül hagyták Katherine-t egyetlen búcsúszó nélkül. Tekintete bejárta a kényelmes termet, amelyet hirtelen szűknek érzett. Meddig tartják őt itt? Mi van, ha valami szörnyűség történik és nem jönnek vissza?

Katherine kihúzta magát és mérgesen elűzte magától a tehetetlenségtől való rettegést. Nem lesz többé az a kislány, akinek állandó védelemre van szüksége. Történjen vele a legrosszabb dolog, túl fogja élni. Nem bizonyította még be, hogy képes rá?

Apja fegyvernőke tért vissza csendesen és elkezdte letisztítani az asztalt. Katherine emlékezett rá, mint ijedt kisfiúra, alig volt kilencéves, amikor Durham grófjához érkezett nevelésre. Most magasabb volt nála és majdnem tizenhat éves férfi. Nem ő tanította táncolni? Ma lesz az első csatája? Gyöngéden megérintette a karját.

- Owen, meg tudod nekem mondani, hova ment az apám?

- A fogadó mögötti istállókhöz, hölgyem - válaszolta egy gyors pillantást vetve a nőre, miközben a feladatát végezte.

- Köszönöm, Owen! Minden jót mára és tégy engem büszkévé!

A fiú felnézett rá, az arca vörös volt, szeme az övét kereste.

- Megvédem az apja életét a sajátom árán is, ha Isten úgy akarja, Lady Katherine.

- Isten azt akarja, hogy te épségben és egészségben térj vissza - Katherine emlékezett rá, hogy Owen szereti a lovagi tornákat, hogy hisz a lovagi nemességben, valamiben, amit annyi nemesember elfeledett. Végignézett paraszti ruháján és felsóhajtott. - Ha lenne pénzem, neked adnám.

A fiú megrázta a fejét és elmosolyodott.

- Lady Katherine, őrizze meg a pénzét a leendő férje számára. Boldog vagyok, hogy az ön jókívánásaival indulhatok csatába és talán... - elkapta a nő egyik kezét és csókot nyomott az ujjára - ...egy csókkal, hölgyem, a szerencse kedvéért.

Aztán elment. Hány embert ölnek ma meg? Időben érkezik az apja, hogy megállítsa a vérontást? Lehetséges, hogy Reynoldot, minden ereje és ügyessége ellenére, eltalálja egy íjász nyila vagy egy kard okos döfése?

Mielőtt meggondolta volna, mit tesz, kirohant az ajtón, le a lépcsőkön, át a közösségi termeken. Amikor kiért az útra, megtorpant.

Owen azt mondta, hogy az istállók hátul vannak. A fogadó másik oldalára rohant és csúszva állt meg. Apja serege állt előtte, nevető, köpködő férfiak tömege, akik fegyvereiket ellenőrizték, a ruházatukat igazgatták. Láta a gyalogosokat, a közemberekét apja falvaiból, mindegyiküknek hosszú nyelű dárdája volt, amely halálos lehet a lovagok lovainak. A bőrmellényes íjászok akkora íjakat vittek, amelyek nagyobbak voltak náluk. Hatalmas csatalovak táncoltak, prüszköltek, böködtek a fejükkel, amikor a nehézlóvasság lóra szállt. A nap elvakította, ahogy visszaverődött a fényes páncélokról és zászlóik selymén hullámozott.

Hogy találja meg az apját?

Egy szakállas íjász átölelte a derekát és arcát a hajába nyomta.

- Jöttél, hogy kellemes utat kívánj nekünk, kedves?

Egy hang azt sziszegte:

- Ez Lady Katherine!

A csend úgy terjedt körülöttük, mint hullámok egy pocsolyában. Az íjász megdermedt, elengedte a nőt és szeme kikerekedett a rémülettől.

- Hölgyem... - kezdte, de Katherine félbeszakította.

- Jó uram, kívánom, hogy önnek és a kapitányainak biztonságos útja legyen! Láta apámat? A férfi gyorsan bólintott.

- Hadd kísérem önt az istállókhoz, hölgyem!

A nő belekarolt, mintha egy nemes lenne, aki udvarolni jött hozzá. Hallotta, hogy zord hangok suttogják kilétét, miközben a katonák tömege utat ad nekik. Meghajtották a fejüket és ő a legszebb mosolyával válaszolt, noha ajkai remegtek az elfojtott könnyektől. Belül korholta magát amiatt, hogy nagy kalandja vége miatt aggódott, miközben ezek a bátor férfiak bármikor meghalhatnak. Az istállónál megfordult és integetett apja seregének, akik éljeneztek és a nevét kiáltották. Nevetve küldött csókokat a tenyeréről, majd hátat fordított nekik és belépett az istállóba.

A levegő itt hűvösebb volt, a ragyogó napsütés után homály fogadta. Szeme hamar hozzászokott és meglátta apját, Reynoldot és a fegyverkovácsot, akiket szétszórt páncéldarabok vettek körül. Reynold most csak egy laza inget és hosszú harisnyát viselt. Katherine már úgy hozzászokott, hogy vagy szerzetesként, vagy parasztként látja, hogy most idegennek tűnt számára a férfi. Amikor Owen befutott, hogy elfoglalja helyét a kovács mellett, Lord Durham hátralépett, hogy lássa, amint a mellpáncélt és a hátat Reynold felsőtestére csatolják.

Háborúba készült és lehet, hogy Katherine soha többet nem látja. Tekintetük hirtelen találkozott és egymásba kapcsolódott. Nem tudott többé máshova nézni, mert különben elállt volna a lélegzete is. A gróf és a fegyverkovács a nyakvédőt is felrakták, felcsatolták a könyököt és az alkarvértet, amelyek a karját takarták. Katherine figyelte, ahogy Reynold a szeme előtt változik át és megrémült, hogy vajon a páncélnak mitől kell megvédenie a férfit. Az elmúlt nyolc hónapban nem tudott gyakorolni, nem merül ki az ereje?

A férfi ametiszt szeme az övébe fúródott, miközben a férfiak kipárnázott vasakat csatoltak a lábára és lábfejét acélsizmába zárták. A fegyverkovács egy sisakot és páncélkesztyűt adott Reynold-nak, majd gyorsan elkezdte elpakolni a felszereléseit. Katherine nem tudott megmozdulni, Reynold felhevült pillantása magába zárta, mintha fizikailag is magához kapcsolta volna. Távrolról hallotta, hogy apja azt mondja:

- Jöjjön, Welles! - majd kísért, fegyverkovácsa pedig követte. Nem látta meg őt az árnyékban. Egyedül maradt Reynolddal, az ő lovagjával, védelmezőjével. Valami a férfi felé vonzotta, aki egyik kezével a mellkasán összeillesztett vasakra húzta.

- Reynold - suttogta, és hátrahajtotta a fejét, mert azt kívánta, hogy a férfi megcsókolja, akárki látja is meg őket.

A férfi szája egy olyan katona vad csókjában vette be az övét, aki talán nem tér vissza. Katherine ajka szétnyílt és nyelve találkozott a férfiéval, halkán felnyögött a szájában. Magához húzta a férfi meleg

fejét, érezte, hogy a nyakánál nedves a haja, és tudta, hogy soha többet nem érintheti. Amikor Reynold visszatér, ő hozzámegy a bátyjához.

Könnyek indultak a szeméből és még gyengédebben csókolta a férfit, azt remélve, hogy talán valahogy nyerni tud valamit az ő erejéből. „Kérlek, istenem, hozd haza épségben!” - gondolta, és szemét szorosán behunyta imádkozás közben.

- Te sírsz? - kérdezte Reynold.

Katherine megvonta a vállát, belélegezte a férfi leheletét, homloka érintette az övét. Könyörögni akart, hogy a férfi térjen hozzá vissza, de ehelyett azt suttogetta:

- Vigyázol magadra?

- Tudod, hogy igen. Féltelek, Katherine. Nem akarlak egyedül hagyni. Mi van, ha ez egy terv, hogy engem elcsalogassanak és te védelem nélkül maradj...

- Csss! - súgta és ujját a férfi ajkára nyomta. - Jó helyen leszek. Biztos vagyok abban, hogy apám hagy embereket, hogy őrizzenek.

- De mi van, ha Lord Durham...

- Nincsenek kételyeim - ragaszkodott hozzá a nő erőszakosan. - Apám sosem bántana engem. Bízom abban, hogy őt is úgy véded majd, ahogy engem.

- Minden tőlem telhetőt megteszek - válaszolt a férfi, majd átnézett a válla fölött. - Elkészült, Katherine.

A nő felsóhajtott. Tudta, hogy a férfinak már máson jár az esze, hogy felkészítse magát a közeledő csatára. Még egyszer meg akarta csókolni, de épp azelőtt engedte el a férfit, hogy az apja közeledett.

- Welles, Fielding tartja a lovát - mondta és ridegen nézett Reynoldra.

Katherine tanácstalanul figyelte, amikor Reynold odabólintott neki. Felkapta a pajzsát, amelyre egy vörös oroszlán volt festve, és kiment az istállóból. A napfény körberagyogta és megcsillant pánccélzatán, míg végül a nő hunyorogva már csak egy idegent látott, aki a fényben fürdik.

- Katherine!

Megfordult és apja megviselt arcába nézett. A szívébe nyilallt, hogy idősebb és lassabb, mint Reynold, és mégis harcolnia kell ma. A férfi tétovázott, hogy mi mondjon, majd felsóhajtott.

- Katherine, te most itt maradsz Fieldinggel, aki vigyáz rád, míg mi vissza nem jövünk. Azt kívánom, bárcsak többet is tehetnék.

- De apám, szüksége lesz minden emberére...

- Te ugyanolyan fontos vagy számomra, mint a király - válaszolt a gróf mogorván és Katherine szeme ismét szűrni kezdett. Úgy tűnt, apja az arcát kutatja és egyenesen a szívébe lát. - Meg kell beszélnünk néhány dolgot, ha visszajöttem, leányom.

Katherine bőre még a nyári melegben is borsózott. Túlságosan kimutatta az érzéseit. Fejet hajtott.

- Úgy teszek, amint kívánja, apám.

Apja ügyetlenül megveregette a vállát, majd lehajolt, hogy felvegye sisakját és pánccélkesztyűjét.

- Menj a szobádba, Katherine! Veszélyes számodra itt álldogálni a köznépkel és azt nézni, -ahogy mi elindulunk.

A lány kötelességtudóan elmosolyodott és integetett, miközben a férfi lóra szállt. Kis serege eleje felé irányította a lovat és hirtelen már nem volt öreg, harcos volt, aki a királyt védelmezi.

Egy ló ügetett a nő mellé és orrával megbökte a vállát. Katherine megperdült és ahogy csak tudta, átölelte az állatot, kizárva agyából a fullasztó forróságot és az induló sereg zajait.

Reynold lehajolt a lóról és megsimogatta a kezét.

- Viszlát, édes Katherine! - suttogetta. A nő hátralépett, és szeme elé árnyékot tartott, hogy a ragyogó nap ellenében lássa a férfit.

- Jaj, Reynold, nincs nálam érme, amit odaadhatnék! - tudta, hogy ez bolond gondolat, ifjúsága lovagi tornáinak messzi emléke.

- A szívemben hordalak - Reynold megsarkantyúzta a lovat és elügetett.

Csak képzelte azokat a gyengéd szavakat? Néhány lépést futott utána, majd lelassult és meg is állt, amikor a férfi csatlakozott a többi lovashoz. Szíve nehéz kő volt a mellében, amely azzal rémi-tette,

hogy megfojtja. Kezét a szeméhez emelte, hogy megállítsa a könnyeket, de idő sem volt búslakodásra. A városiak szeretethulláma, mely az utcákon felé hömpölygött, felkapta őt is, éljeneztek és integettek.

- Hölgyem! - jött egy távoli hang valahonnan mögüle, de nem akarta meghallani. Követni akarta a sereg búcsúzását addig, míg az utolsó csillogópáncél el nem tűnik a nyugati hídnál.

- Lady Katherine! - folytatta a hang és végül észrevette Owen Fieldinget.

Egy sóhajtással megfordult és elindult a tömeggel szemben, ellökve magától a barátságos kezeket. A fogadó előtt találkoztak a tömeg maradványában. Arca villámló szigorúsága eltorzította Owen finom vonalait, amikor a szokásos udvariasság nélkül megragadta a nő könyökét.

- Én azért vagyok, hogy vigyázzak önre - mondta barátságtalanul, miközben a bejárat felé húzta Katherine-t. - Nem biztonságos itt kint.

Katherine huzattá magát.

- Owen, azt kívánom, bárcsak ne maradtál volna itt. Ki vigyáz majd apámra?

- Ott van neki az a szerzetes most, nem? - válaszolta a fiú alig leplezett féltékenységgel. - És abból, amit őlordtsága nekem mesélt, lesz egy-két szava ahhoz az emberhez.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Amikor a kínzó nap zenitjére ért, Reynold úgy érezte, elájul. Három órája aszalódott a bélelt páncélban, olyan átsültnek érezte magát, mint a karácsonyi pulyka. Azt mondogatta magában, hogy már csak néhány mérföld a király Sutton Cheney-nél lévő tábora, de ez nem garantálta a pihenőt. Amennyire tudta, a csata valószínűleg már elkezdődött, és neki pihenés és szomszédja enyhítése helyett küzdenie kell.

Az apátságban töltött nyolc hónap feledtette vele a páncél súlyát és a harc fojtogató hevét. Ha legalább a saját ruháját viselné, ami ott hajlott, ahol ő, és izmai és csontja minden mozdulatára hangtalanul válaszolt. Még egyszer a nyakrészebe dugta az ujját és azt kívánta, bárcsak elegendő lenne az ereje, hogy meghajlítsa a fémét. A páncél kidörzsölt egy sebet a nyakán, és ki tudja még, hány helyen.

Reynold hirtelen megfeszült és végigpillantott a gyalogló és lovagló férfiak hosszú során. Alatta a ló felhorkant és fejét dobálta a férfi hirtelen hangulatváltozásától. Katherine apja volt, aki elhagyta a sereg elejét és most a vége felé vágatott? A férfi talán csak végignézi az embereit, vagy azért jön, hogy lovagjaival megvitassa a stratégiát. De a rettegésbe belenyugodva Reynold tudta, hogy a gróf érte jön. Nem tudta lerázni az előérzetét, hogy minden terve Katherine védelmére semmit nem ért. És amikor azt látta, már későn, hogy Durham egyetlen fiút hagyott Katherine védelmére, mintha nem lenne fenyegetés, se emberrabló, akkor csak a legrosszabbat tudta elgondolni a grófról. Mostanra nem volt más választása, mint hogy körültekintően kövesse a grófot a harcba és megnézzé, kihez hű.

Felsőhajtott és azt kívánta, bár vége lenne már, szembekerülése Durhammal, a düh, hogy a gróf ragaszkodott ahhoz, hogy soha többet ne találkozzon Katherine-nel. Nem akart engedetlen lenni a nő apjával, de nem tudta elképzelni, hogy Katherine ragyogó mosolyát kitiltsák az életéből. Reynold még mindig biztos volt abban, hogy meg tudja győzni arról Katherine-t, hogy ők ketten összetartoznak. Tudta, hogy önző, de most az egyszer megtagadta, hogy behódoljon a családja akarata előtt.

Pillantása találkozott az öreg gróf szigorú tekintetével, amikor a férfi az ő lova mellé állította a sajátját üggetésre.

- Uram - bólintott Reynold óvatosan -, szép kis sereget vezet!
- Mind jó emberem - válaszolta Lord Durham.

Néhány percig hallgattak, Reynold a lovak patáinak egyenletes kopogását figyelte és a lármás nevetéseket hallgatta a szomszédos lovagoktól. A nyakvédő úgy a torkába vágott, hogy nem tudott levegőt venni, sem nyelni, csak rémülten várakozott. Mire gyanakszik a gróf? Azt várja, hogy Reynold megvalljon mindent? Örökké várhat, ha azt akarja, hogy tőle várja, hogy valami szörnyűségbe keverje Katherine-t.

- Reynold testvér...

- Uram - szakította félbe Reynold -, a nagy rohanásban valószínűleg elfeledte, hogy azt mondtam, nem vagyok többé barát. Ha nem kívánja a keresztnévemet használni, szólíthat Welles vikomtnak.

Reynold visszatartotta lélegzetét, és a gróf arcát figyelte. Azt gondolta, az idős ember az erőt talán mindennél többre becsüli. Csendesesen felsóhajtott a megkönnyebbüléstől, amikor a gróf megsimította bozontos szemöldökét és halványan rámosolygott.

- Elfelejtettem, hogy önnek és a bátyjának más az apja. És ön mégis feladott mindent az apátságért?

Reynold tétovázott.

- Nyolc hónappal ezelőtt ezt találtam a legjobbnak. Az öcsém egy baleset miatt halt meg, amikor velem gyakorolt. Büntudatom miatt átvettem helyét az apátságban.

- Mi miatt bánta meg a döntését?

Mennyire vágyott rá, hogy azt mondja, "a lánya miatt", de az örültség lett volna...

- Azt hiszem, Edmund nem akarta volna, hogy az egyházhoz álljak pusztán büntudat miatt. Sokkal több jót tehetek az életemmel, ha a földjeimet felügyelem és a király szolgálatában állok.

A gróf hallgatott, szúrós szeme sandán a sereg elejét nézte.

- Milyen földjei vannak, Welles?

- Van nyolc uradalmam mindenfelé Lancashire-ben és egy kis kastélyom, amely apám otthona volt.

- Ki irányította őket az elmúlt nyolc hónapban?
- Hivatalosan James, de Margeryé volt a munka nagy része - Reynold habozott, miközben páncélja alatt megvakarta gyógyuló combját. - Uram, sokkal tartozom a húgomnak. Noha az övé lehetett volna minden vagyonom, ha az apátságban maradok, ő mégsem azt az életet kívánja nekem. Fel fogom ajánlani neki két birtokom és a hozzájuk tartozó földeket a hozomány mellé.

A gróf bólintott.

- El van jegyezve?

Reynold elmosolyodott.

- James és ő még nem tudtak megegyezni.

- Már jócskán házasulandó korban van.

- Azt hiszem, James utálná őt kényszeríteni, uram. Látom, ő maga hogy került eddig a házasságot.

A gróf éles pillantást vetett rá, mire Reynold megbánta bolond beszédét.

- Úgy érzi, a bátyja kényszerítve volt? - kérdezte szárazon az idős férfi.

- Nem, uram. De mégis úgy érzem, James nem értékeli a jólétet, ami az övé lehetne.

- És ön, a fiatalabb testvér, ilyen bölcsességgel van megáldva?

- Nyolc hónap felér egy élettel, uram, és most úgy látom, sokkal tisztábban gondolkodom, mint James.

A gróf Reynold felé hajolt.

- És mit tud az ön tisztánlátása a lányommal kapcsolatban, amit Lord Bolton nem?

Reynold meghajtotta a fejét.

- A futára jön ügetve, uram. Talán híreket hozott Richárd királytól.

Lord Durham ajkának egyik sarka felfelé kunkorodott, de megóvta Reynoldot a további beszélgetéstől, aki megnyugodva hunyta be a szemét, amikor a gróf elfordult. De amit a futár mondott, minden önző gondolatot kivert a fejéből.

Katherine az ablaknál állt és a fogadó gazdag kertjét nézte. Halottnak érezte magát, élete minden értelme elveszett. Semmi mást nem tudott már tenni, csak behódolni Jamesnek. Ingerült lett ilyen korlátozások között, agya különböző megoldásokat keresett, de nem volt semmi.

Két edény hirtelen összekoccant mögötte. Owen támadta meg az étkezőtálat, mintha azok ellene küzdenének. Csendes volt, nem a szokásos jókedvű énje, amióta Katherine apja azt parancsolta, hogy maradjon hátra.

Katherine felsóhajtott.

- Owen, a szolgálók készíthetnének nekem egy fürdőt, ha nem jelentene túl nagy gondot.

- Igenis, hölgyem. Amit csak kíván.

A válla felett látta, hogy a vörös arcú fegyvernök megpróbál egyensúlyozni a tálcával és közben a tekintetét is igyekszik kerülni.

- Engem okolsz a feladatod miatt, Owen?

A fiú hirtelen felkapta a fejét.

- Nem, hölgyem. Én... pusztán azt bánom, hogy engem választottak az ön szolgálatára.

- Ilyen problémás vagyok? - csúfolódott Katherine.

Owen szája vonakodva húzódtott mosolyra.

- Soha, Lady Katherine. Mindjárt visszajövök...

Elállt a lélegzete és a tálca a földre esett, kifolyt a leves, tálak gurultak mindenfelé. Katherine hátrafordult és meglátta elrablója gyűlölt arcát, amint az ablakpárkányra lép.

Sikoltozni kezdett, de a férfi ráüvöltött és ő hátrabotladozott. Az emberrabló a szobába zuhant és tántorogva lábra állt. Katherine tudta, hogy sosem jut el az ajtóig, dühöngve keresett magán valami fegyvert. Owen hirtelen átrántotta az egyik oldalra, és egy étkezőkéssel nézett szembe a jóval nagyobb emberrel.

- Szaladjon, hölgyem! - mondta Owen fojtott hangon, miközben az emberrablóval egymással szemben görnyedve álltak.

De az emberrabló fekete szeme feszülten figyelte Katherine-t, és ő tudta, hogy megöli Owent, hogy aztán őt is elkapja. Vigyora megmutatta a fogai közti lyukat, amelynél kidugta a nyelvét. Katherine a szoba egyik sarkában esett fogságba, csak az ágy volt közte és a küzdők között. Az emberrabló felnevetett és öklével félrevezetően támadott. Owen hátraugrott, az arca elvörösödött.

- Mozogj, fiú vagy megöllek!

Owen felemelte a kését.

- Lépjen hátra! Hagyja Lady Katherine-t! Vigyen el engem váltságdíjért, ha azt akarja. Apám...

- Owen! - üvöltötte Katherine. - Ez túl veszélyes.

A férfi diadalmasan kacarászott, majd félreütötte Owen kését. Katherine figyelte, ahogy becsúszik az ágy alá, majd rémülten kapta fel a tekintetét, amikor az emberrabló előrelépett. Owen olyan lassan hátrált, ahogy csak tudott, felkapott egy tálat az asztalról és elhajította. A férfi lebukott, majd előrelépett és felugrott, úgy ragadta meg Owent a nyakánál fogva, mint egy nemkívánatos kutya-kölyköt. Dühösen megrázta a fiút és a falhoz vágta. Owen a padlóra gömbölyödött és ott maradt.

- És most, hölgyem - gúnyolódott a férfi -, nincs szerzetes, senki se, csak a fiú. Türelmes vótam, követtem magát, igen. Megtettem én mindent, hogy biztonságba' legyen, de mit értein vele? Maga még mindig szabad. Az emberek röhögnek rajtam, igen. Nem bírom eztet. Megleckéztetem, bizony, mielőtt elviszem a gazdámhoz.

- Nem mondja meg a gyáva nevét? - kérte a nő, és hangja elvékonyodott.

- Van elég időnk - dudorászta a férfi és előre lépett egyet. - Se szerzetes, se az apja, csak maga és...

Katherine az ajtó felé fordult és amikor az emberrabló abba az irányba lépett, átgurult az ágyon. Keményen a hasára esett a padlón, de bedugta az ágy alá a kezét és Owen kését kereste. Egy fájdalmas vágás az ujjában azt súgta, hogy megtalálta. Épp, amikor a hátára fordult a fegyverrel, az emberrabló egy győzedelmes üvöltéssel ráugrott, mire a kés mélyen a mellkasába fúródott.

Katherine a kintől levegő után kapkodott, amelyet a bordáiba nyomódó késmarkolat és a férfi súlya okozott. Őrjöngve vonaglott és lökte el a férfit, könnyek folytak az arcán. Az emberrabló feje élettelenül bólogatott az övé mellett, izzadsága összekente az arcát, vére beivódott a ruhájába. Áporodott levegőt szívott a tüdejébe, majd minden erejével ellökte a férfit. Teste az egyik oldalra gurult, távol az ágytól.

A bútorok csapdájában Katherine a padlóba mélyesztette a sarkát és felfelé lökte magát, ki a test alól. A férfi válla és karja fájdalmasan a mellébe mélyedt, de végül megszabadult tőle. Vér szagát érezte a saját ruháján. Néhány lépéssel arrébb botladozott és öklendezni kezdett.

A sarkára ült, hintázott a fejében lévő zavartól és az émelygéstől. Válla fölött megnézte a testet és összerázkódott. Halottnak kell lennie. Túl sok vér tapadt a bőréhez.

A szíve jéghideg lett, könnyen lehet, hogy ez a saját vére, a saját halála. És soha nem mondta Reynoldnak, hogy szereti. Katherine mellében a nyomás heves zokogásban tört ki, és ő eltakarta a száját. Lehet, hogy Reynold épp most hal meg, a férfi, aki bátorságra és erőre nevelte. Ő hitt benne, nem nézte rossz kezét vagy bolond tudatlanságát. Mellette biztonságban érezte magát és boldog volt, és mindenben egyenlők voltak. A férfi szerette őt. És ő mit tett érte?

Katherine hagyta, hogy Reynold azt higgye, nem elég jó neki. A könnyek utat égettek az arcán. Beszélhetett volna az apjával, megmagyarázhatta volna, hogy Reynoldot szereti. Ehelyett a büszkesége és a becsülete miatt aggódott, és hagyta, hogy egy jó ember talán a halálába lovagoljon úgy, hogy érdemtelennek érzi magát az ő szerelmére.

Minden zokogás úgy szakadt fel Katherine tüdejéből, mint egy kín, de ő örült a fájdalomnak. Megérdemelte. Az egyetlen mód, hogy jóvátegye mindezt, az lenne, hogy elmegy Reynoldhoz, a bocsánatáért könyörög és megvallja szerelmét. Hacsak nem túl késő. Visszaszipogta az utolsó könnyeket és megpróbálta újra felfedezni azt az elszántságot, amely Reynold szerint megvolt benne. Semmi nem állhat az útjába, a jövője Reynold mellett van. Gondolatában vég nélkül bontakoztak ki a férfi karjában töltött csodálatos éjszakák -csupán annyit kell tennie, hogy hagyja megtörténni. Owenhez kúszott és gyengéden megfordította. A fiú nyögött egyet, homloka összerándult a fájdalomtól. Feldagadt homlokán vér csörgedezett.

- Owen? - megpaskolta az arcát. - Hallasz engem?

A fiú pislogott, majd felsandított a nőre

- Katherine, mi...

Mielőtt megnyugtathatta volna, a fiú erőset lökött a karján és megpróbált felállni. -Az a férfi...

- Meghalt - válaszolta a nő, ismét émelygéssel küszködve.

Owen megdermedt a karjában, majd lassan hátraengedte magát, a nőnek támaszkodott.

- Halott?

- Megöltem.

Owen szeme elkerekedett.

- Ön, hölgyem? - majd tekintete a nő mellkasán lévő skarlátvörös foltra esett. - Ön megsérült! - kiáltotta és elrugaskodott a nőtől, hogy fölé hajoljon. - Hozzak... de nem, addigra elvérzik. Talán ha megnézhetném a sebet... - elpirult. - Úgy értem... Jaj, hölgyem, mondja, mit tegyek!

Katherine megfogta remegő kezét.

- Ez az ő vére, Owen. Kérek, segíts fel!

Mikor a fiú megfogta a másik kezét, Katherine-nek azonnal eszébe jutott a seb, amit akkor szerzett, amikor vadul kereste a kést.

- Lehet, hogy mégis csak szükségem lesz a szolgálataidra.

Katherine egy székbe ült, amíg Owen megtisztította és bekötözte a nem túl mély vágást az ujján. Nem tehetett róla, de a holttestet nézte, mintha a férfi még megmozdulhatna. Nem ő az egyetlen, aki őt keresi. Mi lehet az emberrabló gazdájával? Maga jön majd, vagy új embert küld, olyat, akinek nem ismeri fel az arcát, olyat, aki nyíltan hozzáléphet az utcán és ő majd nem tudja, hogy el kell futnia? Figyelmeztetnie kell Reynoldot, hátha ő lesz a következő célpont.

Irtóztva nézett végig gyapjúruháján.

- Nem viselhetem ezt, Owen, de nincs más ruhám.

A fiú megdermedt.

- Az apja hagyott velem pénzt, de meggondolatlanság lenne az egész ruhákra költeni. Talán megkérhetnénk az egyik szobalányt...

- Itt maradhatunk és úgy tehetünk, mintha tisztos emberek lennénk, de nem fognak hinni nekünk.

- Ön a gróf leánya!

- Te és én tudjuk ezt, de látszik ez rajtam? Csak annyit tudnak, hogy egy nő vagyok, akit...

- Hölgyem! - kiáltotta Owen, a haja tövéig elpirulva. - Önnek nem szabad tudnia ezekről a dolgokról.

- Túl sokat láttam - válaszolta ő és a válla előre bukott. - Bárcsak azt mondhatnám, hogy nem változtam, de ez nem igaz.

- Nem változott meg, hölgyem - suttogta Owen és megveregette sebesült kezét, miközben elengedte. - A karja többé nem okoz fájdalmat önnek.

Katherine elmosolyodott.

- Reynold megtanította, hogy ne is gondoljak rá és néha tényleg elfelejtem, hogy eltörtem.

Egy percig nézték egymást és Katherine azon töprengett, mit kellene tennie. Mit tenne Reynold? Vágyhullám futott át a testén és behunyta a szemét. Mit csinál most a férfi? Lovagol, hogy találkozzon Tudor Henrikkel, vagy talán már csatáznak. Összerezzen. Kérek, istenem, ne hagyj, hogy késő legyen.

- Hívd fel a fogadóst, Owen! Meg kell magyaráznunk ezt a halálesetet.

- De Katherine kisasszony, épp most mondta, hogy nem fognak hinni nekünk.

- Legalább meg kell próbálnunk. Nem futok el titokban, menj!

Miközben Owen távol volt, Katherine a széken maradt, tekintetét a halott férfin nyugtatta. Hosszú hetekig ő volt rémülete forrása, és most meghalt. Szerette volna lemosni a halála foltjait a testéről, de nem most, addig nem, amíg el nem viszik a testet.

Owen kinyitotta az ajtót és betessékelte a fogadóst. A férfi hangos volt és vidám, minden bizonnyal a szórakozás forrása a lenti termekben. Előzékenyen Katherine-re vigyorgott, majd arca lassan elsápadt.

- Lány, a ruhád... - meglátta a testet. - Zistenit! - suttogta. - Mi történt?

Katherine felállt.

- Lady Katherine Berkeley vagyok, Durham grófjának lánya, aki ezt a szobát kibérelte. Az a férfi... - mutatott a testre - bemászott az ablakon és megtámadott.

- Nagy a sérülése? - kérdezte a nő mellére bámulva.

Katherine elpirult a vizsgálódástól.

- Ez az ő vére. Meg kellett döfnöm, ahogy... rám esett - elcsukló hangon mondta ki az utolsó szavakat, majd remegő kezét összecsapta.

A fogadós körbenézett a szétdúlt ágyon és a törött tányérokon.

- Aszongya, maga Lady Katherine?

A nő felemelte az állat.

- Én vagyok.

- Elnézést kérek, kisasszony, de lehetőség, hogy csak a védelmébe' hazudik. Ezt nem az én dögöm eldönteni. Hívom a seriffet. Lehet, hogy maga egy ringyó, aki a pénzér' ölt.

- Akkor miért hívtam volna magát?

De a fogadós nem hallgatta meg az ellenkezését. Megfordult és kiment a szobából, miközben fejet csóválva nézett még egyszer vissza a testre.

Katherine és Owen elkeseredetten néztek egymásra.

- Ugye, nem gondolja komolyan, hogy én szándékosan... - Katherine hangja elvékonyodott.

- Felnyergelem a lovam, ha menekülnünk kellene, hölgyem. Hacsak nem akar látogatást tenni a tömlőben.

A nő összerezzen.

- Hova menjünk? - kérdezte Owen.

- Természetesen az apámhoz - és Reynoldhoz, tette hozzá magában.

Owen meghajolt és az ajtó felé oldalazott, de csak akkor ment ki, amikor Katherine erősködött. Ismét egyedül ült a holttesttel és arra várt, hogy valaki ítéletet mondjon fölötte. Ahogy teltek a percek, elszundított, feje a mellére esett. Jó néhány éjszaka óta nem aludt már békében. A fogadós hangjára riadt fel.

- Ott alszik, mint aki ártatlan, seriff uram, mintha a férfi halála nem nyomná a lelkit.

Katherine lassan talpra állt és megpróbált közönyösnek látszani, amire a ruhái nem ösztönözték. Hagyta, hogy a seriff, egy vékony, betegesen sápadt férfi, kritikusan végigmérje, miközben igyekezett úgy tenni, mintha a szíve nem akarna kiugrani a helyéről.

Végül a fogadóshoz fordult.

- Uram, ha bűnös lennék, nem menekültem volna el mostanra?

A seriff megvakarta borostás állat.

- Úgy beszél, mint egy gróf leánya.

- Uraim, nézzék el ruháim állapotát! Az a férfi elrabolt az otthonomból és csak nemrég találok újra az apámmal. Nem volt időm küldetni a saját ruháimért.

A seriff vonakodva vette le sapkáját.

- Lehet, hogy maga az akinek mongya magát, hölgyem, de meg kell várgyam a gróft, hogy elmondja az igazságot a maga történetéről. Gyűjjék velem, ha akar!

Katherine nem mozdult.

- Szeretnék itt maradni, míg apám vissza nem tér.

- Áztat nem engedhetem meg, kisasszonyka.

- Lady Katherine - helyesbített a nő.

- Ha valúba az a neve, nincs mér aggódnia, nem igaz, hölgyem? Gyűjjék csak!

Katherine kikerülte a férfi kezét és levonult a lépcsőn a rendetlen nagyterembe. A barátságos hangok elhalkultak és minden mozgás megszűnt, ahogy a figyelő szemek meglátták véres ruháját és kíséretét. Nagyon távolinak tűnt minden, mintha nem is önmaga lett volna. Be fogják börtönözni. Megint egy sötét zárkába dugják, de most Reynold vigasza nélkül. Túl fogja élni - muszáj. Amikor az apja és Reynold visszatérnek, ha visszatérnek...

Katherine hirtelen nehezen tudott nyelni a torkában lévő gombóctól. Lehet, hogy néhány mérföldnyire meghalnak. Felemelte az állat és megvetően nézett a jó erőben lévő férfiakra maga körül, akik őt bámulták.

- Királyotok az életéért küzd nem messze! - kiáltotta, hangja megtörte a nehéz csendet. - Miért maradtatok ti, férfiak mégis itt?

A fejek lekushadtak, a vállak meggörnyedtek, és minden pillantás másfelé vetült. Katherine látta a vállvonogatásokat, hallotta a mormogást.

- Szégyellniük kellene magukat! - mondta legmegsemmisítőbb hangján.

A seriff hátulról finoman meglökte és ő átbotladozott az ajtón. Szerencsére a seriff hagyta, hogy ő lépjen ki elsőnek az ajtón, mert ott állt Owen, apja színeit viselte, és éppen megrúgta a ló horpaszát és elugratott. Katherine zihálva kapta el a kezét és sikerült megtalálnia a kengyelvasat, amikor a fiú felemelte a földről. A paraszti szoknya nem engedte, hogy oldalt ülve lovagoljon, így a ló farára ült és átkarolta Owen derekát.

A seriff utánuk kiáltott, de ő kizárta a gondolataiból. Szabad volt, a szél a hajába kapott, és a ló elvitte Leicesterből. A távolság egyre kisebb lett közte és Reynold között. Elmondja neki, hogy szereti és ketten együtt beszélnek majd Jamesszel.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

A hírnökök, Lord Durham előfutárai híreket hoztak a gróf seregeinek. Miközben hátsólovaik fújtattak és táncoltak alattuk, a férfiak elakadó lélegzettel mondták el, hogy Richárd király meghalt. A Reynold mellkasában érzett fájdalomnak kevés köze volt a királyhoz, aki olyan rövid ideig uralkodott. A birodalom fennmarad, ahogy eddig is - de mi lesz Katherine-nel? Félt tudára adni, hogy küldetésük elbukott. És még mindig kétségek suttoztak a fejében, hiszen a gróf serege majdnem elérte a királyt - de csak majdnem. Vajon ez szándékos volt? Reynold felnézett, amikor Lord Durham a katonáival beszélt.

- Bizonyos vagy benne, mintha te magad láttad volna, Crosby?

A férfi fejet hajtott, miközben lenyelte a vizet.

- Saját szememmel láttam, amikor őfelsége, a király és a kevés megmaradt megtámadta az árulók sorát. Hiszen a király is sokat leterített, mielőtt kifáradt volna. Uram, a koronát viselte, mindenki jól láthatta. Több száz járd távolságból is láttam, ahogy megcsillant rajta a napfény.

Katherine apja szinte figyelmetlenül bólintott.

- Igen, sosem titkolná a kiletét, nem bűjna az emberei mögé.

- Úgy van, uram. Csak egy Tudor Henrik képes ilyesmire, nem a harcos.

Reynold figyelte, ahogy a kis seregben terjednek a hírek. Katonák újabb és újabb sora állt fel fejet hajtva.

- Uram - folytatta a hírnök -, az új király errefelé közeledik, úgy vélem Leicesterbe. Csak néhány mérfölddel vannak mögöttünk.

A gróf felsóhajtott.

- Nem szabad találkozunk velük az úton, vérszomjukban meggondolatlanul ránk támadhatnak. Leicesterben várjuk be őket.

Amikor néhányan morgolódtak a közelében, Lord Durham dühe végül felcsapott.

- Kell nektek otthon, ahova visszatérhettek? - kiáltotta. - Azt szeretnétek, hogy asszonyaitok és lányaitok olyan férfiak miatt meneküljenek a házaikból, akik ellen még csak kardot sem emeltünk? A csatának vége! Vesztettünk. Csak annyit tehetünk, hogy folytatjuk az életünket.

Reynold még sosem hallott ennyire csendesesen mozogni egy sereget. És ismét sötét gondolatok szállták meg agyát. Túl egyszerűnek tűnt, hogy a király halott, anélkül, hogy Durham grófja akár csak egy csepp vért hullatott volna.

Minél messzebb lovagoltak, Katherine annál inkább úgy érezte, hogy a rémület rothadó repkényként fonja körül a szívét. Valami nem stimmel. A levegő nyugodt volt és nyomott, a vidék mozdulatlan. Apja serege csak nemrég hagyta el ezt az utat, de valami mégis azt súgta Katherine-nek, hogy itt többről van szó. Elkezdődött a csata? Vajon látja majd, ahogy Reynold az életéért küzd? Összerezent és közelebb húzódott Owen hátához. A fegyvernök egyenesen ült, így neki tudott támaszkodni.

- Fáradt már, hölgyem? - kérdezte a válla fölött.

- Már nincs messze. Tulajdonképpen, látja azt a porfelleget a hegy gerince fölött? Az az apja serege lesz. Még nem érték el a csatateret.

- Reméljük - tette hozzá Katherine sötéten.

Owen megérzése igaznak bizonyult. Ahogy elérték a hegy tetejét, Durham serege terpeszkedett előttük, hosszú vonalban ereszkedett le a kanyargós és poros úton.

- Owen, nem távolodniuk kellene tőlünk?

A fiú nem válaszolt, de keze átkulcsolta a nőét a derekán. Egy perccel később a ló oldalába nyomta a sarkát és a sereg elé nyargaltak a zöld hegyoldalban. Kiáltások ütötték meg a fülét, amint felismerték őket, és Katherine integetett, de a szeme nagy hévvel kutatta a férfiakat.

A katonák ruházata nem látszott rosszabbnak, azonkívül, hogy úsztak az izzadságban és az út porában. Tudor Henrik talán irányt változtatott és ma nem lesz csata. Látta apja zászlóját a sereg legelején és nem messze tőle Reynold sötét fejét. Megkönnyebbülése olyan elsöprő volt, hogy úgy érezte, meghibbant. Most elmondhatja a férfinak, mi van a szívében. Integetett neki és Reynold felemelte a kezét.

Owen a lovagok tömegébe irányította a lovat, akik jóízűen tréfálkoztak, de ebből Katherine szinte semmit nem hallott. Owennel apja és Reynold csatalovai közé ügettek. A nő Reynoldra mosolygott, és szinte kitört belőle a vágy, hogy elmondja neki, mennyire szereti, és bocsánatot kérjen tőle. A férfi fenyegetően próbált ránézni, de a nyelve nem igazán engedelmeskedett neki.

Az apjának nem voltak ilyen problémái. Lekapta fejről a sisakot és haragosan nézett a lányára.

- Katherine, te ellenszegültél az akaratomnak!

Miért tetted ki az életed ilyen kockázatnak?

- Az elrablója megtámadott minket - válaszolta Owen.

Katherine érezte a dermedtséget, amelytől a fiú háta merev volt és csendesen hálát adott neki, hogy segíteni próbált rajta.

Reynold lova egy lépést előre táncolt, miközben megpróbálta közelebb vezetni az állatot. Arca elsápadt és megkeményedett a dühtől.

- Tudtam, hogy ez fog történni. Megsérült?

Katherine szerette volna kézbe venni a kezét, ahogy felé nyúlt, de aztán jobbnak látta, ha nem teszi. A férfi pillantása hirtelen máshova siklott és a szeme elkerekedett a nő bekötözött keze és foltos ruhája láttán.

- Az vér?

A nő válasza nyitotta a száját, de apja szigorú "Katherine!" kiáltására a figyelme ráterelődött.

- A hölgy önmagát védte meg, és megölte a gonosztevőt, amikor rátámadt - szólt Owen.

Az apja szája tágira nyílt.

- Megölted a férfit, Katherine?

Megpróbált nyugodt maradni, amikor bólintott. Reynoldhoz fordult és látta aggódó szemét, majd a lassú, büszke mosolyt, amellyel megjutalmazta. Boldogan sóhajtott fel. A férfi jelentett számára mindent, az ő sötét lovagja, a szerelme. De nem járhat állandóan a fellegekben.

- Nem nyughat az éberségünk, apám! Az a férfi nagyon kétségbeesetten meg akart engem büntetni azért, hogy időről időre eltűntem előle. Lehet, hogy a gazdája is ezt akarja.

Amikor az apja nagyot sóhajtott, Katherine boldogsága kezdett szertefoszlni. A férfi fáradtnak látszott, és nem tudott nem arra gondolni, hogy öreg már ehhez.

- Gyermekekem, lehet, hogy máris veszélyben vagy.

Katherine libabőrös lett. Hogy értette ezt? Tiltakozásra nyitotta a száját, majd elhallgatott és még egyszer végignézett magán. Megfeledkezett arról, hogy a sereg Leicester felé tart, és nem harcoltak. Reynold összevonta sötét szemöldökét és mély együttérzéssel nézett a nőre.

- Mi volt a baj? - kérdezte Katherine.

- Elkéstünk, Katherine - válaszolta Reynold. A nő kezéért nyúlt és megfogta, erősen megszorította -, Richárd király meghalt a csata helyszínén, mielőtt elértük volna. Sajnálom.

Katherine úgy érezte, mintha a ló meghátrált volna alatta, mintha a világ fordult volna egyet. Amíg ő Reynolddal mókázott, vagy egy plusz órát heverték az ágyban, a király meghalt. A toroka összeszorult, a könny belülről égette a mellét. Egy ember meghalt, mert nem jutott el időben hozzá, ami neki a tudomására jutott.

- Katherine, nem tudjuk biztosan, mi történt - szólt a férfi, mintha a gondolataiban olvasna. - Ne vádold magad! A király bolond módon rossz emberekben bízott.

A gát átszakadt és a nő Owen hátán zokogott ismét. Fájt a szíve azokért az emberekért, akiket megmenthetett volna. Hirtelen kiragadták a ló hátáról és fémbe zárt erős kezekbe került. Reynold kemény mellkasának nyomta az arcát és elsírtta mindazt, amit megtehetett volna.

- Köszönöm, Owen! - szólt halkán a gróf. - Elmondom apádnak, hogy bátor voltál. Foglald el a helyed a többi fegyvernök mellett!

Katherine zokogása hamarosan reszketéssé változott. Tudta, hogy fel kellene ülnie és nem szabadna megtagadnia érzéseit Reynolddal szemben. Látszott, hogy foglalkozik vele. Csak a férfi karjaira vágyott maga körül, érezni akarta az illatát, az ízét, és soha többé nem elengedni.

- Szeretlek - suttogta.

A férfi megdermedt és rekedt, halk hangon kérdezte:

- Mit mondtál?
- Ez nem a te hibád volt - folytatta a nő, és csuklott egyet. - Te bátran védelmeztél engem.
- Nem ezt, az elejét. Ismételd meg!

Katherine közelebb húzódott és addig emelte a fejét, míg ajkával meg tudta érinteni a férfi bőrét a nyakvédő fölött.

- Szeretlek.

A férfi szorosan magához ölelte.

- Azt hittem, sosem fogod... beismerni... - szünetet tartott, megköszönte a torkát -, főleg, hogy a király...

- Tudom - szakította félbe Katherine, ide-oda ringatózva a lovon -, szörnyen érzem magam, hogy nem értem célba az üzenetemmel. De Reynold - és itt felnézett a férfi gyönyörű szemébe -, rosszabbul érezném magam, ha semmit nem tettem volna, vagy ha nem vettél volna rá, hogy folytassam, amikor én már fel akartam adni.

Egy percre egymás szemébe néztek, majd Katherine pillantása Reynold ajkára esett.

- Meg akarlak csókolni - súgta Reynold.
- Kérlek.

A férfi felvonta a szemöldökét.

- Nem is törődsz vele, mit szól hozzá az apád?

Katherine felsóhajtott.

- Igazad van, tiszteletben kell tartanom a kívánságát.
- És hozzámész Jameshez?
- Van egy kis befolyásom apámra. Szükséges lesz meggyőzni, hogy gondolja meg magát - mosolya eltűnt és mélyen a férfi szemébe nézett. - Igazán engem akarsz, Reynold? Lehet, hogy semmit nem viszek a házasságunkba.

- Csak magadat, szerelmem. Az elég.

Hangja halk morajlás volt a mellében, megnyugtató, enyhítő. De nem engedheti meg magának, hogy ennyire ellazuljon. Még szembe kell néznie az apjával.

Katherine sóhajtva fordította el a fejét a nap felől és hagyta, hogy a ló mozgásának lassú ritmusa álomba ringassa. Olyan nyugodt volt, amilyen csak Reynold karjában lehetett, nehéz szempillái egyet-kettőt rebbentek, és akkor meglátta apja merev profilját. Az álom elhagyta.

- Valami baj van, édesem? - kérdezte Reynold.

Noha a nő megrázta a fejét, csak az apjára bírt nézni. Nem ragaszkodott ahhoz, hogy maga vigye a lován, de nem is volt vak. Miért maradt csendben? A grófnak mindig kialakult véleménye volt és szinte soha nem tartotta magában.

- Apám!

A férfi nem válaszolt és Katherine várt egy percet, mielőtt ismét megszólította volna. Végül hátrafordította a fejét és a nő meglátta kifejezéstelen arcát.

- Beszélnem kell önnel Jamesről - mondta és nem figyelt oda arra, hogy Reynold karja szorosabb lesz.

- Nem most beszélünk róla - a gróf hátrafordult, hogy végignézzon a seregen.

- De apám...

- Katherine, nem érted, mi készül, ha az új király eléri Leicestert? Csak néhány mérfölddel van tőlünk lemaradva.

- Nem tudtam - válaszolta ő.

- Miután találkoztam Henrik királlyal és kiderül, hogy megtarthatom-^ azokat a földeket, amelyek évszázadokig a család birtokában voltak... - hangja elvékonyodott és Katherine nem tudta megállítani könnyeit. - Aztán beszélünk a jövődről, Katherine.

- Igen, apám - fordította el a fejét és megragadta Reynold karját.

Amikor elérték Leicester falait és a városba vezető kőhidat, Katherine hallotta, hogy a harangok konganak. A hírek Henrik királyról megelőzték őket.

Felsőhajtott és hagyta, hogy Reynold karja megnyugtassa. Mindenki elcsigázott volt a csatáktól. A korona olyan gyakran vándorolt az elmúlt időkben, hogy a hűség hatalma eltompult. És apja talán szenvedni fog a hűsége miatt.

A gróf maga köré hívatta a lovagjait, Katherine és Reynold pedig elég közel maradt ahhoz, hogy hallják a szavait.

- El fogom küldeni a fegyveres ajtónállómat, hogy körbevezesse katonáinkat a város északi részén, ahol a falakon kívül fognak letáborozni. Mindannyiunknak hűséget kell esküdni az új királynak. Ha a dolgok nem mennek jól, üzeni fogok a katonáknak, hogy induljanak haza, ahol hamarosan talán egy új gróf fog lakni.

A fegyvernökök és lovagok felsorakoztak a gróf mögött, aki tisztelegve emelte fel a karját, amikor gyalogosai elvonultak. Katherine még sosem volt ilyen büszke az apjára, mint most, hogy mindent megtett, hogy megóvja az embereit.

Fél órával később, amikor a legutolsó falusi is elment, Katherine kimerültén esett vissza Reynold karjába. Eddig még sosem vette észre, milyen nehéz is közönyösnek és büszkének maradni, amikor csak arra vágyott, hogy sírjon. Megbűntetik majd apját a régi királyhoz való hűségéért?

Amikor a gróf, Katherine, Reynold és a lovagok csoportja átért a kőhídon és belépett a városba, nyüzsgő tömeg sietett az út felé, majd húzódott vissza, amint meglátták a grófi zászlót. Az emberek nyilvánvalóan az új királyt várták. Apja lovagjai a fogadó előtt sorakoztak fel, ahol a fogadós szájáttva bámult Katherine-re.

- Kihívná kérem a seriffet? - szólt le a nő és elmosolyodott, amikor a férfi egy ifjút szalajtott engedelmesen. Felnézett Reynoldra. - Talán azt hiszik, elfogtál, amilyen ostoba gyilkos vagyok.

Apja kérdő tekintetétől mosolya eltűnt.

- Nem említettem, hogy el kellett menekülnöm a serif elől?

Lord Durham a szemét forgatta, de Reynold teste nevetéstől rázkódott. Leszállt a lóról és Katherine-t is lesegítette. Keze a nő dereka körül játszott.

- Nem akarlak elengedni - suttogta a fülébe. - Attól tartok, a jószerencsém elhagy és téged elvisznek tőlem.

- Csak erővel, szerelmem - súgta a nő, egy gyors pillanatra nekidőlve. - Csak erővel.

Miután megmagyaráztak mindent a serifnek, Katherine apja és Reynold előtt lépett be a második emeleti szobába. Szerencsére a holttestet elvitték, de törött kupák és tálak hevertek szanaszét. Reynold átlépett a rendetlenségen és az ágynál lévő vérfoltot látva megdermedt.

- Nem várhatunk, míg Owen visszatér az istállóból, apám. Szolgálóért küldetek.

Owen nem sokkal azután érkezett meg, hogy a szőnyeget kicserélték és a szobát rendbe szedték. Katherine boldogan ajánlotta fel, hogy segít a fegyvernöknek leszedni a férfiak páncélzatát. Owent Reynold felé lökdöste, ő maga az apjához lépett.

A férfi krárogott, majd csendben maradt gyors ujjai alatt. Néhány perc múlva, amikor Katherine meglazította a mellpáncélt és a hátat, apja lepillantott rá.

- Hol tanultál ennyi mindent, gyermekem?

- Mindig figyeltem Owent és a többi fegyvernököt, amikor segítettek, apám.

- Nem a páncélmóról beszélek - azzal bólintott Owennek, aki kiment a szobából.

Katherine lebiggyesztette az ajkát és úgy tett, mintha a feladatára figyelne. Hogy lehet válaszolni egy ilyen kérdésre az ember saját apjának? Egyszerűen vallja be, hogy beleszeretett egy férfiba, aki megtanította arra, hogy megbízhat önmagában, a saját döntéseiben?

De ha így tesz, azzal elismeri, hogy az apja nem tanította ezt meg neki, hogy ebben elbukott. Nem, gondolta magában, ez ennél jóval bonyolultabb. Az élete jóra fordult volna, ha nem lett volna az a gonosz pap, anyja hitetlensége, és annyi minden más, aminek hagyta, hogy befolyásolja az életét. De soha többet!

Megmenekült a választól, mert lentről kiáltásokat hallottak. Miután egy inget húzott a trikója fölé és egy hosszú harisnyát vett, Reynold kicsapta az ablaktáblákat, amelyek az utcára néztek.

- Uram, ezt talán látnia kellene!

A gróf, Reynold és Katherine összegyűlt az ablaknál és lenézett a tömegre, akik azt kezdték kántálni: "Tudor", újra és újra, míg Katherine szeretne volna befogni a fülét. Keserűen emlékezett arra, hogy reggel még a Durham seregnek éljeneztek.

Reynold a nyugati híd felé mutatott, lefelé az utcán.

- Ott jönnek.

Trombitások előzték meg az új király seregét és vörös sárkánnyal díszített zászlók lebegtek a szélben. A király győzedelmesen tisztelgett, és a királyi koronát viselte szőke fején.

Katherine rosszul érezte magát. Ennek az embernek kevesebb joga volt a trónra, mint Richárd király unokahúgának, az öreg király lányának. De most már nincs mit tenni. Ő megpróbált mindent és elbukott, most békében kell élnie az új király uralma alatt. Megbocsát vajon az apjának?

Lovagok és katonák masíroztak az utcákon, némelyikük véresen, sántán, és elfogadták az ünneplést és a virágokat a kiabáló tömegtől. Noha Katherine kötelességének érezte, hogy minden pillanatát végignézzék ennek, hamarosan azt kívánta, bár ne tenné. Csak kápráztak a szemei?

Ismerős zászló bontakozott ki a szélben. James zászlója, James emberei, és végül... James maga.

HARMINCADIK FEJEZET

Zümmögő homályon keresztül Katherine hallotta a gróf rekedt szitkait és Reynold egyszerű "Istenem!"-jét.

Elhitt minden hazugságot, minden tettetést, amit James mondott, miközben végig felségáruló volt. A mellét feszítette az elfojtott sírás, de már nem voltak könnyei. Ehelyett Reynold szemébe nézett és azt kívánta, tudja csillapítani azt a fájdalmat és szabadítsa meg tőle. A férfi arca hideg és üres volt, egy harcos, aki hitszegéssel szembesült, és nem csupán egy katonatársával, hanem a saját testvéréével. Sokkal jobban bánthatja, mint őt.

- Reynold - mondta halkan.

A férfi felemelte a kezét, megfordult és kimért léptekkel elment.

- Ne beszéljünk most róla.

Amikor követni akarta, a gróf visszatartotta.

- Hagyd, hogy nyugodtan gondolkodjon, gyermekem! Gyere, nézd, és jussanak eszedbe Richárd király gyilkosai!

Amikor dühtől és a cserbenhagyottságtól remegett, Katherine hálás volt apja támogató kezéért; mert amikor James a fogadóhoz ért, tekintete rögtön felfelé indult. Láta, hogy ott állnak az ablakban és a mosoly lassan eltűnt az arcáról, helyette egy zord vigyor jelent meg. Lova elléptetett, a katonák és a tömeg arrébb nyomták, de James pillantása Katherine-ébe kapcsolódott, míg egy kanyar után eltűnt a szemük elől.

Katherine eltántorodott az ablaktól, de az apja megtartotta. Megmarkolta az ablakkeretet, kábának és üresnek érezte magát. És akkor a hídnál, a sereg végén megjelent egy ló, amely egy meztelen holttestet hozott a hátán. Egy fiatal fiú hevert a ló nyakán, és a király színeit viselte megtépázott ruháján. Katherine kimelegedett és a gyomra forgott. A király teste volt az, feje ritmikusan kopogott a híd kőfalain. Miközben az alattuk lévő tömeg éljenzett, ő térdre esett és kiöklendezte, ami a gyomrában volt.

- Katherine? - Reynold felemelte őt a padlóról és magához ölelte.

A nő sápadtan elmosolyodott és felsóhajtott.

- Ha a csata ezzel jár, soha többet nem akarok a közelében lenni.

- Nem is kell, hölgyem. Én megvédelek - válaszolta a férfi.

Katherine megpróbált tiltakozni, amikor Reynold lefektette az ágyra és ujjai hegyével megérintette az ajkát.

- Túl sok mindent tettél és láttál ma. Pihenj!

- De James mindjárt...

- Ha jól ismerem, hamarosan itt lesz... Ismertem valaha is?

Reynold megnedvesített egy törülközőt és leült az ágy szélére. Gyengéden áttörölte Katherine arcát. Tudta, hogy a gróf csendesen áll és figyel, de túl késő volt, hogy az illemre gondoljon. Az idős ember jobban teszi, ha megérti, hogy Reynold nem fog alázatosan kísértelni ebből a szerelemből. A kopogás senkit nem ért váratlanul. Katherine gyengéden félretolta Reynold kezét és lecsúsztotta lábát az ágy szélén. Ismét kopogtak az ajtón és Reynold előrelépett egyet.

- Ne! - szólt a nő. - Nekem kell megtennem.

Katherine mély lélegzetet vett és szélesre tárta az ajtót. Igazán nem tudta, hogy mit fog érezni jegyesének látványára. James mozdulatlanul állt az ajtóban, fekete zekét és harisnyát viselt, amely a nyaknál volt hímezve, egyetlen emlékeztetőként a divatra. Sisakrostélyát könyöke alá dugta.

Katherine rábámult, és megpróbált arra emlékezni, valaha a férfi hogy uralta kislányság álmodozásait. Semmit nem tudott róla, csak hogy ő lesz az, akihez férjhez megy. Mindig is ismeretlen volt számára.

- Te raboltattál el engem! - nem tudta, honnan jönnek ezek a szavak; úgy tűnt, a keserűségéből törnek fel. Hirtelen minden értelmet nyert.

James felsóhajtott.

- Bejöhetek?

Miután belépett, Katherine látványosan kinézett a haliba.

- Uram, nincs itt embere, aki engedelmeskedne a parancsainak?

James az asztalra tette a sisakját, mielőtt a nő szemébe nézett.

- Ha hagyná, hogy megmagyarázzam...

Reynold félrelökte Katherine-t, ahogy a testvéreire vetette magát. Apja elhúzta őt, amikor a két férfi a földre esett. Reynold megpördült és könnyedén maga alá teperte Jamest.

- Meghalhatott volna miattad! - a padlóba verte bátyja fejét.

Amikor Katherine leállította volna őket, apja visszatartotta.

- Ezt nekik kell elintézniük - mondta.

James vadul küzdött Reynold szorításában, felpúpozta a hátát és megpróbálta feldobni az öccsét.

- Nem tudtam! Megpróbáltam biztonságban tartani, mert a többiek megölték volna. Szándékosan küldtem az apátságba, arra az esetre, ha a dolgok rosszul alakulnának!

- Gondolkoj, te bolond! Miféle emberre bíztad? Egy emberre, aki egy nyirkos kriptába zárta volna...

- Nem lett volna szabad...

- Egy emberre, aki követett minket keresztül az országon, megrémítette a jegyesedet, míg végül neki magának kellett megvédenie az életét! Nézd meg a vérfoltokat a ruháján!

Megfogta James fejét és arra kényszerítette, hogy Katherine-re nézzen.

- Majdnem megölte ma. Szerencsére Katherine ölte meg őt. Hát így bánysz azzal a hölgygel, akit feleségül fogsz venni?

James lassan összeroskadt, a küzdés kiürült testéből.

- Azt csinálsz, amit akarsz, Reynold. De esküszöm neked, nem ismertem a valós énjét.

Reynold elengedte a testvére fejét és felült, még mindig a padlóra nyomva Jamest a testével. Reynold arcának megviseltsége láttán Katherine szíve majd összetört.

- Hazudtál nekem, és hazudtál mindannyiunknak - mondta rekedt hangon Reynold, a szeme ellenséges volt. - Segítségért jött hozzád és te úgy tettél...

- Nem érted az okát? Azt hittem, ezzel megvédem.

- A te védelmed sosem ért sokat - állt talpra Reynold és undorodva nézett a bátyjára. - Mindig csak a ruhákkal foglalkoztál és a nagytermed külsejével. Ó igen, meg akartad védeni Katherine-t... mert a pénzt védted.

James lassan felállt és végignézett hármukon.

- Elhiszik, hogy ilyen érzéketlen vagyok?

Reynold összekulcsolta a karját a mellén.

- Mit tudok rólad, James? Különböző család nevelt minket, és most látom, miféle becsületet csepegtettek beléd. Még csak valódi királyi elkötelezettséged sem mondtad el.

James az asztalra csapott, mire Katherine felugrott.

- Az átkozott szemed, Reynold! Ott ültél az apátságban és semmit nem tudtál arról, hogy az ország változóban van, hogy az emberek mit beszélnek. Anarchia következett volna. Már nem hittek Richárdnak.

- És ez képessé tette arra, hogy elárulja? - szólalt meg elsőként a gróf. - Ön nem az az ember, akivel én tisztelettel bántam.

- Uram... - kezdte James.

- Megtámadom az önnel kötött szerződést - hangja fáradt volt, de elszánt. - Nem hagyom, hogy elvegye a lányomat, azok után, amit vele tett. Ha magát a pápát kell is megvesztegetnem...

- Nem lesz rá szükség, uram! - mondta James és kezébe vette a sisakját. - Nem kényszeríthetem Katherine-t ebbe a házasságba. Azt... nem akarnám.

Amikor tekintete találkozott Katherine-ével, arca szenttelen volt, mégis úgy tűnt, szeme büntudattól ég. Katherine úgy érezte, nem tudja azokat a kegyetlen szavakat mondani neki, amelyeket akart.

- Nem megyek hozzád feleségül, James - mondta. - Sosem bíznék benned és nem szeretlek.

A férfi meghajtotta a fejét.

- Sosem volt esélyünk a szerelemre.

- Ez a te hibád is. Öt hosszú évig vártam rád és te nem jöttél.

- Bolond voltam.

A nő alig hallotta a szavakat.

- És most az öcsém szereted - emelte fel James a fejét. - Talán ennek így kellett lennie.

Katherine tétovázott, megrémült apja reakciójától, de amikor az megsimogatta a kezét, megnyugodott.

- Reynold kész volt arra, hogy feláldozza értem az életét. Ő ismeri az erősségeimet - És arra készítetted, hogy legyőzzem a gyengeségemet, gondolta.

Azon kapta magát, hogy Reynold szemébe mered, és alig meri elképzelni, hogy lehet közös jövőjük.

- Ő hisz nekem.

A gróf elengedte Katherine-t és csípőre tett kézzel nézett szembe Jamesszel.

- Az öné lesz a hozománya.

Minden szem döbbenet fordult felé.

- Nem az enyém - mondta James éles hangon.

- Nem akarom, hogy bármikor a jövőben köve-telést támasszon a lányommal szemben, esetleg megfenyegesse.

Katherine még sosem látott James arcán ilyen hideg, büszke tekintetet. Hirtelen olyannak látta, amilyen lehetett volna és ez elszomorította.

- Nem kell ilyen gyalázat - válaszolta James.

A nő apja az arcához hajolt.

- El fogja venni a pénzt cserébe azért, hogy beleegyeznek a jegyesség felbontásába. Majd mondok valamit a papoknak. Aztán, ha elköltötte a pénzt, mindig emlékezni fog arra, mivel érdemelte ki.

James kiegyenesedett és arcán torz vigyor ült.

- Sosem fogom elkölteni - kinyitotta az ajtót, majd megfordult és Katherine-re nézett. - Sajnálom, amit a bolondságom okozott önnek. Ha szükségük van az aláírásomra, a királynál leszek.

Mikor elment, nehéz csend telepedett a szobára. Katherine túl zavart volt ahhoz, hogy megmozduljon, alig tudott egy mély levegőt venni. Nem volt már eljegyezve. Lelke megtelt reménnyel és Reynoldra nézett. Mikor nőtt ez a szerelem akkorára, hogy bezárja agyát és szívét? A férfi volt a mindene. Csak ő tudta beteljesíteni minden álmát. Csak ő tudott vele nevetni, szeretni őt, csak ő lehet gyermekei apja.

Reynold a gróf elé lépett.

- Tudom, hogy még szembe kell néznünk egy tragédiával, de nem várhatok tovább a mondanivalómmal. Szeretném feleségül venni a lányát.

A gróf előre-hátra hintázott a sarkán és csípőre tette a kezét

- Miért nem lep ez meg engem?

Katherine térde elgyengült a megkönnyebbüléstől és könnyeket csalt a szemébe. Nem kell engedetlennek lennie apjával szemben. Hozzászaladt, hogy átölelje és könnyek közt suttozta:

- Olyan boldoggá tettél!

A gróf megsimogatta a hátát, majd elengedte.

- Welles, amíg nem beszéltem Henrik királlyal, nem ígérhetek semmit.

- Az áldása elég nekünk. Engedje meg, hogy elkísérjem, uram! A gróf elmosolyodott.

- Én is azt szeretném.

Katherine belekarolt Reynoldba és felnézett szeretett arcába, amely most először szabadult meg a bűntudattól. Felágaskodott, hogy megcsókolja, a férfi szája meleg és édes volt, szinte szűzi.

- A jövődöbéli feleségnek - súgta az ajkai közé.

- Többet várok, sokkal többet - válaszolta a nő. Reynold átölelte és ő úgy érezte, végre hazaért.

EPILÓGUS

1486 február

- Nagyon szerencsés vagy, hogy nem vagyok még várandós - szölt Katherine Reynoldhoz, miközben mosolyogva végignézett az apja nagytermét betöltő esküvői vendégeken.

Reynold a lovagok felé emelte a kupáját és szemérmetlen módon kívánt jó egészséget.

- Miért is, kedvesem?

- Mert a mai este fele ennyire sem lenne élvezhető. Kövér lennék.

Reynold az arcához hajolt és rákacsintott.

- Hat hónapot vártam erre az estére. Akár kövér vagy, akár vékony, akkor is magammal ragadlak.

Nem a pocakodba szerettem bele.

Katherine kuncogott, majd megpróbált anyjára mosolyogni, aki most szürkét viselt a fekete helyett, talán hogy megünnepelje a nászt.

- Megpróbálok követni a tanácsodat, Reynold, de olyan nehéz az anyámmal beszélgetni.

- Itt van, nem? Ahelyett, hogy magányosan egy kápolnában a lelkemért imádkozna... Hogy kiestem az apátsági élet szentségéből, nem tett kedvesebbé előtte.

Katherine a férfihoz hajolt. Ragyogó kék zekéje bőr- és férfiillatot árasztott.

- Mehetnénk most? Attól tartok, ha hamarosan nem kóstolhatom az ajkadat..

- Katherine. Hosszú ünneplést ígértem apádnak. Elnyerte a király bocsánatát, megtarthatja birtokait. Azt gondolom, megérdemli az ünneplést egyetlen gyermeke tiszteletére.

Katherine szeretettel futtatta végig ujját a férfi sima állán.

- Házasok vagyunk, vikomt úr - mondta álmodozva, majd -, vikomt! Micsoda szemtelenség, hogy ilyen dolgot elhallgattál előlem!

- Te eltitkoltad a neved, én eltitkoltam az enyémet. Nem is gondoltam, hogy valaha még használni fogom az apám címét. De ha rajtad múlt volna, az apátságban öregednék meg.

A nő elmosolyodott.

- Megmentettelek, nem?

- Túl sokszor, hogy összeszámoljam. De ne gondold, hogy mindent tudsz rólam. Még mindig van néhány rejtély, amit napfényre hozhatsz. Rejtélyekről jut eszembe... - úgy tett, mintha a nő vörösbrokát ruhájának ingébe kukkantana. - Egy állat gátolja a szabad belátást?

Katherine visszatartotta a lélegzetét, képtelen volt levenni tekintetét a férfi ajkáról.

- Hermelinprém.

- El kell távolítani - suttogta Reynold. - Nincs több rejtély. Ünnepeljünk!

Karjába vette a nőt és Katherine hangosan nevetett, amikor a tömeg éljenzett. Átölelte a férjét és soha többet nem nézett vissza a múltra.

A nyomtatás és a kötés a
debreceni nyomdászat több mint
négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Titokzatos megmenekülés...

Reynold Welles először lovag volt, majd szerzetesnek állt, mindig is szigorú erkölcsi normák szerint élt. De azon az éjszakán, amikor kiszabadítja a gyönyörű Lady Katherine Berkeley-t egy felségáruló emberrabló karmaiból és ezzel megmenekíti attól, hogy belekényszerítsék egy házasságba, a bájos hölgy varázsa meglágyítja a szívét. A védelmező karokban remegő nőnek fogalma sincs arról, hogy milyen emésztő vágy lángja lobbant fel a férjében, és ez a szenvedély napról napra egyre erősebben égeti a lelkét.

Bár tehetetlen a hölgy ártatlan érzékiségével szemben, Reynold kötelességének érzi, hogy segítsen a lánynak eljutni a király színe elé, akinek az élete függ attól a titoktól, amit a nő őriz. De amikor a lovag rádöbben, hogy Katherine a tervek szerint férjhez megy, a kötelességtudat és kényszerítő vágyai között kell döntenie.